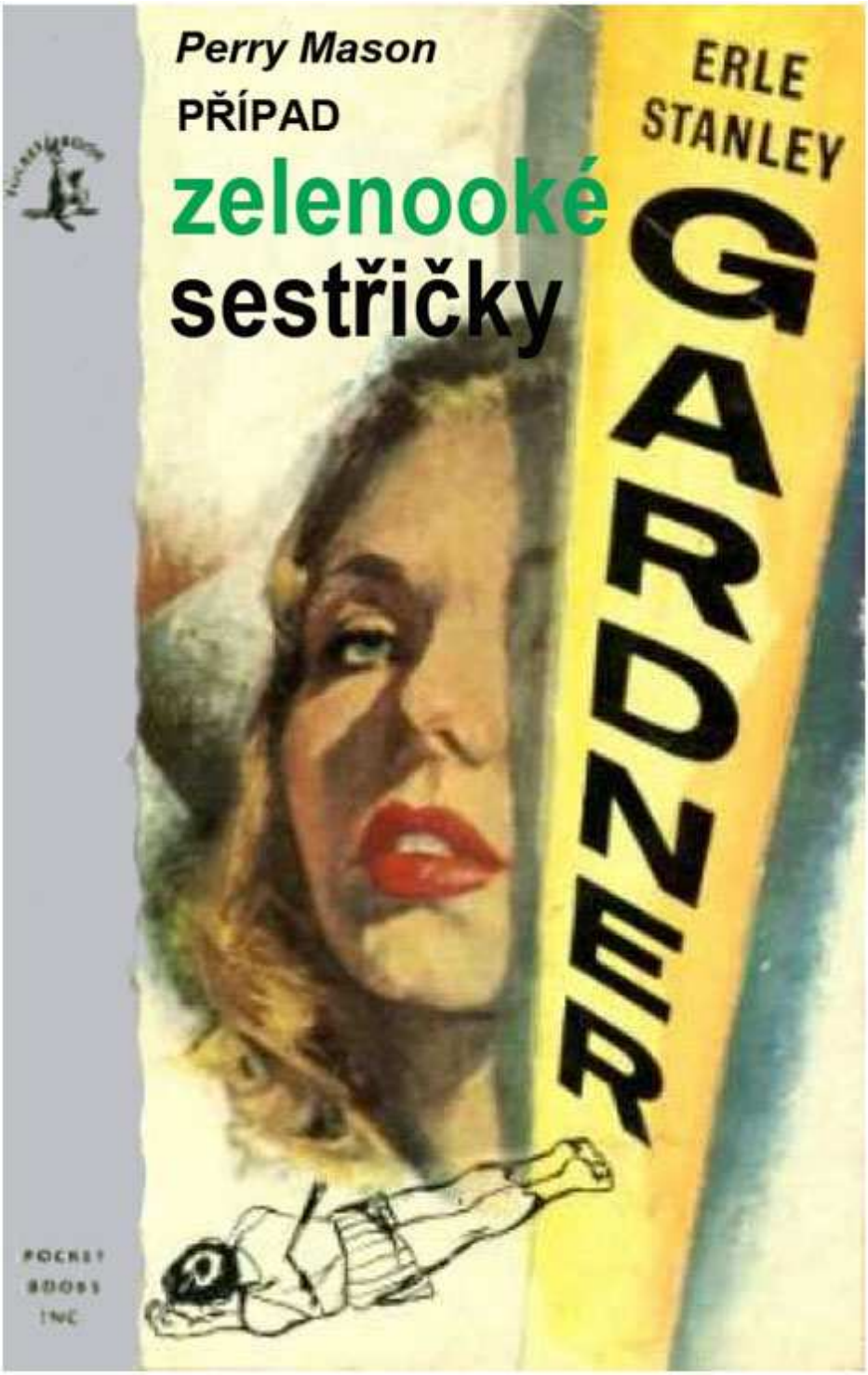

Perry Mason
PŘÍPAD
zelenooké
sestřičky
ERLE STANLEY
GARDNER
POCKET BOOKS INC

ERLE STANLEY GARDNER

Perry Mason

Případ zelenooké sestřičky

Erle Stanley Gardner
The Case of the Green – Eyed Sister

Copyright © 1953 by Erle Stanley Gardner

Pocket Books, Inc. New York N. Y. 1957

KAPITOLA 1

Della Streetová, Masonova osobní tajemnice, podala právníkovi podlouhlou navoněnou ozdobnou vizitku.

„Jestli pro tuhle ženskou chcete hnout prstem, tak z ní radši vyrazte hned zálohu,“ utrousila.

„Jinými slovy se vám nelíbí?“ zeptal se Mason.

„To netvrdím.“

„Ale nelíbí se vám?“

„Myslím, že by za pár grošů dokázala člověka utopit na lžíci vody, jestli vám to tak stačí.“

Mason si prohlížel vizitku. „Sylvia Bainová-Atwoodová,“ přečetl nahlas. „Je provdaná, nebo svobodná, Dello?“

„Je to paní Atwoodová a její oči si studeností nezadají s ocelovou kasou,“ odpověděla Della Streetová. „Svým chováním se ale naopak všemožně snaží, aby popřela, co vypovídají její oči. Neudivilo by mě, kdyby byl takový celý její život.“

„A co by ráda?“

„Jde o obchodní záležitost,“ opičila se Della Streetová po afektovaném chování klientky. „Příliš komplikovaná záležitost, kterou nemůže projednat s nikým jiným než se zkušeným právnickým mozkem.“

„Tak to řekla?“ zeptal se Mason.

„Přesně tak,“ opáčila Della. „Náramně rozfrcaná, nafoukaná, s nosem nahoru. Patří bez diskuse ke zcela jiným společenským kruhům než nějaká tajemnice.“

Mason se zasmál. „Tak mi ji sem přiveďte, Dello.“

„Hodí po vás těma svýma zelenýma očima,“ varovala Della, „a začne se nakrucovat a přist jako kočka, která se k vám lísá a otírá se vám o nohu.“

Mason se rozesmál. „Opravdu výborně jste mi popsala klientku, která mi asi moc k srdci nepřiroste. Tak se na ni podíváme, Dello.“

Della Streetová se vrátila do předpokoje, aby Sylvii Bainovou-Atwoodovou uvedla k Masonovi.

Zelené oči po Masonovi rychle a zkoumavě mrkly, ale hned se upejpavě skryly pod sklopenými víčky.

„Pane Masone, je mi opravdu trapné, že se na vás obracím s tak pofidérním a jednoduchým problémem, ale jak můj otec vždycky říká, když jednáš s právníkem či lékařem, jednej s tím nejlepším. Ten nejlepší vyjde vždycky nejlevněji.“

„Děkuji vám za uznání,“ odtušil Mason a přijal její podávanou ruku. „Posaďte se, prosím, a řekněte mi, co vás trápí.“

Než se paní Atwoodová usadila do pohodlného křesla pro klienty, rychle si Masona znovu změřila zelenýma zkoumavýma očima. Dellu Streetovou probodla studeným nepřátelským pohledem, ze kterého přímo čišelo, že jí přítomnost tajemnice není vůbec po chuti. Potom se zavrtěla v křesle jako kočka, aby zaujala co nejpohodlnější pozici.

„Tak povídejte,“ vyzval ji Mason. „Povězte mi, co si přejete. Já vám potom řeknu, jestli je v mých možnostech, abych vám pomohl. Slečny Streetové si nevšímejte, ta tady zůstává a pomáhá mi, abych si věci zapamatoval. Dělá si při mých rozhovorech poznámky, které potom ovšem zamkne do důvěrné kartotéky.“

„Mám velice jednoduchý problém,“ špitla paní Atwoodová vemlouvavě.

Mason pobaveně mrkl na Dellu Streetovou: „To mě tedy pravděpodobně nebudete potřebovat, paní Atwoodová,“ poznamenal. „Když jde o tak jednoduchý problém, jsem naprosto přesvědčený, že uděláte lépe, vyhledáte-li poradu nějakého méně zaměstnaného právníka, který potom –“

„Ale ne, ne, ne, ne, ne!“ přerušila ho rychle paní Atwoodová.

„Prosím, pane Masone! Prostě je to tak, že je to jednoduché pro vás, ale pro každého jiného by to mohlo být matoucí.“

„Co kdybyste mi řekla, o co jde,“ navrhl Mason.

„Jde o moji rodinu,“ odpověděla.

„Jste vdova?“

„Ano.“

„Máte děti?“

„Ne.“

„Jakou tedy rodinu?“ vyptával se Mason.

„Svou rodinou myslím sestru Hattii Bainovou, bratra Jarretta Baina, jeho ženu Phoebe a svého otce Neda Baina, který už teď nevychází ze svého pokoje doma. Má potíže se srdcem a potřebuje odpočívat a mít naprostý klid.“

„Pokračujte, prosím.“

„Já sama jsem od přírody dobrodružný typ, pane Masone.“ Podívala se mu vyzývavě do očí.

„A dál, prosím.“

„Hattie je domácký typ. Já vždycky vyhledávala vzrušení. Hattie zůstávala doma, aby se starala o rodinu. Já jsem se vdala. Potom mi muž umřel a zanechal mi ne bezvýznamný majetek.“

„A vy jste se pak vrátila a žijete doma?“

„Pro boha živého, ne! Domácí atmosféra mi připadá tak trochu – prostě mě tak trochu dusí. Ráda žiju, jak se mi líbí. Mám tady ve městě byt, ale to neznamená, že nemám svoji rodinu velice ráda, jsem s nimi pořád v úzkém kontaktu.“

„A co matka?“ zeptal se Mason.

„Zemřela asi před rokem. Byla už dlouho nemocná.“

Della Streetová se podívala na Masona, který si se stisknutými rty Sylvii Atwoodovou zamyšleně prohlížel.

„Kdo pečoval o vaši matku během její dlouhé nemoci?“ zeptal se.

„Hattie. Nechápu sice, proč si nenajala ošetřovatelku, ale

nechtěla o tom ani slyšet. Potřebovala se o všechno postarat sama. Neměla bych to asi říkat, pane Masone, ale je to taková domácí puťka – neúnavný dříč a vlídnost sama.“

„Vaše maminka měla nejspíš štěstí, že je Hattie, jaká je.“

„To ano,“ souhlasila Sylvia bez námitek. „Chovala se k mamince překrásně. To ovšem neznamená, že jsem neměla maminku stejně ráda jako Hattie, jen bych nebyla dokázala postarat se o všechny ty drobné úkoly, které péče o ni vyžadovala. V případě nutnosti bych se byla vydala třebas do posledního centu, abych pro ni najala ošetřovatelky, ale sama bych byla snad umřela, kdybych se byla pokusila zůstat doma a pečovat o ni sama.“

„Rozumím,“ poznamenal Mason suše.

„Nejsem si tak jistá, že rozumíte.“

„Záleží na tom?“

„Ne.“

„Tak pokračujte a povězte mi, co vás trápí.“

„Obávám se, pane Masone, že mám co dělat s lidmi, kteří nejsou právě nejčestnější.“

„Co chtějí?“

„Peníze.“

„Vydírají vás?“

„Jestliže ano, potom si vedou tak obratně, že se tomu dá sotva říkat vydírání.“

„Co kdybyste mi řekla, o co jde?“

„Na začátku se musíme vrátit do doby před mnoha lety, kdy začala důležitou úlohu v životě státu hrát texaská nafta.“

Mason povzbudivě přikývl.

„Můj otec zkrachoval v obchodě s nemovitostmi. V té době se seznámil s podivným člověkem, který se jmenuje Jeremiah Josiah Fritch.“

„To je ale jméno.“

„Říká se mu také J. J. podle iniciál křestních jmen.“

Mason přikývl.

„J. J. měl trochu peněz. Můj otec měl opci na obrovský kus země, o kterém byl přesvědčený, že by tam mohla být nafta, i když to bylo už dost daleko od pásma, které se tehdy považovalo za naftové.

J. J. byl ochoten pro otce tu půdu koupit s podmínkou, že otec vloží všechny své peníze do zkušebního vrtu, a to na místě, které určí Fritch.“

„A udělal to tak?“

„Ano.“

„A jak to dopadlo?“

„Vrt byl suchý, ale otec neztrácel víru a naději, ačkoli nikdo jiný už mu nevěřil. Pozemek pochopitelně ztrácel na ceně. Otec dal Fritchovi do zástavy všechno, co měl, jen aby od něho získal zpět opci na ten pozemek. Zajistil si novou půjčku od nějakých cizích lidí, kteří měli zájem o sousední pozemek a byli rádi, že otec provádí sám geologický průzkum. Začal s novým vrtem, tentokrát na místě, které jemu samotnému připadalo pro naftu vhodné, a nic při tom nedbal na Fritchovy posměšky, ten totiž přezdíval tomuto novému vrtnému projektu ´Bainova cvokařina´“.

„A jak to dopadlo s tím novým naftovým vrtem?“

„Odkryl celé nové ložisko. Lidé to považovali za prachobyčejnou přízeň štěstěny. Říkali, že jak se otec pokoušel napojit na jinou antiklinálu, odhalil nové ložisko. Ať už to bylo, jak bylo, otec mohl alespoň poplatit všechny své dluhy, odkoupit pozemek od pana Fritche a bohatě si vynahradit všechny své ztráty.“

Mason přikývl.

„Ale základním kapitálem, který umožnil celý tento podnik rozjet, byly peníze, které poskytl otci Fritch,“ vysvětlovala Sylvia.

„Copak to nebyla půjčka?“

„Ne tak docela. Tatínek a pan Fritch byli kamarádi, přestože

pan Fritch měl jiné zájmy. Ze začátku to byla jakási forma partnerství. Problém je v tom, pane Masone, že všechny peníze naší rodiny mají svůj zdroj právě v této původní dohodě s J. J. Fritchem.“

„A záleží na tom?“ zajímal se Mason.

Sylvia přikývla.

„A proč?“

„Protože teď vychází najevo, že J. J. Fritch byl vlastně bankovní lupič. Slyšel jste někdy o fešácké bankovní loupeži, které se říkalo ´loupež bankovního inspektora´?“ Mason zavrtěl hlavou.

„Před několika lety se o ní hodně mluvilo. Do jedné velké banky přišel muž s perfektně zfalšovanými dokumenty bankovního revizora. Podařilo se mu umístit celou hotovost banky na dobře přístupném místě. Taky úspěšně vyřadil z provozu poplašné zařízení, které se mělo ozvat, kdyby došlo k přepadení.

Potom vstoupili do banky jeho dva spolupachatelé, přepadli zaměstnance a zmizeli klidně s půl miliónem dolarů v hotovosti a v cestovních šecích.“

„Mám tomu rozumět tak, že tohle přepadení má nějakou souvislost s vaším problémem?“ vyptával se Mason.

„Přesně tak. Banka se domnívá, že J. J. Fritch byl jedním z té bandy a že peníze, které dal tatínkovi, byly částí lupu.“

„Váš otec k těm lupičům nepatřil?“

„Ne, samozřejmě že ne. Ale banka může třebas tvrdit, že přijal vědomě kradené peníze, a to by znamenalo, že měl otec peníze jen ve svěřenské péči a banka by se tak mohla zmocnit jeho naftových polí.“

„A tvrdí to banka?“

„Možná že by to mohla tvrdit. Nemohu to sice ověřit, pane Masone, ale zdá se, že po důkladném a svědomitém pátrání policie zjistila, že otisk palce J. J. Fritche na jeho řidičském průkaze se shoduje s otiskem palce toho falešného bankovního revizora.“

„Po tolika letech?“ podivil se Mason.

Přikývla.

„Jak to víte?“

„Od člověka, který se jmenuje Brogan.“

„Kdo je Brogan?“

„George Brogan je soukromý vyšetřovatel.“

Mason přimhouřil oči. „To zavání vyděračstvím, ale myslím, že jsem o Georgei Broganovi nikdy neslyšel.“

„Pokud jsem vyrozuměla, je to vyšetřovatel, který nemá příliš čisté renomé.“

„Všechno ukazuje na nezvyklou formu vydírání,“ poznamenal Mason.

„A tak,“ pokračovala, „kdyby se bance podařilo prokázat, odkud peníze pocházejí a že můj otec věděl, o co jde, mohli by shrábnout náš majetek na základě tvrzení, že ho otec měl jen bezděčně ve svěřenské péči či co. Je to komplikovaná právní záležitost a já tomu moc nerozumím.“

„Pokusila se banka o něco takového?“

„Ne, ale pan Brogan mi naznačil, že to banka udělá, když získá jistou informaci, kterou může dostat kdykoli.“

„Povězte mi ještě něco o panu Broganovi.“

„Pan Brogan nás ujišťuje, že v žádném případě nezastupuje pana Fritche.“

„Kde se nachází pan Fritch?“

„Nedá se prý zastihnout.“

„Má to znamenat, že se skrývá?“

„Ne, to snad ne. Není prostě k zastižení, tak aspoň zní přesná formulace pana Brogana.“

„A co chce pan Fritch?“

„Peníze.“

„Kolik peněz?“

„Spoustu.“

„To je evidentní promyšlené vyděračství.“

„Pochopitelně, že to vypadá jako vyděračství.“

„Jaká je právě v této chvíli situace?“ zajímal se Mason.

„George Brogan si přeje, abychom si ho najali a pokusili se s ním o nějaké řešení.“

„Kolik peněz chce?“

„Říká, že si pro sebe bude účtovat jen běžný honorář, ale pan Fritch prý potřebuje naléhavě peníze, a přestože on, pan Brogan, sám opovrhuje Fritchovou morálkou, považuje pro nás nicméně za jedinou bezpečnou cestu zajistit si, aby nám Fritchovo svědectví neublížilo.“

„A jaký postup navrhujete vy?“

„Navrhuju zaplatit, co je nutné.“

„A proč?“

„Protože se to týká celé rodiny – nejde tu jen o peníze, ale také o rodinnou čest.“

„To nemůže být váš jediný důvod,“ namítl Mason. „Něco jste mi ještě zamlčela.“

„George Brogan má magnetofonový záznam.“

„Záznam čeho?“

„Snad to má být Fritchův rozhovor s tatínkem.“

„Kdy se odehrál ten rozhovor?“

„Asi před třemi roky.“

„Jak to, že má ten magnetofonový záznam pan Brogan?“

„Zdá se, že Fritch nastražil při tom rozhovoru na tatínka léčku. Povídali si spolu ve Fritchově kanceláři a Fritch tam měl umístěný magnetofon.“

„Slyšela jste ten magnetofonový záznam?“

„Kousek jsem slyšela. Pan Brogan mi pustil jen několik slov.“

„Je to autentická nahrávka?“

„Zdá se, že to je tatínkův hlas.“

„Opravdu to je jeho hlas?“

„Já nevím.“

„Proč?“

„Protože jsem se bála tatínka zeptat. Nerada bych ho v jeho dnešním stavu něčím rozrušovala.“

Mason kývl na Dellu Streetovou. „Brnkněte do Drakeovy detektivní kanceláře,“ požádal ji, „že chci mluvit přímo s Paulem.“

„Ne, prosím, ne!“ vykřikla Sylvia Atwoodová. „Žádného dalšího soukromého detektiva. Mám jich plné zuby.“

„Drake je detektiv, který se drží etických principů,“ vysvětloval Mason. „Musím se s ním spojit, protože se potřebuju něco dovědět o Broganovi.“

Hbité prsty Delly Streetové vytáčely číslo na tajném soukromém telefonu umístěném na jejím stole. Tato přímá linka nebyla uvedena v seznamu a nebyla propojena přes ústřednu v předpokoji.

Za chvilku, když už měla Della na drátě Paula Drakea, kývla na Masona.

Mason zvedl přípojku na svém stole a ohlásil se: „Tady je Perry, Paule. Chtěl bych se dozvědět něco o jakémsi Georgei Broganovi, který snad má licenci soukromého vyšetřovatele. Víš o něm něco?… Víš?… Tak tedy ven s tím.“

Mason asi minutu naslouchal a pak řekl: „A Díky, Paule. Možná, že se na tebe ještě obrátím v souvislosti s jedním případem.“

Zavěsil.

V pozorných zelených očích Sylvie Atwoodové se zračila nevyřčená otázka.

„Tak tedy,“ komentoval Mason, „Brogan je zřejmě pěkný ptáček. Jezdí v drahém voze, je členem venkovského klubu a jachtařského klubu, má honosný byt, třikrát či čtyřikrát jen tak - tak prokličkoval, aby nepřišel o svou licenci, a nikdo zřejmě nemá ani ponětí, kde bere tolik peněz.“

„Třebas navázal ve svém venkovském klubu dost profesionálních kontaktů?“ navrhla Sylvia.

Mason odpověděl: „Podle mých informací by nikoho, kdo ho zná, nenapadlo ani ve snu, aby mu zadal nějakou práci.“

„Jinými slovy váš detektiv vám o něm řekl, že je to vyděrač par excellence.“

Mason se usmál. „I kdyby mi něco takového byl řekl, neřekl bych to já vám.“

„Jasně, a proto vám to říkám já.“

Mason dodal: „Když jde o klienta a jeho právníka, má jejich vzájemná komunikace výsadu, že je důvěrná, ale ani potom bych vám to neřekl.“

„A nepřiznal byste, že právě tohle vám váš přítel pan Drake sdělil.“

Mason se uculil a zavrtěl hlavou.

„Zmínil jste se o vztahu mezi klientem a právníkem,“ navázala Sylvia. „To, doufám, znamená, že mě jako klienta přijímáte.“

„A abychom to oficiálně stvrdili,“ pokračoval Mason, „zaplatíte mi zálohu pět set dolarů, protože bych nebyl rád, aby docházelo při mých dalších krocích k nějakému nedorozumění, koho vlastně zastupuju a o co mi jde.“

„Jaké budou vaše další kroky?“

Mason pouze natáhl ruku.

„Samozřejmě,“ pokračovala. „Ale nenosím u sebe pět set dolarů v hotovosti v kabelce.“

„Stačí váš šek.“

Chvilku váhala. Hodnotila Masona tvrdým pohledem svých zelených očí, potom otevřela kabelku, vytáhla z ní šekovou knížku a vyplnila mu šek.

Mason si šek důkladně prohlédl a potom ji požádal: „Poznamenejte, prosím, na rubu záloha na honorář za budoucí právnické služby.“

Napsala, co si Mason přál.

Mason vysál šek pijákem a předal ho Delle Streetové, která ho žirovala gumovým razítkem.

Mason si k sobě přisunul telefon a zeptal se: „Předpokládáte, že budu postupovat podle vlastního uvážení?“

„Předpokládám výsledky.“

Mason se obrátil k Delle Streetové: „Vyhledejte mi číslo George Brogana, Dello. Ať přijde k telefonu. Tentokrát nás spojte přes ústřednu.“

„Považujete za moudré mluvit s panem Broganem?“ zeptala se Sylvia Atwoodová.

„Někdo s ním mluvit musí.“

„Už jsem s ním mluvila já.“

„Nemyslím, že by bylo z vaší strany rozumné, abyste s ním komunikovala vy sama.“

„Ujišťuje mě, že se nám snaží jen pomoci, že každičký cent, který on sám dostane, nám taky řádně vyúčtuje a že ho bude muset stejně předat Fritchovi, aby ho udržel na uzdě.“

„A mezitím,“ poznamenal Mason sarkasticky, „mu Fritch předal cívku s páskou, na které je údajně nahrávka rozhovoru, který spolu měli vést váš otec a Fritch.“

Přikývla.

„Nezdá se vám to trochu nezvyklé?“

„Pan Fritch přece musel něco podniknout, když chce svou informaci zpeněžit.“

Della Streetová kývla na Perryho Masona. Mason zvedl telefon a řekl: „Dobrý den, pane Brogane, u telefonu je Perry Mason… Rád bych se s vámi sešel… Jde o záležitost, ve které mě požádala o mé služby paní Sylvia Bainová-Atwoodová… Ano… Rád bych si tu nahrávku poslechl… Ne, chci si ji poslechnout celou, do posledního slůvka… Proč ne?… Pak nemůžete samozřejmě čekat ani vindru… Dobře, vyřiďte tedy panu

Fritchovi, že nemůže očekávat ani vindru, dokud si neposlechnu celou nahrávku a dokud se neujistím, že je to autentická nahrávka… Jděte s tím do háje. Vyřiďte svému příteli, panu Fritchovi, že teď má co dělat s právníkem… Dobře, dobře, i když to není váš přítel, můj vzkaz platí… Ano celou nahrávku od začátku až do konce… Každé slůvko… Jinak může jít Fritch k šípku… Když jednou poradím své klientce, že má koupit zajíce, nechci rozhodně, aby byl v pytli… Správně.

Kdy?… Ne, to nejde, jsem u soudu… Dobrá, tak tedy hned teď. Budu u vás za deset minut… Proč ne?… Dobrá, tak ve vašem bytě. To je jedno… Za hodinu… Dobře.“

Mason zavěsil a řekl Sylvii. „Jedu k Broganovi domů. Poslechnu si tu nahrávku a poslechnu si ji celou. Musíte tam se mnou. Budete pozorně poslouchat a řeknete mi, jestli máte dojem, že hlas, který slyšíte na nahrávce, patří vašemu otci. Něco vám prozradím. Vyděračství se mi hnusí.“

„Myslíte, že to je vyděračství?“

„Rozhodně se mu to podobá jako vejce vejci,“ odpověděl Mason. „Celé to smrdí vyděračstvím a mně je tenhle pach protivný. Rád bych, abyste pro mě udělala ještě něco.“

„A co?“

Mason řekl: „Až tam půjdu, budu mít v uchu naslouchátko. Budu předstírat, že jsem nahluchlý. Rád bych, abyste mi při té komedii pomáhala.“

„K čemu naslouchátko?“

„Snad proto, abych líp slyšel,“ zasmál se Mason. „Máme se s Broganem setkat v jeho bytě za hodinu. Potřebuju vás tu mít za tři čtvrtě hodiny. Bude nám trvat asi čtvrt hodiny, než se dostaneme odtud k jeho bytu. Rozhodně prozatím nikomu neříkejte nic o tom, co podnikáme.“

Přikývla.

„To bychom tedy měli,“ pokračoval Mason. „A co když se

ukáže, že jde o autentickou nahrávku rozhovoru, který spolu skutečně vedli pan Fritch a váš otec, a co když se váš otec v tom rozhovoru fakticky přiznává, že věděl, že peníze, které Fritch vložil do společného podniku, pocházejí z bankovní loupeže? Co uděláte pak?“

„Zaplatíme, jestli nepřijdete vy na nějaký lepší způsob, jak to celé sprovodit ze světa.“

„Kolik zaplatíte?“

Zaváhala a uhnula očima před jeho pohledem.

„Tak kolik?“ zeptal se Mason.

„Kolik bude požadovat, když to nepůjde jinak.“

„A co potom?“

„A potom chci mít skálopevnou jistotu, že už neexistuje žádný jiný důkaz a že máme všechny důkazy ve svých rukou.“

„A jak toho chcete docílit?“

„To nevím. Proto jsem přišla za vámi. Myslela jsem, že to nechám na vás.“

Mason ji upozornil: „Můžete přece vzít cívku s nahranou páskou a přehrát ji třebas na tucet různých duplikátů, když na to přijde. A pokud budou dobře nahrané na spolehlivém zařízení, budou duplikáty stejně věrné jako originál.“

„Pan Brogan se prý v této věci zaručuje za slovo dané Fritchem, že existuje jen jediná nahrávka a že žádné kopie pořízeny nebyly.“

„Jak nám to chce zaručit?“

„To nevím. Říká, že se můžeme spolehnout na jeho slovo.“

„A vy byste na jeho slovo dala?“

Opáčila kousavě: „Dostal jste snad ode mne pět set dolarů? To je moje nejlepší odpověď.“

„Myslel jsem si to,“ řekl Mason. „Je to pěkná šlamastyka. Pokusíme se vyhrabat se z ní, jak nejlépe to půjde.“

„Mám se sem tedy vrátit za tři čtvrtě hodiny?“

„Teď už za čtyřicet minut,“ upozornil ji Mason. „A přesně.“

„Dobrá.“ Vstala a vyšla z kanceláře. Když za ní zaklaply dveře, podívala se Della Streetová tázavě na Masona.

Mason poznamenal: „Nejdřív zjistím, jestli to je opravdu hlas jejího otce. Tím si musím být naprosto jistý.“

„Jak to zjistíte?“

„Budu tu nahrávku poslouchat a poslouchat, dokud se podrobně neseznámím s hlasy na ní, a potom musím navštívit Neda Baina. Budu si s ním vykládat o čemkoli, třebas o počasí. Zaposlouchám se do jeho hlasu a porovnám ho s hlasem na nahrávce a nechám si také udělat vědecké srovnání. Budeme si pouštět pomalu jak zmíněnou nahrávku, tak nahrávky Bainova hlasu. Potom si je pustíme rychle. Uděláme veškerá vědecká srovnávání, která udělat můžeme.“

„Jen nevím, jak najdete příležitost, abyste z toho záznamu udělal všechny ty hlasové zkoušky. Copak si myslíte, že vám ho Brogan půjčí s sebou, abyste si s ním hrál, nebo abyste si z něho pořídil kopii?“

Mason se zasmál: „Copak jste neslyšela, co mě stihlo za ránu?“

„Co?“

„Jsem nahluchlý.“

Mason otevřel zásuvku svého stolu a vyndal z ní malé podlouhlé kovové pouzdro, které si zastrčil do vnější kapsy saka, a potom si připevnil na lebeční kost přímo nad pravé ucho jakési zařízení s miniaturním mikrofonem.

„Dobrá,“ protestovala Della Streetová. „To vám snad pomůže, abyste zřetelněji slyšel, ale jak vám to pomůže prozkoumat, co je na tom magnetofonovém záznamu?“

Mason vysvětloval: „Samozřejmě, že schovám dráty a provleču je dírou v kapse saka a ramenem saka nahoru.“

„Ještě pořád ničemu nerozumím,“ bědovala Della Streetová.

Mason sáhl do zásuvky stolu a vyndal odtud malý přídavný reproduktor, který neměl v průměru víc než deset centimetrů. Položil ho na stůl, napojil ho k ploché krabičce ve své kapse a zmáčkl vypínač.

Della Streetová uslyšela, jak její podivuhodně živý vlastní hlas říká: „Dobrá. To vám snad pomůže, abyste zřetelněji slyšel, ale jak vám to pomůže prozkoumat, co je na tom magnetofonovém záznamu?“

Mason se zasmál, když uviděl naprosto konsternovaný výraz ve tváři Delly Streetové. Odpojil zase reproduktor a uložil ho zpátky do zásuvky svého stolu.

„Proboha, jak se vám to podařilo?“ divila se Della Streetová.

„Tuhle malinkou věcičku vyrobili v Německu. Nahrává na vlasec z drátů po dobu dvou a půl hodiny. Je to vlasec tenčí než lidský vlas a dá se rozeznat jen pod mikroskopem. Reprodukuje zvuk obdivuhodně věrně, když v okolí nejsou žádné rušivé zvuky. Až budu poslouchat nahrávku v Broganově bytě, budu si fakticky pořizovat její kopii, kterou potom můžeme zkoumat.“

„Na jakou energii to běží?“ vyptávala se Della Streetová.

„Na baterky a na knoflíkové elektronky,“ odpověděl Mason. „Stejně jako kapesní rádio nebo naslouchátko.“

„A co když Brogan zjistí, co děláte?“

„Nezjistí to.“

„A co když přece?“

„Budiž, a co může dělat?“

„Mohl by se chovat hodně nepříjemně.“

„Já taky,“ odpověděl Mason s úsměvem.

KAPITOLA 2

Mason vešel do kanceláře Drakeovy detektivní agentury.

„Je tu Paul?“ zeptal se úřednice v předpokoji.

Přikývla.

„Má nějaké jednám?“

„Jen telefonické. Řeknu mu, že jste tu.“

Zastrčila na místo spojovací kolíček, dala světelný signál a kývla na Masona. „Můžete jít hned dovnitř.“

Mason si otevřel petlici na dvířkách v přepážce, která mu sahala do pasu, a vydal se dlouhou chodbou, kde bylo po obou stranách pravé bludiště kanceláří velikých jako nějaké králičí kotce, většinou jen jakési komůrky, aby měli detektivové kde vypracovávat hlášení.

Kancelář Paula Drakea byla až na samém konci chodby. Drake právě telefonoval, když k němu Mason vešel.

Pokynul Masonovi, aby se posadil, a když skončil svůj telefonický rozhovor a zavěsil, uvítal právníka úsměvem.

Mason se posadil na nepolstrovanou dřevěnou židli a díval se na detektiva přes psací stůl vyšperkovaný asi půl tuctem telefonních aparátů.

„Já se ti divím, že si neopatříš pro klienty aspoň trochu pohodlné křeslo,“ poznamenal Mason.

„To by mi tu potom moc dlouho vysedávali,“ opáčil Drake. „Já si nemůžu počítat astronomické částky jako nějaký právník. Mně se kšefty musejí hýbat. Zrovna v tuhle chvíli pracují moji chlapci na desítce případů, telefonují mi sem hlášení a žádají další instrukce. Proč ses vyptával na Brogana? Snad sis s ním něco nezačal?“

Mason vyndal z kapsy cigaretové pouzdro, s cvaknutím je

otevřel a nabídl Drakeovi cigaretu.

Detektiv, který byl vysoký a zdánlivě netečný s pečlivě nacvičeným výrazem nezájmu v obličeji, natáhl líně ruku k pouzdru, vzal si odtud cigaretu a škrtl sirkou, aby si zapálil.

„Kdo se zaplete s Broganem," pokračoval, „ten dostane brzy lekci, jak se dá elegantně vymáhat výpalné v glazé rukavičkách."

„Já se s ním už zapletl," poznamenal Mason.

„V tom případě předej rychle všechny svoje peníze Delle, ať ti je opatruje, dokud se zase nerozpleteš."

„Co je na něm špatného, Paule?"

„Všechno."

„Do telefonu jsi nebyl moc výmluvný."

„Dávám si při telefonování vždycky trochu bacha. Ale to hlavní jsem ti nastínil."

„Tak co je s ním?"

„Za prvé je vyděrač," vysvětloval Drake. „Sice se nedaří načapat ho při činu, ale vyděrač to je."

„Proč se ho nedaří přistihnout?"

„Protože je chytrý jako opice. Nikdy nevystupuje sám otevřeně jako vyděrač. Tváří se, že na penězích, které z vyděračství plynou, on sám vůbec neprofituje, ale stačí, abys před ním utrousil sebemenší důvěrnou informaci a do takového půldruhého roku, kdy ji už nikdo s Broganem nebude spojovat, se na Brogana údajně obrátí nějaký vyděrač, který požaduje, aby mu Broganův klient zaplatil výpalné.

Brogan se samozřejmě s naprosto zdrceným výrazem spojí ihned se svým klientem. Vyčte mu, že si někde pustil pusu na špacír. Když klient Brogana ujišťuje, že jeho informace byla naprosto důvěrná, podrobí ho Brogan křížovému výslechu, aby si ověřil, jestli opravdu něco někomu neprozradil, například vlastní ženě nebo milence, jestli o tom nevěděla jeho sekretářka nebo jeho daňový poradce či jestli se někomu nesvěřil ve svém klubu.

Dostane samozřejmě vždycky stejnou odpověď. Během půldruhého roku to člověk většinou někomu vyžvaní. A i když ne, Brogan už mu dokáže namluvit, že se mýlí. Potom si takový trouba ještě Brogana najme, aby se za něho s vyděračem dohodl.

Brogan se začne případem zabývat a doporučí klientovi, že mu nezbývá nic jiného než zaplatit; a protože on sám má styky a jméno v podsvětí, může se prý postarat o to, aby na zaplacení stačila polovina původně předpokládané částky. Slíbí mu taky, že mu zajistí, aby platil jen jednou, a že pro něho získá nejen použité důkazy, ale že nažene vyděračovi pořádný strach, aby se už znovu nikdy neozval a vydírání neopakoval. Uklidní svého naivního klienta, aby byl bez obav, že by ho někdo chtěl trvale vysávat.“

„A jak to funguje dál?“ vyptával se Mason.

„Ten trouba potom Broganovi zaplatí asi polovinu sumy, kterou vyděrač původně požadoval, aspoň podle Broganových slov. Peníze jsou fuč. Brogan vrátí troubovi důkazy a započítá mu honorář, který je za daných okolností většinou velice nízký.“

„A co se stane s penězi z vydírání?“

„Všechny je shrábne Brogan,“ odpověděl Drake. „Jenže se to nedá dokázat. Pokoušeli se přišít mu něco už bůhví kolikrát při různých případech, ale nikdy se jim nepodařilo při něčem Brogana načapat. Je mazaný.“

„Nakolik je mazaný?“

„Je mazaný všemi mastmi, takovým úlisným způsobem.“

„A co se stane, když se vydírání opakuje, když začnou takového troubu dál ždímat?“

„V tom je právě ten vtip,“ vysvětloval Drake. „Právě takhle se Broganovi povede vždycky vyklouznout. Prostě k ničemu takovému už nedojde. Když máš co dělat s Broganem, jsi potrefený jen jednou a šmytec. Tvrdí, že nažene vyděračovi takový strach, že si nic nedovolí. Fakticky jede v tom podvodu samozřejmě od začátku on sám, ale to jsem ti nemohl vykládat do

telefonu, abys to náhodou neopakoval před svým klientem. Nikomu jinému bych něco takového neřekl.“

„Zdá se, že s ním budu mít zajímavé sezení.“

„Kdy?“

„Asi za dvacet minut. Mám se s ním sejít u něho v bytě.“

„Buď opatrný, Perry.“

„To víš, že budu,“ ujistil ho Mason. „Něco bych od tebe potřeboval, Paule. Ty Brogana znáš?“

„Myslíš osobně?“

„Ano.“

„Samozřejmě.“

„Můžeš ho popsat?“

Drake přikývl.

„Máš nějaké chlapce, kteří ho znají osobně?“

„Nejspíš někoho seženu. Kolik na to mám času?“

„Moc ne. Patnáct až dvacet minut.“

Drake bručel: „Vždycky chceš všechno nahonem.“

Mason se zaculil. „Taky tě za to platím, ne?“

Drake neodporoval.

Mason vysvětloval: „Mám s Broganem schůzku v jeho bytě. Potřebuju, aby u vchodu do domu hlídkovali dva tví chlapci. Nejlepší by bylo, kdyby Brogana sami znali, jestli takové máš. V opačném případě jim musíš Brogana podrobně popsat. Až od Brogana odejdu, asi bude někam spěchat. Chci, abyste ho sledovali, a zjistili mi, kam půjde. Chci vědět, s kým bude mluvit. A jestli bude mluvit s chlapem, který se jmenuje Fritch, chci, aby se jeden z tvých chlapců pověsil taky na Fritche.“

„Dobrá,“ souhlasil Drake a sáhl po telefonu. „K službám.“

Zvedl telefon a dal pokyn své sekretářce, aby se dva jeho detektivové, jejichž jména jí udal, s ním okamžitě spojili. Položil sluchátko a zeptal se Masona. „O jaký obchod jde?“

„O magnetofonový záznam nějakého rozhovoru,“ odpověděl

Mason. „Předpokládám, že je ten magnetofonový záznam falešný, ale nevím. Jdu si ho tam poslechnout. Brogan tvrdí, že o něm zhola nic neví až na to, že za ním přišel jakýsi pan J. J. Fritch s tím, že má magnetofonový záznam, který by mohl zničit celou rodinu nějakých Bainových a připravit je o značný pozemkový majetek. Fritch prý potřebuje peníze, a když je nedostane, bude prý muset použít ten magnetofonový záznam tak, že Bainovy zruinuje. A věř nebo nevěř, Fritch potom svěřil ten magnetofonový záznam Broganovi.

Brogan, který se tváří, že ho Fritch naprosto pohoršil, se odebral s touhle historkou za jedním členem rodiny, ženou, která má dost peněz, a zeptal se jí, jak se chce zachovat. Tvrdil jí, že se na něho může spolehnout, že on udělá všechno, co si bude ona přát, až na to, že nemůže magnetofonový záznam zničit, protože Fritchovi slíbil, že se pásce nic nestane.

Brogan se kasá, že prý dovede jednat s lidmi z podsvětí, kteří ho respektují, protože umí držet slovo. Když řekne, že něco udělá, tak prý to taky udělá. Vědí o něm sice, že stojí na straně zákona a pořádku a že s vydíráním nesouhlasí, ale vědí taky, že když jim dá své slovo, je na něho stoprocentní spoleh.“

Drake se za cigaretovým kouřem uculoval: „Je to pěkně vymyšlené, co Perry?“

„To si piš!“ souhlasil Mason.

„Brogan jí pravděpodobně slíbil, že uzavře dohodu přibližně za poloviční cenu, a že když bude rodina jednat jeho prostřednictvím, vydírání se zaručeně nebude opakovat.“

„Tak nějak. Ještě jsem tu báchorku neslyšel do konce,“ vysvětloval Mason. „Půjdu si teď promluvit s Broganem osobně.“

„Nebude se mu líbit, že do případu zasahuješ ty,“ varoval Perryho Drake.

„Já vím.“

„Bude předstírat, že tě vítá s otevřenou náručí, ale sotva ho

spustíš z očí, vrazí ti kudlu do zad.“

„Já ho z očí nespustím,“ ujistil Mason Drakea. „A jestli se mi mezitím naskytne příležitost, jak mu překazit jeho roztomilou hru, nezaváhám.“

Drake přikývl, ale potom po chvíli dodal: „Žádná příležitost se ti nenaskytne.“

„Proč?“

„Protože je Brogan opatrný a ví dobře, s kým má tu čest. Respektuje tvé schopnosti a bude ve střehu.“

„Kdybych se dostal k tomu magnetofonovému záznamu,“ uvažoval Mason, „zničil bych ho bez sebemenších výčitek svědomí.“

„Rád ti věřím,“ souhlasil Drake, „ale nebudeš mít šanci. Ty Brogana podceňuješ.“

„Snad,“ připustil Mason.

„Říkám ti, je to liška podšitá. Nedokázali mu vůbec nic přišít. Všechno mu prochází. A jak se zmohl. Má všechno, na co si vzpomeneš.“

„Fajn,“ přerušil ho Mason. „Pošli tam své chlapce. Chci zjistit, co se stane, až já od Brogana odejdu.“

„Proč tě přijme v bytě, a ne v kanceláři?“ zajímal se Drake.

„Nemám tušení,“ odpověděl Mason. „Třebas nevěří některým svým lidem v kanceláři.“

„Nevěří nikomu,“ upozorňoval ho Drake. „Ale musí k tomu mít nějaký důvod – většinu svých kšeftů domlouval u sebe v kanceláři.“

Mason pokrčil rameny. „Tentokrát se přesouvá kšeftování k němu domů.“

„Jak dlouho se tam zdržíš?“

„Asi tak hodinku.“

„To je dobře,“ opáčil Drake. „Mám aspoň dost času sehnat své lidi. Neměj starost, Perry, budou na místě včas.“

„Dobrá, nechávám to na tobě,“ odpověděl Mason.

Zazvonil jeden z telefonů. Drake zvedl sluchátko a řekl: „Haló. Počkejte chviličku. Mám pro vás teď jednu rychlovku. Znáte přece George Brogana? Potřebuju, abyste se mu pověsil na paty.“

Zakryl mluvítko rukou a řekl. „V pořádku, Perry, už tam nějaké chlapce posílám.“

Mason vstal z tvrdé židle. „Dobrá, Paule, nechávám to na tobě.“

Když Mason odcházel z jeho kanceláře, mluvil Drake tiše do telefonu.

KAPITOLA 3

Perry Mason vystupoval se svou klientkou na minutu přesně z výtahu v poschodí, kde bydlel Brogan.

Na Masonovo zazvonění jim otevřel téměř ihned člověk, který působil asi tak esteticky jako pavouk. Byl to zralý čtyřicátník s krátkým tělem, dlouhými pažemi a dlouhýma nohama, silným krkem a plešatou lebkou, na které mu trůnila o několik odstínů tmavší paruka, než byly jeho vlastní vlasy po stranách hlavy.

„Zdravím vás, pane Masone," vítal je Brogan se širokým úsměvem a prohlížel si přitom Masona velkýma, vystouplýma očima, které působily trochu vybledlým dojmem.

Chopil se Masonovy ruky a vehementně jí potřásal ve vřelém, až přehnaně nadšeném stisku.

„Jsem opravdu moc rád, že vás poznávám! Tolik jsem o vás slyšel. Sledoval jsem vaše případy s velkým zájmem, pane Masone, a velice vás obdivuju. Jsem opravdu nesmírně potěšen, že se setkáváme, a doufám, že vám a panu Bainovi budu trochu prospěšný. A jak se daří dnes ráno vám, paní Atwoodová? Je to pro mě vzácné potěšení. Nepůjdete rovnou dovnitř?"

Brogan je uvedl do obývacího pokoje přepychově zařízeného bytu, zavřel dveře, otočil tvarovanou kulatou klikou, až zaklapla do západky, a dodatečně ještě zahákl řetěz, který zajišťoval, aby se dveře nedaly otevřít víc než na tři až pět centimetrů.

„Opatrnosti nikdy nezbývá," zabrumlal. „Však víte, jak to chodí, pane Masone. Je to trochu choulostivá záležitost. Nerad bych, aby sem na nás vtrhla horda detektivů. Znáte asi moje postavení v celé té záležitosti, pane Masone?"

„Nejsem si jistý, že znám," odpověděl Mason. „Vlastně jsem si úplně jistý, že neznám."

„Tak se posaďte a udělejte si pohodlí. Chtěl jsem tuhle malou sešlost uspořádat u sebe doma radši než v kanceláři, protože člověk nikdy neví, co se může v kanceláři stát. Tam pořád někdo vyrušuje a není tam rozhodně tolik klidu jako doma.“ Najednou si všiml, že má právník naslouchátko a zvýšil automaticky hlas.

„Naliju vám naprosto čistého vína, pane Masone. Obvykle mám dotyčný kotouč s páskou v bankovním sejfu. Musím dbát na složitá bezpečnostní opatření, abych ho patřičně zabezpečil, a jsem například vždycky ozbrojený, když ho mám u sebe.“

Brogan si rozevřel sako a ukázal na pouzdro zavěšené na rameni, ve kterém měl v podpaží uloženu zbraň.

„Však víte, jak to chodí, pane Masone.“

Brogan se zakuckal smíchy.

„Teď už vidím, jak to chodí,“ odpověděl Mason.

„Ha, ha, ha,“ smál se Brogan. „Vy jste mi pěkný šprýmař, co? – Víte, pane Masone, já tu vystupuju tak trochu v roli prostředníka. Náhodou mám důvěru pana J. J. Fritche, přesněji řečeno zatlačil jsem ho do kouta, takže mu nezbylo, než mi důvěru dát.“

Brogan pokyvoval s úsměvem hlavou.

„Takže jste se ocitl v trochu choulostivém postavení, nemám pravdu?“ zeptal se Mason.

„Já jsem pořád v choulostivém postavení,“ odpověděl Brogan. „Už jsem si zvykl. Lidé se neustále snaží podsouvat mi nějaké špatnosti, ale já se chovám velice podobné jako vy sám, pane Masone. Snažím se chránit své klienty. To je mé krédo a abych ho dodržel, nedbám ani zbla na pravidla hry, myslím tím na obvyklá pravidla. Jsem tu, abych chránil svého klienta.“

Mason přitakával.

„A to taky dělám.“

„Kdo je vaším klientem?“ zeptal se Mason.

„Přece vy,“ vysvětloval Brogan.

„O tom nic nevím.“

„Vy zastupujete paní Atwoodovou a já se domnívám, že i já zastupuju paní Atwoodovou, rozhodně bych ji velice rád zastupoval, a chtěl bych vás oba ubezpečit, že bych si to opravdu považoval za čest.“

„A co byste vlastně chtěl pro nás udělat?“ vyptával se Mason…

„Chci udělat přesně to, co si vy dva budete přát, abych udělal. Jen na jedné věci musím trvat, pane Masone. Mám při svém povolání co dělat s nejrůznějšími typy lidí. Někdy jednám s lidmi solidními a jindy s darebáky, ale vždycky držím slovo. Mé slovo mě zavazuje. Ujistil jsem pana Fritche, že se té nahrávce nic nestane, že ji nedám z ruky za žádných jiných okolností než za takových, které budou pro něho uspokojivé.

Jistě chápete, že mi dalo hodně práce, abych přesvědčil pana Fritche, že mi má svěřit jediný důkaz na světě, který má. Samozřejmě, že nechtěl dát nahrávku z ruky, ale přesvědčil jsem ho, že jistě od nikoho nemůže žádat, aby mu nabídl nějaké peníze, když s ním na oplátku nebude jednat na rovinu.“

„Je to originál, a žádné další kopie neexistují?“ vyptával se Mason.

Broganovy oči se na Masona vážně upřely. „Myslím, že vás o tom mohu ubezpečit.“

„Na základě čeho mě o tom můžete ubezpečit?“

„Řekněme, že to tvrdím na základě dlouhé zkušenosti s takovými případy, pane Masone, a na základě jednání s nejrůznějšími lidskými charaktery. Jsem si naprosto jistý, že tohle je jediný důkaz na světě, který existuje.“

„A jaké místo v tomhle všem zaujímá pan J. J. Fritch? Mimochodem, je snad on vaším klientem?“

„Chci vás ujistit, pane Masone, že nevezmu od pana Fritche ani cent odměny. Nebudu ho taky zastupovat. Mám na tom případě jediný zájem, a to možnost poskytnout ochranu zájmům nevinných

lidí. Pokud jde o pana Fritche, já s jeho metodami nesouhlasím. Nezastupoval bych ho v žádném případě. Držím si ho od těla na sto kroků. Myslím, že se uchyluje k metodám, které nemají daleko k vydírání.

Jsem ochoten sehrát roli prostředníka. Jsem ochoten zastupovat paní Atwoodovou a zajistit pro ni držení určitého důkazu, o kterém si ona sama myslí, nebo by si měla myslet, že by mohl její rodinu značně kompromitovat. Já sám se rozhodně nehodlám ani v nejmenším ztotožňovat s takovým typem lidí, jako je pan Fritch. Nelíbí se mi ani on, ani jeho metody. Rozhodně bych si nikdy nenechal pošpinit svoji profesionální pověst tím, že bych se podílel na nějakém takovém nezákonném počínání.“

Mason řekl: „Dejme tomu, že ten magnetofonový záznam koupíme. Nebude se to rovnat zatajení důkazu v trestní věci?“

Z Broganovy tváře zmizel úsměv. Prohlížel si pozorně právníka svýma bledýma očima. Potom odpověděl: „Můj bože, pane Masone, něco takového mě ani ve snu nenapadlo.“

„Snad ale mělo,“ odsekl mu Mason.

„Nejsem samozřejmě právník,“ pokračoval Brogan. „Jsem pouhý vyšetřovatel. A byl jsem v tomto případě pouze požádán, abych dělal prostředníka. A budu i nadále vystupovat jen jako prostředník, jestli si mě paní Atwoodová nebo někdo z Bainovy rodiny najme. Pokud si mě najmou, abych vyjednával s panem Fritchem, udělám pro ně, co bude v mých silách.

Teď když do případu vstoupil advokát, pane Masone, snad by bylo nejlepší, abyste o zákonnosti této transakce rozhodl vy sám.

Vy i já samozřejmě víme, jak velice nepěkně zní slova o zatajení důkazu, ale zároveň vy i já víme, že není žádný zločin zničit padělek.

Já sám jsem v hloubi duše přesvědčený, pane Masone, že pan Fritch postavil všechno na vodě. Podle mé domněnky není ta nahrávka nic než padělek, ale je to, obávám se, tak šikovný

padělek, že by soud nebo porotu přesvědčil, pane Masone. Doufám, že se to nestane. Ale vyloučeno to není.

Pan Fritch nám tu pásku samozřejmě nepředkládá proto, aby zničil důkazy. Prostě jen žádá pana Baina nebo paní Atwoodovou, pokud se paní Atwoodová nebude chtít obracet na svého otce, aby mu půjčili dostatek peněz, a tím mu zajistili prostředky, které by mu umožnily bránit se proti obvinění, o kterém on sám tvrdí, že je naprosto falešné.“

„Na to obvinění se snad už vztahuje ustanovení zákona o promlčení, nebo ne?“

„Myslím, že máte pravdu, pane Masone, ale já ovšem nejsem právník. Problém je v tom, že pan Fritch vidí své obvinění jako neoprávněné a domnívá se, že by mu měl pan Bain jako jeho dobrý přítel poskytnout dostatek peněz, aby mohl pan Fritch dát případ prošetřit a nechat se obhajovat.“

„Kdo by případ prošetřoval?“ ptal se Mason. „Vy?“

„To opravdu nevím, pane Masone. Vy se pořád snažíte zapřáhnou vůz před koně. Je samozřejmé možné, že si mě pan Fritch najme, abych za něho vedl vyšetřování. Já nevím. Kdyby si mě najal, až bude tahle záležitost úplně vyřízená, ne dříve, pak bych možná takovou práci přijal. Teď se k tomu ale opravdu nemohu vyslovit. Ale jedno vím jistě. Ani slůvkem bych s ním o tom nejednal, dokud nebude tahle záležitost naprosto uzavřená.“

„Kolik peněz žádá pan Fritch?“

„Jen tolik, aby mohl vést vyšetřování a aby se očistil od obvinění, o kterém tvrdí, že je vylhané.“

„A má představu, kolik by to asi bylo?“

„Znamená to samozřejmě prošťárat spousty starých přelíčení, pane Masone, přehrabovat se ve spoustě zatuchlých protokolů. Nebude to jednoduchá práce. Pan Fritch se domnívá, že nejskromnější částka, opravdu ta nejskromnější, by byla pětadvacet tisíc dolarů.“

„To je spousta peněz,“ namítl Mason.

„Pro pana Fritche přitom nejsou důležité peníze jako takové, ale důležité pro něho je, jaké si zajistí služby, kolik ho bude stát, aby se mohl hájit proti falešnému obvinění.“

„I tak se mi to zdá příliš mnoho,“ namítl Mason.

„Možná že je. Jste v takových záležitostech zkušenější než já. Jestliže si mě paní Atwoodová najme, abych v té záležitosti s panem Fritchem jednal, budu se rozhodně snažit, abych ho přiměl přijmout co nejnižší částku.“

„A co se stane, až tu částku zaplatíme?“

„To ovšem, pane Masone, nevím. Upřímně, ještě jsem o tom s panem Fritchem nemluvil. Pan Fritch se na mě obrátil. Já jsem mu řekl, že pro něho nebudu pracovat za žádných okolností, ale že se spojím s paní Atwoodovou, a jestli si mě ona najme, rád tu práci přijmu. Ale varoval jsem pana Fritche, že jestli přijmu práci pro paní Atwoodovou, budu plně sloužit jejím zájmům a že když si budu myslet, že je magnetofonový záznam čirý falzifikát, budu se snažit to prokázat.“

„A jak na to reagoval pan Fritch?“

„Řekl, ať si magnetofonový záznam vezmu, když se mu zaručím svou profesionální ctí, že se pásce nic nestane, a ať podniknu libovolné kroky, abych se ujistil, zeje záznam autentický. Teď jsem vám už, myslím, své postavení dostatečně objasnil,“

„Naprosto,“ odvětil Mason suše. „A teď je snad načase poslechnout si ten magnetofonový záznam.“

Brogan si chvíli měřil Masona s tichým nepřátelstvím.

„Začněte už přece,“ vyzval ho Mason, „ať slyšíme, co máte.“

„Rád bych, abychom si napřed rozuměli, pane Masone,“ ozval se Brogan. „Nedostaneme se nikam, když bude každý z nás pátrat po motivech toho druhého. Vy jste advokát a předpokládám, že jste dostal od paní Atwoodové zálohu. Než já sám cokoli v té

záležitosti podniknu, než se odhodlám k sebemenšímu kroku, budu trvat na tom, aby dala paní Atwoodová zálohu i mně s tím, že mám jednat v jejím zájmu, a s tím, že vy jako její advokát s touto zálohou souhlasíte. Mluvím dost jasně?“

„Jinými slovy chcete si krýt záda,“ poznamenal Mason.

„To bych prosil, že chci,“ opáčil Brogan.

„Už tu nahrávku pusťte,“ pobídl Brogana Mason. „Předpokládám, že aspoň k tomu oprávnění máte.“

„K tomu ano, ale k ničemu jinému.“

„Co abychom si ji konečné poslechli?“

Brogan připravil magnetofon, zastrčil šňůru do zásuvky a potom přešel ke stěně, která sice působila naprosto kompaktním dojmem, ale on jednu její část odsunul a za ní se objevil ve stěně sejf. Brogan vytočil jeho kombinaci a vyndal z něho cívku s magnetofonovou páskou.

„Jak jsem vás už upozornil, pane Masone, je tu v sázce moje profesionální čest. Ujistil jsem pana Fritche, že se nahrávce nic nestane, dokud bude v mých rukou, a že se jí nikdo ani nedotkne. Prosím vás proto, abyste zůstal na své straně stolu. Prosím vás i paní Atwoodovou, abyste zachovávali od přístroje dostatečnou vzdálenost. Nepřeju si, abyste na pásku sahali, nebo abyste si ji zblízka prohlíželi. Je to jasné?“

„Vy určujete podmínky,“ odpověděl Mason.

„Očekávám, že se jimi budete řídit.“

„Ve chvíli, kdy se jimi nebudeme chtít řídit, sebereme se a odejdeme.“

„Beze všeho.“

Stůl byl pokryt vyšívaným hedvábným přehozem. Brogan položil cívku s páskou na hedvábný přehoz vedle přepisovacího magnetofonu. Ověřil si ještě, jestli je přístroj správně zapojený, potom na něj položil cívku, prostrčil pásku pod nahrávací hlavou a upevnil ji na prázdnou cívku.

Mason poznamenal s úsměvem: „Nechtěl bych zneužívat vaší pohostinnosti, ale moc rád bych se něčeho napil.“

„Promiňte, promiňte,“ omlouval se Brogan. „Byl jsem do téhle práce tak zabraný, že jsem naprosto opominul své hostitelské povinnosti. Co byste si přála vy, paní Atwoodová?“

„Skotskou se sodou,“ odpověděla.

„A mně whisky s vodou,“ hlásil Mason. „A když dovolíte, namíchal bych si ji rád sám.“

„Beze všeho, beze všeho,“ souhlasil Brogan a odhalil v širokém úsměvu dvě řady velkých zubů. „Dobře vím, pane Masone, že vy musíte být stále ve střehu. A jistě mi prominete, když budu stejně ve střehu i já. Říkal jste, že si chcete namíchat skotskou sám, a já vás vezmu za slovo. Půjdete do kuchyňky přede mnou, pane Masone, a když tam s paní Atwoodovou zůstanete, dokud tam budu i já, bude to bez problémů. Jinými slovy, nerad bych vám sedl na lep, pane Masone, a dopustil, abyste provedl něco s páskou, zatímco si mě pošlete pro něco k pití. Do kuchyně vedou přímo tyhle dveře, jděte s paní Atwoodovou laskavě přede mnou.“

Mason a paní Atwoodová se vydali poslušně k označeným dveřím.

„Jednou si musím pořídit takový ten přenosný bar, který dělá led a může ho člověk mít v obývacím pokoji,“ konverzoval Brogan. „Prozatím ale mám led pouze v ledničce, a ta je v kuchyni. Snad mě chápete, pane Masone.“

„Jistě.“

„A nemáte mi to za zlé?“

„Vůbec ne,“ ujistil ho Mason.

V kuchyni Brogan vyndal sklenice, otevřel ledničku, odkud vytáhl tácek s kostkami ledu, zmáčkl páčku a kostky se vysypaly do misky. Potom popošel k přípravně a otevřel dveře do vestavěné špižírny, jejíž zadní stěna byla plná polic, kde byly vyrovnané

jedna vedle druhé nejrůznější lahve.

„Máte tu slušný výběr,“ obdivoval se Mason.

„Máte pravdu, pane Masone. Hodně peněz si vydělávám tím, že skupuju zásoby bankrotujících podniků. Před několika měsíci se mi podařilo odkoupit zbankrotovanou restauraci. Obchod mi přinesl finanční prospěch. Inventář jsem totiž hned prodal dál a celý obsah vinného sklepa mi zůstal. Prodej inventáře mi vynesl dost, abych na transakci netratil.

Mohl jsem samozřejmě prodat i lihoviny a byl by to pěkný výnosný kšeftík, ale to bych byl musel platit daň z příjmu. Takhle byly mé výdaje a příjmy v hotovosti vyrovnané a mně z obchodu zbyl ještě obsah vinného sklepa, který samozřejmě vykazuju v účetních knihách v nejnominálnější hodnotě.“

George Brogan si zamnul ruce, hrdý sám na sebe, ale hlavně taky spokojený, že se mu naskytl vhodný okamžik, jak udělat na Masona dojem svou obchodní zdatností a zákonným postupem při svých obchodních aktivitách.

„Posluž te si, prosím,“ pobízel je Brogan.

„Namíchejte si pití podle vlastního gusta. Oceňuji vaši ostražitost, pane Masone, i vaši opatrnost. Já sám jsem taky opatrný. Proto si každý nalévá své pití sám, sám si ho míchá a bude pít z vlastní sklenice, kterou nebude odkládat. Nechtěl bych se dočkat toho, že mi do pití nakapete nějaké uspávadlo a stejně tak bych nechtěl, abyste si vy myslel, že vám je do sklenice nakapu já.“

Dali si do sklenic kostky ledu a nalili na ně whisky. Mason šel pak k dřezu a nechal na whisky s ledem kapat vodu z kohoutku.

„Na zdravíčko,“ zažertoval Brogan.

„Na zmatek v nepřátelských řadách,“ připíjel Mason, když zvedal skleničku ke rtům.

Brogan vyprskl suchým smíchem. „Vy jste mi pěkný filuta, pane Masone, na mou věru, ale nic jiného jsem také nečekal.

Nepůjdeme už do pokoje a neposlechneme si nahrávku?“

Mason rychle vykročil ke dveřím.

„Počkat, počkat,“ zaprotestoval Brogan ostře a jeho hlas najednou zněl jako prásknutí bičem. „Myslím, že mě dost podceňujete, pane Masone. První odejdu z místnosti já. Nemáte v pokoji, kde je magnetofon, co dělat, pokud tam nebudu taky já – a to ani na moment. Je vám to jasné?“

„Promiňte, promiňte,“ omlouval se Mason. „Stejně jsem si chtěl přidat do whisky ještě trochu vody.“

Vrátil se k výlevce.

Brogan vykročil do obývacího pokoje a v patách za ním šla paní Atwoodová.

Nad odkapávačem výlevky visel magnetický držák na nože. Byl asi sedm a půl centimetrů široký a dvacet centimetrů dlouhý. Magnetickou přitažlivostí na něm bylo uchyceno osm nebo devět nožů.

Mason je všechny stáhl. Potom zajel prsty pod plochý magnet, vysmekl ho z drážek a strčil si ho do postranní kapsy. Rychle spěchal do obývacího pokoje, takže se zdržel jen o několik kroků za paní Atwoodovou.

„Zůstaňte, prosím, na druhé straně stolu, než jsem já,“ varoval je Brogan. „Aspoň se vystříháte pokušení dopustit se něčeho, co by způsobilo nepříjemnosti, pane Masone. Chápete jistě, že stojím stoprocentně na vaší straně, ale nezbývá mi, než hájit svoji profesionální pověst a splnit, co jsem slíbil.“

„To je samozřejmě chvályhodné, Vy chápete můj postoj a já chápu váš,“ souhlasil Mason. „Ale jestli se mi podaří zmařit Fritchovy záměry, nezaváhám.“

Odložil sklenici na stůl, přitáhl si židli, a když si sedal, přesunul potají plochý magnet z kapsy pod ubrus na stole. Zvedl sklenici, trochu se napil, a když ji znovu odkládal, postavil ji za plochý magnet. Potom si pomalu se sklenicí pohrával, posouval ji

ze strany na stranu, takže magnet přiblížil o několik centimetrů směrem k magnetofonu.

„Můžete klidně začít. My jsme připraveni, jakmile se vám to hodí," řekl Mason.

Brogan zmáčkl vypínač a potom se pohodlně usadil, ovšem tak, aby dobře viděl na Masona a Sylvii Atwoodovou.

V magnetofonu na úvod několikrát zaskřípělo, ale potom se rozezněly pokojem hlasy, které byly obdivuhodně jasné a zřetelné. Mason se Sylvií Atwoodovou poslouchali čtvrt hodiny údajný rozhovor, který měl vést J. J. Fritch s Nedem Bainem o partnerství, na kterém se spolu původně dohodli. Z této zaznamenané konverzace se dalo spolehlivě vyrozumět, že Ned Bain naprosto nepochybně věděl, že peníze, které mu Fritch poskytl, pocházejí z bankovní loupeže.

„Tak co?" zeptal se Brogan, když nahrávka skončila, a nedokázal přitom potlačit ve svém hlase triumfální tón. „Je to jasné?"

„Co je jasné?" opáčil Mason.

Brogan se rychle vzpamatoval. „Je jasné, že jde o hlas vašeho otce?" otočil se Brogan k paní Atwoodové. „Protože jestli to jeho hlas není, pak není o čem mluvit. Potom se do toho vložíme a necháme Fritche zatknout pro pokus o vydírání."

„A když to je hlas jejího otce?" zeptal se Mason.

„Potom musíme být samozřejmě mnohem obezřetnější."

Mason vstal a opřel se rukou o stůl. Pomalu se naklonil k magnetofonu, aby se podíval na nahranou pásku, a přitom jel rukou po přehozu a posunoval tak prsty plochý magnet.

„Tak počkat, pane Masone, počkat," ozval se Brogan s náhlou ostražitostí. „Dál už ne, to stačí."

Mason vysvětloval: „Chci se na tu pásku jen podívat, abych viděl, jestli není slepovaná."

Jeho prsty přitom posunovaly magnetem pod ubrusem ještě

dál.

„Slepovaná?“ divil se Brogan. „A jaký by v tom byl rozdíl?“

„To by mohl být dost značný rozdíl.“

„Dobře tedy. Není slepovaná. O tom vás mohu ujistit, i když ještě pořád nevím, o co vám jde.“

Brogan převinul pásku na její původní cívku a sundal ji z přístroje.

Mason se náhle naklonil dopředu, čímž posunul magnet ještě naposled co nejdál.

„Dovolte mi, ať si tu cívku prohlédnu, pane Brogane,“ požádal.

Brogan položil cívku na stůl a varoval Masona: „Ne abyste zkoušel nějaké triky. Musím vás požádat, abyste si stoupl o kousek dál, a teprve potom vám ukážu celou cívku.“

„Prosím, jak si přejete,“ souhlasil Mason a postavil se hodně dozadu, aby nepřekážel. „Chci se jen podívat, jestli není slepovaná.“

Brogan odpověděl: „Koneckonců jsme v té transakci zainteresovaní oba dva. Vy zastupujete svého klienta; Já doufám, že budu zastupovat téhož klienta. Máme tedy společné zájmy. Vy i já jsme už podobné obchody vyřizovali dřív. Takže se chovejme rozumně a promluvme si o celé té záležitosti s chladnou hlavou jako dva dospělí lidé.“

Brogan zastrčil do středu cívky tužku a rozvinul asi tak čtyřicet centimetrů pásky, kterou nechal padat na zem.

„Tak vidíte, že není slepovaná.“

„V téhle části ne,“ připustil Mason.

Brogan odvinul dalších přibližně dvacet pět až třicet centimetrů pásky a potom ji začal kolem tužky navíjet ukazováčkem druhé ruky zpátky na cívku, která přitom ležela celou plochou na stole.

„Víc vám teď neukážu,“ prohlásil. „K ničemu dalšímu už

nemám oprávnění. Ale ujišťuju vás, že páska slepovaná není. Pokud sám vím, není sebeméně poškozená. Je naprosto původní a autentická.“

Brogan sebral pásku ze stolu se slovy: „Než se začneme domlouvat, uložím cívku do sejfu.“

Chviličky, kdy se Brogan otočil zády, aby uložil cívku do sejfu, využil Mason k tomu, že se naklonil dopředu, jako by si chtěl prohlédnout magnetofon, a vytáhl přitom zpod ubrusu magnet.

Sylvia Atwoodová otevřela dokořán zelená kukadla, protože si všimla, že si Mason najednou něco strká do kapsy, ale Mason jí dal znamení, aby mlčela.

„Když dovolíte, pane Brogane, než ještě začneme jednat, namíchal bych si rád ještě něco k pití.“

Mason se vydal do kuchyně, kde připevnil rychle magnet na jeho místo, uchytil na něj nože správně podle pořadí a ve chvíli, kdy se ve dveřích objevil Brogan s paní Atwoodovou, si už přiléval do své sklenice trochu whisky.

„Jen si poslužte,“ vyzval ho Brogan. „Omlouvám se, že jsem byl tak trochu nedůvěřivý, pane Masone, ale věřte, naháníte mi málem strach. Říká se o vás, že jste liška podšitá, a já na to nezapomínám.“

Mason ho přerušil: „Vyložme si teď karty na stůl. Fritch chce pětadvacet tisíc dolarů. S kolika se spokojí?“

„Myslím, že s dvaceti,“ odpověděl Brogan s přimhouřenýma očima. „Domnívám se, že pokud budu já zastupovat paní Atwoodovou, mohl bych jí ušetřit dobrých pět tisíc dolarů.“

„A jaké by byly vaše podmínky?“

„Podmínky?“ ohradil se Brogan. „Ale pane Masone, já bych přece nechtěl nic víc než rozumnou odměnu. To bych ponechal zcela na vás, naprosto ve vašich rukou advokáta, který má v takových záležitostech zkušenosti a který dovede posoudit vážnost

situace a spočítat si, jakou cenu by mohl tenhle záznam fakticky mít.“

Mason zamyšleně upíjel ze své sklenice. „Podívejte se, pane Brogane, neporadím své klientce, aby vám cokoliv zaplatila, nebo aby si vás najala jako prostředníka k zaplacení jediného mizerného centíku, dokud si neověřím, že je na té pásce originální nahrávka. Vy mi nedovolíte, ani abych se jí dotkl. Mám ale návrh, jak to udělat. Přehrajte nám tu pásku ještě jednou, ale umožněte mi, abych seděl na takovém místě, odkud budu moci sledovat, jak prochází nahrávací hlavou, a tak se přesvědčit, že není nikde slepovaná.“

„Co pořád máte s tím slepováním?“ divil se Brogan. „Jaký by to byl rozdíl, kdyby byla slepovaná?“

„Jen ten, že by to mohly být útržky dvou různých rozhovorů sestavených a namixovaných dohromady tak, že pan Bain mohl ve skutečnosti odpovídat na nějaké úplně jiné otázky.“

Brogan zaklonil hlavu a rozesmál se. „To je ale pěkná fantazie, pane Masone. Pochybuju, že se něco takového dá vůbec udělat.“

„Já vím až moc dobře, že se to udělat dá,“ ujistil ho Mason.

„Já jsem si ale jistý, že k ničemu takovému nedošlo.“

„Myslete si o tom vy sám, co chcete, ale já potřebuju mít jistotu.“

„A jak ji chcete získat? Jak vás mám přesvědčit?“

„Rád bych, abyste nám pustil tu pásku znovu, a já budu přitom sedět vedle vás.“

Brogan zavrtěl hlavou: „To bych nemohl připustit.“

„Jenže já musím vidět, jak vypadá ta páska uvnitř, musím se přesvědčit, že není slepovaná.“

„Uděláme to takhle,“ navrhl Brogan. „Otočíme celý přístroj. Potom můžete zůstat na své straně stolu a sledovat odvíjení pásky tam odtud.“

„S tím souhlasím,“ řekl Mason. „Ale chci si to stejně

poslechnout celé ještě jednou.“

„Proč si to chcete poslechnout ještě jednou?“

„Hlavně proto, že se chci co nejlépe obeznámit s hlasem Neda Baina.“

„Je to stoprocentně jeho hlas.“

„Je mi líto, ale vaše ujištění mi nestačí.“

„To bych ani nečekal. Jen vám říkám, jaká jsou fakta. Mohu vám tím ušetřit kus práce.“

„Mně práce nevadí.“

Brogan před nimi zamířil zpátky do obývacího pokoje, zapnul magnetofon a potom přistoupil znovu k sejfu ve stěně, a když vytáčel jeho kombinaci, trochu se natočil, aby přitom na Masona dobře viděl.

Vyndal cívku s páskou, nasadil ji na přístroj, protáhl pásku pod nahrávací hlavou a otočil přístroj tak, aby Mason viděl pásku zevnitř. Potom se založenýma rukama a ostražitým pohledem ustoupil dozadu.

V přístroji na úvod několikrát zaskřípalo, když se páska začala pomalu odvíjet. V pokoji bylo naprosté ticho.

„Tak co se děje,“ zeptal se Mason. „Spusťte už přece ten magnetofon, snad jste nenasadil cívku špatně?“

Brogan propadl náhlé panice. Naklonil se dopředu, aby upravil chod magnetofonu kontrolními knoflíky.

„Ujistěte se, že jste neprotáhl pásku špatně a že se vám nesmazává,“ varoval Mason.

Brogan rychle přístroj vypnul, prohlížel si pozorně zapojení a potom znovu pásku provlékl.

„Ani nápad,“ prohlásil. „Přehrál jsem na tomhle přístroji tisíce pásek. Vím, jak se to dělá. Zůstaňte pěkně vzadu, pane Masone.“

„Však jsem vzadu,“ ohradil se Mason. „Jen jsem myslel, že bych vám mohl třebas pomoct.“

„Obejdu se bez vaší pomoci.“

Brogan začal opět protahovat pásku pod nahrávací hlavou.

Znovu bylo chvíli naprosté ticho. Až po nějaké době vyloudil přístroj slabounce několik slov z nesrozumitelné konverzace.

Brogan nastavil knoflíkem zvuk na maximum. Páska se odvíjela dál. Sem tam se dalo zachytit slabounce nějaké slovo, ale nikdy ne tak zřetelně, aby bylo rozumět, co se říká.

„Pro boha živého!“ procedil Brogan mezi zuby a čelo se mu orosilo potem. Potom upřel na Masona podezíravě oči. „Co jste s tím magnetofonem provedl?“ rozkřikl se na něho.

„Co bych s ním asi tak mohl provést?“ podivil se Mason.

„Jak to mám, k čertu, vědět?“ opáčil Brogan. Vypnul přístroj a navinul ručně pásku zpátky. „Myslím, že jste nějak obrátil magnety. Bude vám to stejně houby platné, Masone. Opatřím si jiný magnetofon a potom –“

„To rozhodně udělejte,“ souhlasil Mason. „A až si ho opatříte a bude podle vás uspokojivě fungovat, tak mi laskavě zatelefonujte. Než poradím paní Atwoodové, aby si vás najala k vyjednávání s panem Fritchem, chci si být jistý, že jde o autentický magnetofonový záznam.“

Brogan se jen stěží ovládal. Otřel si zpocené čelo. „O tom, že je autentický, nemusíte mít sebemenší pochybnosti.“

„Podle mého jste to vy, koho straší pochybnosti, že by autentický nemusel být.“

„Musím dbát o svoji profesionální pověst. Jestli se něco přihodilo té pásce, budu v pěkné bryndě.“

„To jsme od vás už několikrát slyšeli. Zatelefonujte mi tedy, až budete mít fungující magnetofon a cívku vhodnou k přehrání.“

„Jistěže vám zatelefonuju,“ ubezpečoval ho Brogan a vynakládal přitom značné úsilí, aby se tvářil aspoň na oko klidně. „Jsem přesvědčený, že bude všechno v pořádku, pane Masone.“

„Tak dobrá,“ odpověděl mu Mason. „Přijdeme znovu.“

„Něco se muselo pokazit na magnetofonu,“ uvažoval Brogan.

„Zřejmě se porouchal přístroj. Třebas se magnety polarizovaly nebo co. Opatřím si jiný nejspíš už během zítřka.“

„Fajn,“ souhlasil Mason. „Tak mi brnkněte a domluvíme si schůzku. Právě teď mám moc práce u soudu.“

Brogan je vyprovodil ke dveřím, vyhákl bezpečnostní řetízek, otočil tvarovanou kulatou klikou, otevřel dveře a řekl: „Vřelé díky, že jste přišli. Je už vlastně poledne. Je mi líto, že vás nemohu pozvat na oběd, ale budu mít plné ruce práce s tím přístrojem, abych ho uvedl do chodu a pokusil se zjistit, co se mu k čertu mohlo stát.“

Měřil si svýma bledýma očima Masona. „Co myslíte, že se mu tak asi stalo?“ položil otázku. „Nemyslím, že to je relevantní, pokud jde o vlastní magnetofonový záznam, pane Masone, ale byla to na mou duši podařená finta. Moc rád bych věděl, jaká vlastně.“

„Finta?“ podivil se Mason.

„Přesně tak,“ odsekl Brogan a na chvilku se zarazil, než za nimi práskl dveřmi.

Ještě když stáli v chodbě, slyšeli zaháknout řetízek a zaklapnout zámek na západku.

„Tak to bychom měli,“ poznamenal Mason k Sylvii Atwoodové.

„Jak jste to dokázal, pane Masone?“ zašeptala. „Co jste si to dával do kapsy? Co to bylo pod tím hedvábným přehozem na stole?“

Mason se na ni nevinně zadíval: „Nemám ani ponětí.“

Náhle se na něho usmála: „To jsem si mohla myslet.“

„Spojím se s vámi, až se Brogan ozve,“ řekl Mason.

„Myslíte, že se ozve brzy?“

„O tom nepochybujte. Nejdřív musí ještě leccos zařídit, vymyslet si nějakou věrohodnou historku, a potom bude zase vlídnost sama. Bude nás ujišťovat, že došlo jen k drobnému defektu při playbacku. Zítra už to bude mít zase všechno v kupě.“

„Pro všechno na světě, jak jste to vlastně udělal, pane Masone? Při poslechu se zdálo, že se vám podařilo smazat z té pásky celičký rozhovor!“

Mason pozvedl udiveně obočí: „Že by?“

„Ovšem.“

„Jak by se mi, pro všechno na světě, bylo mohlo něco takového podařit, když mě Brogan nespustil celou dobu z očí?“

Vykročila před ním ke zdviži. „Předpokládám, že stejná otázka trápí právě teď pana George Brogana.“

Mason se vesele usmál. „Zvláště když nás tolik ujišťoval, že existuje pouze jediná nahrávka rozhovoru a žádné přehrané kopie.“

„Zdá se, že vám k vašemu úspěchu hodně dopomohlo to vaše naslouchátko,“ pokračovala lehkým tónem Sylvia. „Nosíte je často?“

„Trápí mě trochu rýma,“ odtušil Mason, otevřel dveře výtahu a ustoupil stranou, aby mohla vejít dovnitř.

KAPITOLA 4

Masonova soukromá kancelář málem připomínala nějaké výzkumné pracoviště zvukového studia.

Na psacím stole ležel Masonův miniaturní drátofon. Ten byl přímo napojen na páskový magnetofon přizpůsobený na pořizování kopií z onoho miniaturního drátofonu. K tomu byl ještě připojen odposlech záznamu, aby mohli Mason a Della Streetová poslouchat rovnou, co se nahrává.

„Je to opravdu dobře a čistě slyšet," libovala si Della Streetová.

Mason přikývl.

„A co Brogan?"

„Nezbyde mu než přiznat barvu," odpověděl Mason. „Poběží rovnou za Fritchem. A potom nastoupí Drakeovi chlapci. A on –"

Mason se odmlčel, když se od dveří do jeho soukromé kanceláře ozvalo zaklepání smluveným signálem.

„Tady máme Paula, Dello."

Della Streetová otevřela dveře. Do místnosti se přiklátil vyčouhlý a ramenatý Paul Drake, jako vždycky v dobré náladě, a sotva za sebou zaklapl dveře, dal se do smíchu a zeptal se: „Co tu vy dva propánakrále vyvádíte?"

Mason mu s širokým úsměvem vysvětloval: „Ale vzal jsem si na pomoc svůj malinký německý drátofon, abych si zaznamenal rozhovor s tvým přítelem Broganem a abych si přitom mimochodem taky nahrál pro sebe kopii toho magnetofonového záznamu, který má on."

Drake poslouchal. „Zní to docela čistě. K čemu máš ten páskový magnetofon?"

„Abych si přetočil rozhovor z drátu na pásku," vysvětloval

Mason. „Pásku budu užívat k ověřování a drát dám pod zámek jako původní důkaz.“

Drake poslouchal dál a potom se rozesmál. „Tys tedy dostal Brogana pěkně do varu. Tohle se dělo, už když ti záznam přehrál?“

„Jasně. Požádal jsem ho, aby mi ho pustil ještě jednou. Co je vůbec s Broganem? Dovedl už tvoje chlapce k J. J. Fritchovi?“

„Ještě ne. Vůbec nevyšel ven.“

V Masonově hlase zazněl podiv. „Ty tvrdíš, že neodešel ze svého bytu?“

„Ne, mí chlapci tam přece hlídkují.“

„Jak dlouho už tam –“

„Pěkně dlouho. Byli tam ještě předtím, než jsi odcházel ty s paní Atwoodovou. Viděli vás vycházet.“

Mason se zamračil, ale potom se jeho podmračený výraz změnil v úsměv. „To znamená, že se z Brogana div nekouří, jak se snaží vykoumat, co se stalo s jeho magnetofonovým záznamem. Netroufá si přijít Fritchovi na oči.“

„A co se s ním k sakru, Perry, vlastně stalo?“

Mason se zaculil. „Trochu jsem Broganovi poničil jeho důkazy.“

„A jak?“

„Povím ti čistou pravdu,“ řekl Mason. „Na ten nápad jsem přišel čirou náhodou. Myslil jsem, že když ho požádám o pití, odejde možná z pokoje a já se aspoň stačím mrknout, jestli není ta páska slepovaná. Ale nenachytal se.“

„To mě nepřekvapuje,“ poznamenal Drake. „K čertu, Perry, při jeho pravidlech hry by tě tenhle chlap nenechal s tím magnetofonovým záznamem ani vteřinu samotného. Podle jeho etických norem bys měl totiž klidně právo čapnout tu pásku a vyhodit ji třebas z okna.“

„Jasně,“ přitakal Mason. „Trval na tom, že půjdeme do kuchyně všichni tři. Potom měl takový strach, abych mu do jeho

pití nenamíchal nějaký lomcovák nebo abych si nemyslel, že mohl on nadrogovat naše pití, že jsme si museli všichni míchat nápoje sami. Všiml jsem si přitom, že má nad výlevkou magnetický držák na nože, a to mi vnuklo nápad.“

„Cos udělal?“

„Když se mi podařilo zůstat v kuchyni jako poslední, strhl jsem z magnetického držáku nože, vyhákl jsem držák z drážek a získal jsem šikovný plochý magnet, který jsem zastrčil pod ubrus na stole přesně tam, kde jsem celkem s jistotou odhadoval, že odloží Brogan cívku s páskou. Nevšiml si, že pod ubrusem něco je. Potom jsem mu zahrál divadýlko, že nutně musím část té pásky vidět, a on mi ochotně cívku roztočil, a to právě v magnetickém poli, čímž z ní samozřejmě všechno smazal.“

„Co že udělal?“ vyptával se Drake nevěřícně.

„Všechno z ní smazal.“

„Já to nechápu,“ divil se Drake. „Proč to smazal?“

Mason se rozesmál. „Magnetofon jsou jen určitým způsobem uspořádané molekuly na zmagnetizované pásce. Můžeš rozhovor smazat a používat pásku znovu a znovu, stačí, když proběhne magnetickým polem pod mazací hlavou a k tomu právě dochází v hrubých rysech, když používáš pásku podruhé. Jak páska probíhá magnetickým polem, rozhovor se pod mazací hlavou smazává těsně předtím, než se nový natáčí.

Můžeš vzít například dobrý podkovovitý magnet, projet s ním nad cívkou a všechno z pásky smažeš, ale dobrý plochý magnet je ještě účinnější.“

„To mě teda podrž,“ nevycházel z údivu Drake. „To jsem nikdy netušil. Vlastně jsem se nad tím takhle nikdy nezamýšlel. Vím samozřejmě, že se rozhovory zaznamenávají pomocí změn magnetického pole. A co na to Brogan? Netrefil ho šlak?“

Mason se zasmál. „Samozřejmě že na chvilku propadl panice. Potom si ale zřejmě uvědomil, že má možnost pořídit si duplikát

pásky, tak nás odtamtud rychle vypoklonkoval s ujištěním, že jde zřejmě o závadu na magnetofonu.“

„Ví, cos udělal?“

„Ví, že jsem s tou páskou něco provedl,“ odpověděl Mason. „Jenže neví co, a to mu pořádně vrtá hlavou.“

„A co udělá teď, když o ten magnetofonový záznam přišel?“

„Stejně nebyl autentický.“

„Jak to, že nebyl autentický?“

„Probíhalo to asi takhle – Fritch měl nejspíš s Nedem Bainem dlouhý pokec o všem možném, o politice, o starých časech, o obchodě, dobytku, naftě a tak podobně. Potom zašel Fritch do nějakého zvukového studia. Vypustil z magnetofonového záznamu kusy rozhovoru s Nedem Bainem a nějaký mizera technik mu pomohl sestřihat novou originální pásku a získat tak uzpůsobenou montáž té konverzace.“

„Ještě pořád je mi to záhada.“

„Představ si to takhle, Paule. Řekněme, že ve skutečném rozhovoru říká Fritch Bainovi: ´Pamatuješ, jak jsme byli na lovu toho velkého jelena a dostali jsme ho až nahoře skoro na vrcholku hory?´ a Bain na to odpoví: ´Pamatuju si na to, jako by to bylo včera, J. J. Nikdy na to nezapomenu.´

Fritch jde potom do zvukového studia. Tam si z toho vezmou Bainovu odpověď a na jinou pásku namluví Fritch: ´Pamatuješ, jak jsem vyloupil banku, abych ti sehnal kapitál na hloubení té tvé hazardní naftové studny v Texasu, Nede?´

Potom zvukový technik vystřihne tu část rozhovoru z magnetofonového záznamu, kde Ned Bain v rozhovoru říká: ´Pamatuju si to, jako by to bylo včera, J. J. Nikdy na to nezapomenu´, a vlepí ji do té druhé pásky, aby vznikl dojem, že jde o odpověď na Fritchovu otázku.“

„To chceš říct, že byla takhle smontovaná celá ta konverzace?“

„Právě.“

„Takže ta páska je z mnoha slepených kousků?“

„Původní páska určitě,“ ubezpečil ho Mason. „Ale bylo to slepené dohromady velice šikovně, takže pouhým poslechem rozhodně nic nepoznáš. Potom tuhle původní originální pásku zkrátili zhruba na dvacet minut obecné konverzace, do které vmontovali čtyři nebo pět velice inkriminujících tvrzení. Když si všechno takhle krásné připravili, přehráli to celé na cívku s jinou páskou, kterou teď vydávají za originál zvukové nahrávky oné údajné konverzace.“

„Jak to všechno chceš dokázat?“ zeptal se ho Drake.

„V tom je samozřejmě jádro pudla,“ připustil Mason. „Ale myslím, že jsem víceméně vymyslel, jak na to.“

„Zvukový technik to se svojí profesionalitou trochu přehnal.“

„Jak to myslíš?“

„Skutečný rozhovor mezi Fritchem a Bainem se odehrával v nějaké místnosti nebo bytě. Hlas se tedy odrážel od zdí. Kdykoli mluví Ned Bain, zaslechneš slabounkou ozvěnu. Někdy ji zaslechneš, i když mluví Fritch. Ale kdykoli položí Fritch otázku, na kterou mu Ned Bain dá odpověď, která ho inkriminuje, nezaslechneš při Fritchově otázce ani sebemenší náznak ozvěny.

Je ti jasné, co to znamená? Fritch položil svoji otázku ve zvukotěsné místnosti v nějakém studiu, a tak, přestože se velice snažil, nejspíš po důkladných instruktážích, aby jeho otázky vyzněly jako zcela přirozená součást té druhé konverzace, bezchybnou kvalitu záznamu právě těchto specifických partií rozezná i ucho laika.

Víš, Paule, v normální místnosti se hlas odráží řadou ozvěn od podlahy, zdí a stropu, zejména pak hluboký mužský hlas. Při běžné konverzaci tyto zvuky bezpečně eliminujeme a naše ucho je nevnímá, ale když zaznamenáš rozhovor citlivým mikrofonem, vynikne každá jednotlivá ozvěna.

Zvuková studia si samozřejmě nemohou dovolit, aby k něčemu

takovému docházelo, a tak užívají zvukotěsné místnosti se zvláštně upravenými stěnami, o které se ozvěny tříští, takže se žádný zvuk neodráží zpátky.

Poslouchal jsem ten magnetofonový záznam značně pozorně a během malé chvilky jsem zjistil, že se Ned Bain k ničemu fakticky nepřiznává. Pouze glosuje a potvrzuje různé věci, které říká Fritch. Myslím, že by nám v případě nutnosti i tohle mělo stačit, abychom dokázali, že je ten magnetofonový záznam podvrh, ale metoda, kterou jsem použil dnes, to prokáže nade vší pochybnost, jestli ovšem budeme mít dost času."

„Co myslíš, že se dělo dál?"

„Myslím, že sotva jsme odtamtud vypadli, zatelefonoval Brogan Fritchovi a řekl mu: ´Masonovi se nějak podařilo smazat konverzaci na té cívce, kterou máme. Budeme muset pořídit další kopii z původního originálního záznamu. Potom ten starý magnetofonový záznam zničíme a nahradíme ho novým. Masonovi namluvím, že se porouchal magnetofon. Pochopí sice, že lžu, ale bude mu to houby platné. Dokázat mi nemůže nic.´ Potom Fritch s Broganem pořídí další přehranou kopii a budou mi tvrdit, že je to ta, kterou jsem slyšel posledně, že chyba nebyla v pásce, ale v playbacku."

Drake se nad tím zamyslel: „Můžeš dokázat, že je ta náhradní nahrávka nová, Perry?"

„Ne."

„Tak cos získal tím, že jsi ten první záznam smazal?"

„Donutím Brogana, aby se spojil s Fritchem. Až to udělá, dovede k němu i nás. Donutí je to taky, aby si pořídili novou kopii z té původní originální nahrávky. Mají tu originální cívku se slepovanou páskou zamčenou někde v bankovním sejfu. Když půjdeme za Broganem k Fritchovi a za Fritchem do banky, dozvíme se, kde tu původní originální cívku ukrývají. A potom uvalíme na Fritche subpoena duces tecum a nařídíme mu, aby

navalil cívku se slepovanou páskou ze sejfu číslo to a to v trezoru té a té banky. To je vyděsí k smrti. Nebudou vědět, kolik toho víme.“

„Jenže Brogan z bytu nikam neodešel.“

„Třebas je Fritch někde pryč a Brogan se s ním nemůže spojit.“

„A co tvoje klientka? Ví, že jsi tu pásku pokazil?“

„Ví, ale neví jak. I Brogan to ví a vyděsil se. Dal by nevímco za to, aby se dozvěděl, jak jsem to provedl.“

„Mí chlapci tam každopádně pořád hlídkují,“ řekl Drake. „Chtěl jsem si u tebe jen ověřit, co se děje.“

Mason přikývl.

„Tobě se tedy zdá, že jde rozeznat rozdíl v kvalitě rozhovoru, když klade Fritch některou ze svých inkriminujících otázek?“

„Zdá se mi,“ odpověděl Mason, „že i tenhle můj malinký drátofonek se při reprodukování celkem dobře osvědčil, jak je slyšet na kopii. Nesmíš ovšem zapomínat, že jsem záznam zachycoval přes reproduktor a že se mi tam taky do určité míry odrážejí ozvěny od stěn a stropu Broganova bytu. Jenže tyhle ozvěny hlasu by měly být zachyceny rovnoměrně v průběhu celé konverzace, takže záznam inkriminujících Fritchových otázek bude mít stále ještě lepší kvalitu.“

Mason zapnul knoflíkem magnetofon, vypnul drátofon, nechal několik minut magnetofon běžet na zpáteční chod, a potom ho pustil na playback, aby si Drake nahrávku poslechl.

„Tahle část konverzace,“ vysvětloval Mason, „je slyšet celá přibližně stejně čistě, protože jak Fritchův, tak Bainův hlas mají přibližně stejný počet ozvěn. Povídají si tu o obchodu s dobytkem. Ale teď dávej pozor.“

Fritchův hlas najednou řekl: „Rád bych věděl, co se stane, jestli jednou někdo zjistí, že jsem tu banku udělal já.“ A Bain odpověděl naprosto nezaujatě, ve skutečnosti tak nezaujatě, jako

by se bavil o nějaké běžné věci: „A jak to zjistí, Fritchi?“

Mason přístroj zastavil. „Už chápeš, Paule, o co mi jde?“

„Ne tak docela,“ odpověděl Drake. „Fritchovu otázku jsem slyšel naprosto jasně. Ale hrozně mě zarazilo, že na ni Bain reagoval tak nezaujatě.“

„Reagoval nezaujatě,“ vysvětloval dál Mason, „protože mluvil ve skutečnosti o něčem úplně jiném. Pustím ti to ještě jednou. Poslouchej dobře. I na téhle přehrané kopii můžeš rozeznat rozdíl v kvalitě, když posloucháš pozorně. Tu otázku položil Fritch v nějakém zvukovém studiu. Přetočím to zpátky a ty potom pozorně poslouchej.“

Jakmile Mason magnetofon přetočil, zavřel Drake oči, aby se na poslech lépe soustředil.

Když potom Mason přístroj vypnul, Drake přitakal.

„Už chápu, Perry. Opravdu je rozdíl kvality zřetelně patrný.“

„Samozřejmě,“ pokračoval Mason, „na téhle přehrané nahrávce se to rozhodně nerozezná tak dobře jako na originálním záznamu.“

„Nemohou to nějak zfixlovat, až jim to dojde?“ zeptal se Drake.

„To by jistě mohli,“ připustil Mason. „Mohli by si pořídit novou originální pásku, na které by Fritch své otázky položil někde v bytě, aby jeho hlas vyvolával normální ozvěnu. Potom by udělali novou kopii. Ale ať by se snažili, jak chtěli, nepodařilo by se jim, aby Fritch formuloval identické otázky, i kdyby se držel přesného scénáře. Občas by se mu tam vloudilo jiné slovíčko, rozdílná kadence nebo důraz.

A proto je dobře, že mám tuhle nahrávku. Jestliže ji sebeméně změní nebo změní sled slov ve Fritchových dotazech, vytáhnu ji na ně a budu tvrdit, že jde o dvě odlišné nahrávky. Právě na to jsem spoléhal, když jsem tam dnes dopoledne šel. Taky jsem ovšem doufal, že se mi podaří získat kopii té jejich nahrávky a že jim

potom naženu strach, takže se pokusí zfixlovat nějakou další nahrávku, do které by se jim připletly sem tam odlišné prvky. Potom bych mohl s konečnou platností dokázat, že to bylo všechno narafičené.“

„To by bylo samozřejmě lepší, než se spoléhat na rozdíly v kvalitě zvukového záznamu,“ soudil Drake.

„Asi to nakonec tak udělám,“ řekl Mason. „Ale neodolal jsem pokušení smazat tu pásku Broganovi přímo před nosem.“

„Bude před tebou mít aspoň větší respekt,“ soudil Drake.

„Je to –“

Před Dellou Streetovou zazvonil telefon. Zvedla sluchátko a Drake čekal, jestli to není hovor pro něho.

Della Streetová zakryla rukou mluvítko a ohlásila: „Šéfe, volá vás pan Brogan.“

Mason se ušklíbl: „Už si to beru, Dello. Řekněte Gertie, ať mi to přepojí na moji linku.“

Mason zvedl sluchátko a ohlásil se: „Haló.“

Ozval se Broganův hlas: „Chtěl jsem vám jen oznámit, že jsem tu chybu na magnetofonu už našel.“

„Vida,“ komentoval Mason a dodal suše: „Doufám, že se páska nezničila.“

„Ne, ne, ne, ani v nejmenším,“ ujišťoval ho Brogan. „Páska je v naprostém pořádku. Vůbec nic jí nebylo. Jen se v přístroji uvolnil jeden kontakt, takže reproduktor nemohl rozhovor vysílat a vy jste nemohl nic slyšet. Páska je v pořádku. Magnetofon už je spravený a všechno teď výborně funguje.“

„To rád slyším,“ řekl Mason. „Kde jste teď? U sebe v bytě?“

„V bytě?“ podivil se trochu Brogan. „Kdepak, jsem ve své kanceláři.“

„Já jen myslel, že se třebas pořád ještě vrtáte v tom magnetofonu.“

„Ne, ten jsem odnesl spravit do dílny,“ vysvětloval Brogan.

„Tam taky objevili uvolněný kontakt.“

„Takže jste si tu pásku znovu nepřehrál?“

„Ne, nepřehrál. Ale přehrál jsem si jiné pásky, takže vím, že magnetofon funguje.“

„Nevíte tedy s určitostí, že defekt na přístroji nevymazal tamtu pásku?“

„To nepadá v úvahu.“

„Ale vy jste si ji ještě nepřehrál?“

„Maličký kousek jsem si přehrál, abych měl jistotu.“

„A byla dobře slyšet?“

„Čistě jako hlas zvonu. Když se to tak vezme, je to velice dobrá nahrávka.“

„Jistě, pane Brogane, pochopíte moji situaci,“ omlouval se Mason. „Ale budu si muset pásku poslechnout ještě jednou, abych věděl, že mě s ní nechcete podfouknout.“

„Však já chci, abyste si ji poslechl,“ souhlasil Brogan.

„Kdy a kde?“

„Co nejdřív. Co tak zítra ráno v devět hodin u mě v bytě? Není to na vás moc brzy?“

„Ne, to je v pořádku,“ ujistil ho Mason. „Tak brzy se mi to právě hodí. Budu tam.“

„Díky,“ řekl Brogan a zavěsil.

Mason se obrátil k Paulu Drakeovi: „Brogan říká, že je ve své kanceláři, chybu že už objevil, byla prý na magnetofonu v přípojce k reproduktoru. Má prý všechno připravené, jen to spustit, že se pásce nic ani v nejmenším nestalo a že nám ji znovu přehraje zítra v devět ráno ve svém bytě.

My ale víme, že z bytu neodešel. A chápeš, co to znamená, Paule? Znamená to, že ta původní originální páska je schovaná někde v jeho bytě, že tam má všechny potřebné přístroje jako já tady, že už z ní přehrál další kopii, kterou má pro nás připravenou. Říkal, že je v kanceláři, my ale víme, zeje pořád ještě ve svém

bytě.“

„To znamená, že původní originální nahrávku musí mít on, a ne Fritch,“ uvažoval Drake.

Mason přikývl. „Vypadá to tak.“

„Chceš, aby na tom mí chlapci pracovali dál?“

„Ovšem,“ souhlasil Mason. „Ať Brogana sledují dál, i když teď víme, že tu originální nahrávku má on.“

Do všeho toho rámusu zaječel znovu telefon, který zvedla Della Streetová: „Ano, Gertie, kdo to je?… Malý moment, Gertie.“

Přikryla mluvítko telefonu rukou a obrátila se k Masonovi. „To je Sylvia Atwoodová. Je to prý strašně důležité. Musí prý s vámi ihned mluvit.“

Mason přikývl, vzal telefon a na své „haló“ uslyšel Sylviin hlas přeskakující vzrušením.

„Pane Masone, musíte sem ihned přijet. Stalo se něco hrozného.“

„Co?“

„Fritch volal tátovi a vyhrožoval mu, že když vás hned z případu neodvolá, prodá on svoji historku bance. Říkal, že nevidí, proč by se měl chovat k otci dál loajálně a že se nadále bude starat jen o vlastní blaho. Tatínek samozřejmě neměl zpočátku ani ponětí, o čem to mele, ale když Fritch nepřestával řečnit, tatínkovi to nakonec došlo. Je teď strašně rozrušený, protože pochopil, že se nás Fritch pokouší vydírat kvůli naší naftě.

Řekli jsme si, že nejlépe tatínka uklidníme, když si promluví s vámi. Myslím, že vy ho dokážete uchlácholit a prospějete mu víc než všechny doktorské lektvary světa.“

„Chcete, abych ho navštívil?“

„Pěkně prosím, ano.“

„Kdy?“

„Co nejdřív. Třebas hned teď, jestli je to jen trochu možné.“

„Jste teď tam u něho?“

„Ne, jsem ve městě. Mohla bych být u vás v kanceláři za pět minut, potom bych vás tam zavezla a zase bych vás přivezla.“

Mason řekl: „Malý moment, prosím, počkejte ještě.“ Zadíval se v hlubokém zamyšlení zamračeně do stropu a potom Sylvii Atwoodovou vyzval: „Dobře, tak sem přijeďte, pojedu s vámi.“

Mason zavěsil a obrátil se k Paulu Drakeovi: „Proč by měl Fritch takhle plýtvat energií?“

„Jak?“

„Aby telefonoval Nedu Bainovi, že mě má z případu odvolat.“

„A proč ne?“

Mason odpověděl: „Protože Fritch má tu rodinu v hrsti právě proto, že chtějí, aby se Ned Bain nedozvěděl ani v nejmenším, co se děje. Proč tedy Fritch tenhle svůj trumf promrhal? Právě v tom přece byla nepochybně jeho nejsilnější karta. Proč to udělal?“

„Protože si myslí, že tím něco získá,“ uvažoval Drake.

„To je jasné,“ odtušil Mason. „Otázka zní, co tím mohl získat?“

Drake pokrčil rameny.

Mason se obrátil k Delle: „Sylvia Atwoodová tu bude za pět minut. Pojedu s ní navštívit jejího otce a pokusím se ho uklidnit, jak nejlépe umím.

Tvoji chlapci ať mezitím dál sledují Brogana. Když neopustil svůj byt, domluvil se s Fritchem pravděpodobně telefonem. Je samozřejmě možné, že Fritch přišel za Broganem do jeho bytu.“

„Ty Fritche neznáš?“

Mason zavrtěl hlavou.

„Máme jeho popis?“

„Nejspíš ho můžeme získat,“ řekl Mason. „Nevím ovšem, k čemu by nám teď byl. Počítal jsem, že Brogan půjde k Fritchovi, protože Fritch má tu původní originální nahrávku. Zřejmě je to naopak. Fritch šel nejspíš k Broganovi a původní originální nahrávku musí tedy mít Brogan.“

„Máš pravdu,“ souhlasil Drake. „Hlavním mozkem v tom vydírání je Brogan.“

„Dobrá, na chvilku tomu přizpůsobíme svou taktiku,“ rozhodl Mason.

KAPITOLA 5

Mason, který seděl po pravici Sylvie Atwoodové, oceňoval, jak šikovně si s autem Sylvia dovede poradit v provozu.

Seděl sice se založenýma rukama, ale jeho pozorným očím nic neušlo, přestože se v jeho ostře řezaném obličeji s netečným výrazem nepohnul ani sval.

Sylvia co chvíli pokradmu rychle mrkla stranou na Masonův profil, ale jinak věnovala všechnu svou pozornost řízení.

Když se vymotali z nejhoršího provozu a uháněli po výpadové silnici, poznamenala roztrpčeně: „Teď tedy Fritch konečně odhalil své ledví a ukázal, co je doopravdy zač – vyděrač, špinavý hnusný vyděrač.“

Mason přikývl.

„Jen nechápu,“ pokračovala, „jak může ublížit tatínkovi a neublížit přitom sám sobě? Bude přece muset přiznat, že banku vyloupil právě on.“

„Že byl jedním z těch, kdo banku vyloupili,“ opravil ji Mason.

„To se nás ale vlastně netýká.“

„Proč myslíte?“

„Jde přece jen o to, jestli tatínek věděl, že používá kradené peníze. Připadá mi ale, že Fritch úplně obrátil. Dřív se snažil chránit sebe a své dobré jméno. A teď se najednou dal na průhledné a jasné vyděračství.“

„Vyděračství,“ opravil ji Mason, „není nikdy průhledné a jen zřídka jasné.“

„Ne, to asi není, ale proč se tedy Fritch nesnaží chránit sám sebe?“

„Protože si našel nějaké velice mazané advokáty a ti přišli na to, že podle ustanovení zákona o promlčení nemůže už po tak

dlouhé době být Fritch obžalován na základě žádného obvinění. Proto se asi taky na Fritche nevrhla policie a nezatkla ho za bankovní loupež. Teď je na bance, aby se pokusila získat svůj majetek zpět v soukromé při –“

„Copak to ustanovení zákona o promlčení neplatí taky pro banku?“

„Tady narážíme na zvláštní a ošemetnou právní situaci. U některých typů neúmyslně nabytého svěřenského majetku, kdy se předpokládá, že správce majetku měl vědomost o nelegálních způsobech, jimiž byl majetek získán, a druhá strana o tom vědomost neměla a v získání této vědomosti jí bránily skryté činy neúmyslného správce, může ustanovení zákona o promlčení vycházet spíše z bezděčného odhalení skutečností než z faktů samých.“

„Ach vy právníci!“ povzdychla si Sylvia. „Jste všichni stejní s těmi svými odbornými podrobnostmi a kličkami.“

„Bez odborných podrobností se žádné právo neobejde,“ vysvětloval Mason. „Ve chvíli, kdy stanovíte demarkační čáru mezi právem a bezprávím, vyplují nutně na povrch mezní případy. Zajděte si třebas na hranice Mexika a Spojených států. Když si stoupnete pět centimetrů od hranic směrem sem, jste ve Spojených státech. Ale stoupnete-li si pět centimetrů na druhou stranu, jste v Mexiku a podléháte mexickým zákonům. Takže stačí, abyste se pohnula o deset centimetrů, a ocitnete se ve zcela jiném právním řádu.“

„To je ovšem pochopitelné.“

„Ano, tohle pro vás pochopitelné je,“ řekl Mason, „protože jasně vnímáte hraniční rozmezí mezi Spojenými státy a Mexikem, které pro vás je pochopitelné. Právník stejně jasně vnímá hraniční rozmezí zákonnosti a dovede rychle rozeznat rozdíl mezi tím, co patří vlastně už na jednu stranu rozmezí, nebo naopak na druhou. Vyprávějte mi něco o své rodině, se kterou se mám setkat.“

„Tatínek je úžasný. Byl vždycky perfektní člověk. Teď je ovšem nemocný.“

„A máte taky sestru?“

„Hattii.“

„A co mi povíte o ní?“

„Je fantastická, pane Masone. Jen počkejte, až ji poznáte. Jak jsem vám říkala, je to taková domácí puťka, ale má fantastickou povahu.

Když se objevil můj budoucí muž a začal se mi dvořit, Hattie mě pobízela, jen ať se vdám, že ona zůstane doma a postará se o rodinu.“

„Vaše maminka tehdy ještě žila?“

„Ano.“

„A vy jste se přesto vdala.“

„Ano. Asi jsem byla sobecká, ale zamilovala jsem se – prostě a dobře jsem se vdala a doma zůstala Hattie a vzala si na starost rodinu a chod domácnosti.

Je fantastická a teď se na ni snad taky konečně usmálo štěstí.“

„Jen vyprávějte,“ požádal ji Mason.

„Je to jakýsi Edison Levering Doyle. Však ho taky uvidíte. Je strašně chytrý. Myslím, že to dotáhne daleko. Moc ho Hattii přeju, ale taky se o ni bojím.“

„Proč se o ni bojíte?“

„To se dá těžko popsat.“

„Aspoň se o to můžete pokusit.“

„Ano, to můžu, jenže nechci.“

„Jen do toho,“ pobídl ji Mason. „O co jde?“

„Dobrá. Bojím se totiž, že Hattie nebude s Edisonem šťastná a že jí to zlomí srdce, jenže nevím, co bych v tom mohla já udělat.“

„O tomhle jste ještě nemluvila,“ zaprotestoval Mason.

„Dobrá, povím vám na rovinu, o co jde, pane Masone. Možná že se mi to dřív nejevilo v tak jasném světle jako teď. Snad je to

proto, že jsem byla hodně ve světě a potkala jsem spoustu lidí. Snad proto, že ten izolovaný, omezený život Hattii poznamenal. Já nevím.

Ať tak či onak – nevím, jak vám to mám nejlépe povědět – život na člověku zanechává stopy. Ani si neuvědomujete, že každá minuta, která uplyne, formuje váš charakter, že nemůžete vysedávat se založenýma rukama a jen čekat. Strašně jsem to teď zamotala. Věděla jsem, že to tak musí dopadnout.“

Mason jí pomohl: „Chcete mi naznačit, že je teď Hattie trochu nudná, bezvýrazná a fádní?“

„To jsem neřekla.“

„Ale myslela jste to tak?“

„Když se to řekne takhle naplno, zní to strašně, pane Masone, ale – já prostě nevím, jak vám mám přesně povědět, co mám na mysli. Představte si třebas dvě děvčata. Předpokládejme, že jsou jedna jako druhá naprosto stejné, pokud se dá vůbec něco takového předpokládat. Jedna z nich se snaží, aby byla pro muže přitažlivá. Má ráda mužskou společnost. Je plná života. Muži ji obletují a jí se to líbí. Dobře se obléká, chodí do kosmetických salónů, cestuje, vidí okouzlující ženy a snaží se samozřejmě, aby byla sama taky trochu okouzlující.“

„Povídejte dál,“ pobízel ji Mason.

„Předpokládejme potom, že ta druhá dívka zůstane doma. Nemá čas chodit do salónů krásy. Je jí to taky jedno, protože ji stejně nikdo nevidí. Vlasy si upravuje sama. Nechodí mnoho do společnosti. Neustále jen posluhuje starším lidem. Pořád se kolem nich motá. A co myslíte, že se po pár takových letech stane?“

„Chcete říct, že ta domácká dívka ztratí svoje kouzlo?“

„Rozhodně si žádné nevypěstuje.“

„Ale právě jste mi povídala, že Hattii se teď naskytla příležitost ke štěstí s Edisonem Doylem.“

„Doufám, že se jí opravdu naskytla příležitost, jenže však to

znáte – každý muž toho požaduje od ženy hrozně moc. Chce v ní mít partnera. Chce někoho, kdo se mu postará o domov, kdo mu bude vychovávat děti. Chce kamaráda. Ale chce si taky užít.“

„Asi se mi snažíte naznačit,“ pochopil Mason, – „že byl Eddie Doyle šťastný s Hattii, dokud se nezačal víc vídat s vámi, a teď v poslední době že vám připadá, jako by Hattii s vámi srovnával a jako by se vám začínal snad dokonce tak trochu dvořit?“

„Propánajána to jsem tak průhledná?“

„Tohle jste mi chtěla povědět, nemám pravdu?“

„Ne tak docela, ale – do háje, právě to jsem vám nechtěla povědět. Ani vlastně nevím. Dokonce ani…“

„Dělá vám to starosti?“ zeptal se Mason, když se v půli věty odmlčela.

„Svým způsobem ano.“

„Povězte mi o sobě ještě trochu víc. Vdala jste se a co bylo pak? Byla jste šťastná?“

„Vzala jsem si Sama Atwooda. Byli jsme spolu šťastní. Byl to nádherný život. Potom Sam zemřel a já utrpěla hrozný šok. Rychle se ale přizpůsobuju novým skutečnostem.

Sam mi zanechal pojistku, akcie, obligace, nemovitosti – a nějaké dobré investice. Já sama jsem taky párkrát měla štěstí a dobře jsem investovala.“

„Jak je to dlouho, co váš muž zemřel?“

„Asi půldruhého roku.“

„A co jste dělala od té doby?“

„Cestovala jsem. Vždycky jsem si přála cestovat a po Samově smrti nebyl sebemenší důvod, proč bych necestovala.“

„Do té doby jste necestovala?“

„Málo. Mužovy obchodní zájmy ho prakticky úplně absorbovaly a nemohl se kvůli nim příliš daleko vzdalovat.

Jeho smrt mě hluboce zasáhla. Chtěla jsem se dostat do jiného prostředí, setkat se s novými lidmi, vidět nové věci. A tak jsem

cestovala.“

„A obohatilo vás cestování něčím novým?“

„Myslím, že ano. Většinou tomu tak bývá. Pokoušela jsem se vám vysvětlit, že podle mého mínění poznamenává člověka něčím každý den jeho života. Zvolíte si podle svého gusta nějaký životní styl, a když se jím potom řídíte, zanechává zase naopak na vás takový život své stopy, takže se neustále měníte, ať se vám to líbí nebo ne.“

„Jak je to dlouho, co jste se vrátila domů?“

„Asi měsíc.“

„A když jste se vrátila, dozvěděla jste se, že se Hattie zasnoubila s Edisonem Doylem?“

„Nejsou doslova zasnoubeni, jen spolu chodí, mluvit se dá jen o jakési dohodě. Tatínek má velice slabé srdce. Nezdá se, že by ještě dlouho žil, a Hattie chce nejspíš zůstat s ním. Tatínek je už na tom tak špatně, zeje na ní závislý.“

„A když jste se vrátila ze svých cest, viděla jste najednou Hattii novýma očima?“

„Přímo jsem se zhrozila, pane Masone. Neuvědomila jsem si – tak těžko hledám slova, abych vám to vysvětlila, že se o to ani nebudu pokoušet.“

„A Edison Doyle naopak ve vás najednou objevil okouzlující potencionální švagrovou. Začal k vám být pozorný a vám se teď zdá, že vás srovnává s Hattii?“

„Nevím, co se vlastně děje, pane Masone. Mám Edisona ráda. Je to báječný člověk. Zdá se mi ale, že prozatím bral život trochu moc vážně. Myslím, že potřebuje postrčit jiným směrem. Kdyby se oženil a usadil, mohl by nakonec skončit jako hotový páprda. Kdyby ho ale na druhé straně někdo vytrhl z té jeho seriózní ulity, získal by Edison větší nadhled.“

„Co dělá?“

„Je architekt.“

„Jezdíte domů často?“

„Snažím se navštívit občas tatínka. Ráda bych trochu pomohla, aby všechna ta zátěž neležela jen na Hattii. Ochotně bych někdy zůstala u tatínka, aby se ona mohla jít někam pobavit. Myslím, že by měla s Edisonem chodit mnohem víc do společnosti. Měla by dbát víc o své oblečení a svůj celkový vzhled.“

„A co ona, jak se sama cítí?“

„To je těžko říct, jak se Hattie cítí. Otcovo srdce je samozřejmě v takovém stavu, že může konec přijít znenadání, s každým okamžikem. Myslím, že mu Hattie chce rozhodně zůstat nablízku, aby byla po ruce, kdyby ji někdy volal.“

„A vy?“

„Já se na to takhle nekoukám. Tatínek může zemřít sice zítra, ale může tu taky být ještě kolik let, jak mi řekl doktor. Nikdo neví. Já mám své vlastní problémy, svůj byt, své přátele. Mám vlastní život. Ráda se dobře oblékám a budím pozornost. Za otcem se snažím zajít aspoň občas. Pořád Hattii přemlouvám, aby si najala ošetřovatelky, a trochu si někam vyrazila.“

„A ona nechce?“

„Ne, nechce, a v poslední době byla tak trochu – nevím, někdy se mi zdá, že – prostě se nedíváme na věci stejnýma očima.“

„Vám připadá, že na vás možná trochu žárlí, protože svým přitažlivým vzezřením oslňujete jejího mládence?“

„Dobrý bože, pane Masone, Hattie by nikdy nežárlila. Mohla by se cítit ublížená, ale žárlivá by nebyla nikdy.“

„A co vy na to?“ zeptal se Mason.

„Víte, pane Masone, když jsme s Edisonem spolu, tak rozhodně nehodlám sedět se sklopenýma očima a s rukama v klíně. Beru ho jako svého budoucího švagra. Žertujeme spolu a smějeme se. Mám ráda život a smích – ale vy se tu podle mě šťouráte ve věcech, které s případem tak úplně nesouvisejí, pane Masone, a já vám nejspíš vyslepičila věci, které bych vám povídat neměla.

Tenhle rozhovor – a třebas jste si teď udělal úplně špatný obrázek. Lepší bude, když počkáte, až všechno uvidíte na vlastní oči.“

„A co ostatní členové rodiny?“ vyptával se Mason. „Povězte mi o nich něco.“

„Jarrett je archeolog. Pořád někde courá a rýpe se ve vykopávkách. Teď právě je někde na ruinách Yukatánu.“

„A jeho žena?“

„Ta je nezřízeně bohatá a strašný snob.“

„Jinými slovy, nemá vás ráda.“

„A já nemám ráda ji. Ale Jarrett s ní udělal dobrou partii. Právě za její peníze může trajdat po světě, vykopávat ruiny a studovat pod lupou staré sošky.“

„Asi se víc podobá Hattii než vám?“

„Nepodobá se nikomu. Jarrett je prostě Jarrett. Je to výrazná osobnost. Když mu člověk něco povídá, pozoruje ho Jarrett nehybně šedýma očima přes tlustá skla brýlí, která mu deformují výraz obličeje. Neřekne ani slovo. Jen sedí a poslouchá. Někdy, když se náhodou stane, a on vás opravdu vnímá, projeví se jeho neuvěřitelná schopnost všechno si zapamatovat. Jindy ale bloudí myšlenkami dva tři tisíce mil daleko a nevěnuje ani za mák pozornosti tomu, co mu člověk říká. Je to zneklidňující, protože nikdy nevíte, na čem s ním jste.“

„On sám hovor nepodněcuje?“

„Ne, jen sedí a nepřítomně na vás zírá.“

„Jsou se ženou šťastní?“

„Myslím, že ano. Jarrett je sice pod pantoflem, ale nemá o tom ani tušení. Ona drží kasu. Dělá jí dobře, že je ženou archeologa. Vydávají se na cesty do všech koutů světa, kde jsou nějaké ruiny, které se dají vykopat.“

„To se jí líbí?“

„Doprovází ho a taky s ním kope, takže už přitom pochytila dost z odborné hantýrky, aby ji úplní laici považovali za velkého

znalce. Ale vždycky si dokáže vyšetřit spoustu času na Paříž, Londýn, Řím, Káhiru, Rio a podobná místa. Zatímco Jarrett prozkoumává terén, ona si odskočí do nějakého takového města a počká tam, dokud Jarrett nezařídí hlavní tábor. Teď už víte v kostce, jak to u nás chodí, pane Masone.“

Mason si ji pozorně prohlížel. „Kdyby banka náhodou získala rozsudek proti vašemu otci a dokázala, že váš otec má naftová pole ve svěřenské péči pro banku, nepostihlo by to Jarretta, protože se bohatě oženil. Nepostihlo by to ani vás, protože vy peníze máte. Ale doplatila by na to asi velmi podstatně Hattie, nebo ne?“

„Nejspíš ano, jestli se na to chcete dívat z téhle stránky, ale jde tu taky o dobré jméno celé rodiny. Phoebe může podporovat archeologa, a dělá to s nadšením, ale mít za muže syna bankovního lupiče je jiné kafe. Já taky musím dbát o svou pověst.“

„A Hattie?“

„Pro Hattii by to samozřejmě byl malér.“

„A co Edison?“ vyptával se Mason.

„Co tím myslíte?“

„Jistě mu nechybí běžná lidská inteligence. Musel si přece uvědomit, že až váš otec jednou zemře, zdědí Hattie nemalý majetek.“

„On k takovým lidem nepatří.“

„Netvrdím přece, že si ji bere pro peníze, ale uvědomit si to musel.“

„Nejspíš ano.“

„A tím by se pro něho mohla dost podstatně změnit situace.“

Přibrzdila a obrátila se k advokátovi. „To aby pohledal, jak hnusně vy dovedete věci vyjádřit,“ vytkla mu.

„Počítám, že váš bratr Jarrett o celé téhle patálii nic neví,“ změnil Mason náhle téma rozhovoru.

„Ale ví. Mluvila jsem s ním včera večer mezistátně.“

„A řekla jste mu o tom?“

„Ano.“

„Proč ten spěch?“

„Když mám ručit svými penězi za společný majetek, očekávám, že se mi z majetku vrátí peníze zpátky. Chtěla jsem si být jistá, že všechny mé kroky schvaluje celá rodina.“

„A schválil je Jarrett?“

„Jen do určité míry,“ odpověděla a trpce se zasmála.

„Do jaké?“

„Ale jsem prý sobecká nebo co. Každopádně mi doporučil, abych se poradila s Hattií a že cokoli schválí Hattie, odsouhlasí i on, ale dřív než se nějaké peníze fakticky vyplatí, chce prý vědět, kolik to bude dělat a s jakou částkou příspěvku počítám na něho.“

„A vy jste mu to řekla?“

„Jasně,“ odpověděla uštěpačně. „Chtěl mě dokopat, abych se nabídla, že si nemá lámat hlavu, že založím požadovanou sumu ze svého a počkám, až se mi peníze refundují z majetku po otcově smrti.

Ale bral to tak sakramentsky samozřejmě, že jsem se rozzuřila a vpálila jsem mu, ať čeká, že zacvaká třetinu všeho, co budeme muset platit.“

„A co on na to?“

„Nic moc. Mluvení není jeho silná stránka, ale člověk mohl skoro slyšet, jak mu to v hlavě šrotuje. Musí samozřejmě požádat o peníze Phoebe, a aby je z ní dostal, musí se přiznat, na co je potřebuje.

Do určité míry ho chápu. Mě mají všichni za rodinného sobce, ale on není o nic lepší než já. On se věru v péči o rodinu nepřetrhl. Bohatě se oženil a vypařil se, aby si bůhvíkde fotografoval ruiny a vykopával zatuchlé staré hroby.

Kdyby byl projevil jen kouska solidnosti, byla bych na to ty peníze poskytla. Ale teď ať si pěkně sežene svůj podíl sám. Snad má dost fantazie, aby dokázal Phoebe něco namluvit, ale co je mi

do toho.“

„Už jsem si udělal dost jasný obrázek,“ řekl Mason.

Zahnula zuřivě za pravý roh, rychle profrčela kolem tří bloků a potom šlápla na brzdy a zastavila před poněkud staromódním dvouapůlposchoďovým domem nepravidelného půdorysu.

„Už jsme tu?“ zeptal se Mason.

„Ano.“

„Taky jste tu nějakou dobu žila?“

„Narodila jsem se tu,“ odpověděla. „Teď je to sice jen dojná kráva, ale my ten dům milujeme. Pečuje o něj Hattie a nějak se jí daří, aby se nesesypal. Ráda bych vám ještě něco řekla, pane Masone. Jestli si mě budete pořád tak káravě měřit a mluvit se mnou takovým tónem, budeme spolu na kordy.

Nemám ráda káravé svatoušky, kteří mi dávají najevo, že jsem měla zůstat doma a obětovat se rodině, když já dobře vím, že mám pěkné nohy, které uvádějí muže v pokušení.“

„A uvádějí je v pokušení?“ vyptával se zvídavě Mason.

Vyzývavě na něho upřela zelené oči a potom před sebou natáhla nohy s kotníky u sebe a povytáhla si sukni až tam, kde jí končily punčochy. „Co byste řekl vy?“ zeptala se ho a potom najednou dodala: „Obávám se, pane Masone, že ve mně provokujete všechny ženské nectnosti. Nechme toho a pojďme dovnitř.“

Dřív než si Mason stačil otevřít dveře na své straně vozu, otevřela si ona už sama a vyskočila na chodník.

Potom se společně vydali k prostorné přední verandě, kterou zdobil střešní převis z dřevěného krajkoví, jak to odpovídalo módě architektury minulé generace.

Sylvia otevřela hlavní dveře a zahlaholila: „Ahoj, vedu hosta. Jsou všichni v gala? Pojďte dál, pane Masone.“

Na chvilku se zastavila, aby mu podržela otevřené dveře, a potom prohodila přes rameno trochu omluvně a trochu vzdorovitě:

„Promiňte. Většinou se takhle nepředvádím a nejsem obvykle tak protivná. Tady máme Hattii.

Hattie, tohle je pan Perry Mason. Moje sestra, pane Masone.“

Hattie Bainová vypadala unaveně. Měla trochu nahrbená ramena, pokleslé koutky úst a utrápený pohled ve velkých tmavých očích pod vysokým čelem, které korunovaly vlasy černé jak uhel, sčesané dozadu do prostého uhlazeného účesu.

Podala advokátovi ruku.

„Jsem hrozně ráda, že jste se ujal naší věci, pane Masone,“ řekla. „Nemůžu vám ani vypovědět, jaká je to pro nás úleva.“

„Jak se vede tatínkovi?“ zajímala se Sylvia.

„Za moc to nestojí. Je hrozně rozrušený a léky mu zřejmě moc nepomáhají. Je tu Edison.“

Masonovi neušlo, jak se Sylvii rozzářil obličej.

Do chodby teď přicházel štíhlý mladý muž hezké postavy.

„Zaslechl jsem svoje jméno, a tak jsem si řekl, že bych se měl ukázat,“ poznamenal s úsměvem.

Spěchal rovnou k Masonovi s napřaženou pravicí.

„To je pan Edison Doyle, pane Masone.“

„Pan Mason,“ zaradoval se Doyle a srdečně si s ním potřásl rukou.

„Je pro mě opravdové potěšení, že vás poznávám. Hodně jsem o vás slyšel a sledoval jsem řadu vašich případů. Je to nečekaná pocta, škoda jen, že vás sem přivádí taková nešťastná hrozba pro celou tuhle rodinu.“

„Těší mě, že vás poznávám,“ opáčil Mason. „Slyšel jsem, že jste architekt.“

„Rozhodně mám licenci architekta, vlastní kancelář a dokonce i sem tam nějakou zakázku.“

Doylův dobrosrdečný úsměv byl nakažlivý. Mason pozoroval, že obě ženy z Doyla nespouštějí oči. Sylviina ústa se trochu shovívavě usmívala, jako by si Sylvia sama pro sebe říkala „je to

přece jen drahoušek“.

Oči Hattie Bainové nenechávaly nikoho na pochybách o tom, co k Edisonovi cítí, i když za vřelou oddaností se mohl v jejím výrazu skrývat i kousek obav.

„Tak pojďte přece dál,“ vyzvala Masona Sylvia. „Kde je tatínek, Hattie?“

„U sebe v pokoji.“

„Leží?“

„Ne. Ležení ho znervózňuje. Doktor mu dal nějaký lék, ale tatínek zřejmě nedokáže ovládnout své rozrušení. Jsem strašně ráda, že jste mohl přijet, pane Masone. Myslím, že to pro něho bude hodně znamenat.“

Sylvia řekla: „Tak pojďte přece, ať už téhle sešlosti dáme nějaký jasný směr.“

Vedla je přes obývací pokoj a potom dlouhou chodbou.

„Tatínek míval pracovnu a ložnici nahoře,“ prohodila přes rameno. „Ale když začal mít potíže se srdcem, nepřál si doktor, aby chodil nahoru po schodech, a tak jsme ho dali sem dozadu do přízemí.“

Zastavila se před dveřmi a zaklepala.

„Dále,“ ozval se mužský hlas.

Sylvia otevřela dveře a zavrkala: „Ahoj tati, jak se ti vede?“

Podařilo se jí dodat svému hlasu přídech rozmarné srdečnosti, veselé bezstarostnosti, na které šedovlasý muž, který odpočíval ve velké lenošce podepřený polštáři, ihned zareagoval.

„Sylvie, já věděl, že ty se té patálie ujmeš.“

„To víš, že jsem se jí ujala, tati,“ odpověděla Sylvia. „Dovol, abych ti představila pana Perryho Masona, slavného právníka.“

„Promiňte, že zůstanu sedět,“ omlouval se Bain.

Mason k němu přistoupil a podal mu ruku. „Těší mě, že vás poznávám, pane Baine.“

Na hlase Neda Baina byla patrná únava a rozčilení. „Je to pro

mě opravdové potěšení. Tolik jsem toho o vás slyšel. Nikdy mě ani ve snu nenapadlo, že byste mohl přijít k nám. Jedna věc se musí Sylvii přiznat. Pokaždé dostane to nejlepší – však jsem ji taky vždycky učil, že se vyplácí získat toho nejlepšího, když potřebujete právníka nebo lékaře.“

„Děkuju,“ řekl Mason. „Nechci vás zbytečně okrádat o čas a nebudu vás nijak unavovat, pane Baine. Všichni dobře víme, že se musíte šetřit. Chtěl jsem vás ujistit, že jsem se vaší záležitosti ujal, a myslím, že se nám ji podaří objasnit.“

„Fritch je darebák,“ rozčiloval se Bain. „Míval jsem ho opravdu rád, ale podvedl mě.“

„Nedělejte si s ním hlavu, my už se o něho postaráme.“

Bain přikývl: „V to doufám. Celá ta situace mi dělá hrozné starosti. Přál bych si, aby moje rodina byla dobře zaopatřená, až tu nebudu. Vím, že už mi moc času nezbývá. Ale považuju za důležitější, aby si sami sebe mohli vážit, než aby měli peníze. Jestli tomu darebákovi ustoupíme, bude to vypadat, jako bych se byl já té hanebnosti taky zúčastnil. Potom by na nás ulpívala ostuda ještě dlouho po mé smrti. A to bychom zaplatili za finanční zabezpečení příliš drahou cenu, pane Masone.“

Mason přikývl.

„Kde je Hattie?“ zajímal se Ned Bain.

„Šla hned za námi.“

Ned se zeptal: „Předpokládám, že jste Edisonovi všechno řekly?“

„Já ne,“ odpověděla Sylvia.

„Tomu se bohužel asi nedá zabránit. Koneckonců je to jen poctivé, myslím –“

Hattie Bainová přispěchala do pokoje se slovy: „Pane Masone, hledá vás vaše kancelář, máte přijít k telefonu. Je to prý strašně důležité.“

„Omluvte mě, prosím,“ řekl Mason. „Půjdu –“

„Tady je taky telefon,“ upozornil Masona Bain a ukázal na malý stojánek vedle svého křesla. Zmáčkl knoflík, a tím se vysunula pohyblivá polička, na níž stál stolní telefon. „Je to přípojka z druhého pokoje.“

„Díky, jestli vás tím nebudu rušit, vezmu si to tady,“ řekl Mason. „Zřejmě jde o něco naléhavého.“

Zvedl sluchátko a podíval se na Hattii Bainovou, která ho pochopila. „Už běžím pověsit druhý telefon, pane Masone. Někdy není tak dobře slyšet, když jsou obě sluchátka vyvěšená.“

V telefonu se ozval hlas Delly Streetové, vyostřený vzrušením: „Šéfe, volal chlapík od Drakea. Můžete zjistit, jak vypadá J. J. Fritch? Popište mi ho, ale rychle, Paul tu na to čeká.“

Mason se obrátil k Nedu Bainovi. „Napadá mě, jestli byste mi nemohl popsat pana Fritche.“

„Samozřejmě,“ přitakal Bain. „Je to drobný člověk s vysedlými lícními kostmi, větrem ošlehaným obličejem a s hluboce posazenýma šedýma očima. Charakteristicky se hrbí. Má rád širáky, jaké se nosí v Texasu. A je malé postavy.“

„Jak je starý?“

„Asi tak pětapadesát, ale je už shrbený.“

„Kolik asi tak váží?“

„Maximálně pětašedesát kilo.“

Mason tlumočil popis do telefonu a poslouchal, jak ho Della opakuje Paulu Drakeovi.

„Ještě chvilku u telefonu vydržte,“ požádala Masona Della Streetová.

Mason zůstal stát s telefonem v ruce.

Slyšel, jak Paul Drake Delle říká: „Podejte mi ten telefon, prosím vás,“ a pak se ozval na druhé straně Drakeův hlas. „Ahoj Perry.“

„Ahoj Paule.“

„Asi už znám odpověď, Perry.“

„A to?“

„Tvůj přítel Brogan právě vyšel ze svého domu. Je s ním člověk, který odpovídá tvému popisu J. J. Fritche.“

„To znamená, že musel zajít za Broganem k němu do bytu – anebo počkej, Paule. Pravděpodobně to znamená, že Fritch má byt ve stejném domě, možná i ve stejném poschodí a –“

„Uhodil jsi hřebíček na hlavičku,“ přerušil ho Drake. „Ověřili jsme si to. Bydlí v bytě přesně naproti Broganovi.“

„V chodbě naproti?“

„Přesně tak, jen přes chodbu.“

„Pod jakým jménem?“

„Pod jménem Frank Reedy.“

„Teď už je jasné, že to je prachobyčejné, nefalšované vydírání,“ usoudil Mason.

„Nic jiného to taky nikdy nebylo než obyčejná vyděračská finta, při které jde Brogan do přední linie pod rouškou nejhlubší etiky a Fritche drží v pozadí.“

„To mě podrž,“ žasl Mason. „Nechals je sledovat?“

„Jasně. Rozdělil jsem svým chlapcům práci. Jeden sleduje Fritche a druhý Brogana. Oba stejně hned napadlo, sotva ti dva vyšli z domu, že budeme chtít vědět taky něco o tom chlápkovi, který doprovází Brogana, už proto, že má texaský klobouk a vůbec kvůli celkové situaci. Upozornil jsem je totiž, že celý případ má určitou spojitost s Texasem a že mi mají hned hlásit, kdyby přišel Brogana navštívit asi tak pětapadesátiletý až šedesátiletý muž, který by vypadal na Texasana.“

„To ses vytáhl, Paule. Kdybys potřeboval víc mužů, klidně je nasaď. Chceme zjistit, co se děje.“

„Dobrá, dohlédnu na to.“

„Jak se tvářili, Paule? Mohli tví chlapci vypozorovat něco z jejich výrazu?“

„Oba se chechtali, jako by se smáli nějakému žertu.“

„Asi to tak bude,“ zachmuřil se Mason. „Jen aby se ten žert neobrátil proti nim.“

Mason zavěsil telefon a konejšivě se usmál na Baina, který k němu zvedl ustaraný obličej.

„Všechno je v pořádku, pane Baine. Je to na nejlepší cestě.“

„Můžete mi prozradit, proč jste chtěl Fritchův popis?“

„Už jsme Fritche vypátrali.“

Bain se trochu roztřásl vzrušením. „Kde je?“ zeptal se dychtivě. „Kde je ten prohnaný darebák?“

„Má fakticky byt přímo naproti bytu George Brogana. Je tam hlášený pod jménem Frank Reedy a nepochybně tam musí mít taky spoustu zvukového zařízení k přehrávání zvukových nahrávek a pořizování kopií.

Nebylo to tak, pane Baine, že s vámi pan Fritch navázal dlouhý rozhovor, při kterém jste si povídali o dobytku, o starých časech a tak podobně?“

Bain přikývl. „Velice dobře si na tu chvíli pamatuju. Vykládali jsme si asi dvě hodiny,“ řekl.

„Víte,“ pokračoval Mason, „Fritch s Bainem totiž potom namixovali z vaší konverzace tu svoji původní originální nahrávku. Nejdřív rozhovor přepsali, aby ho před sebou měli na papíře. Potom vybrali z vašich odpovědí ty, které chtěli použít. Na to zašel Fritch do zvukového studia s připravenými otázkami vhodnými k danému účelu, totiž takovými, na které jste vy v původním rozhovoru s ním zdánlivě reagoval. Když pak měli jejich magnetofonový záznam, pomohl jim nějaký ničemný zvukař pásky rozstřihat, ovšem s tím, že značná část vaší konverzace zůstala přitom původní, až na to, že do ní sem tam vložili jednu z Fritchových nahraných otázek, kterou propojili s vaší odpovědí. Vy jste touto odpovědí ale původně reagoval při svém rozhovoru s Fritchem na nějakou zcela neškodnou otázku. Fritchovu původní otázku samozřejmě z cívky vystřihli a vložili místo ní tu druhou,

kterou vás kompromitovali.

Když takhle namixovali a naprosto zfalšovali celé interview, pokračovali dál tím, že ho přehráli na novou pásku. Na té se samozřejmě už nedalo rozpoznat žádné slepování, takže působila dojmem autentického záznamu.“

Bain si povzdechl. „Nemám se rozčilovat,“ řekl. „Sebemenší rozčilení mě může zabít. Stačí jen takhle málo a bude po mně, pane Masone.“

Bain luskl kostnatými prsty.

„Já vím,“ přitakal Mason. „A proto si s tím nesmíte lámat hlavu.“

„Ono se řekne lámat si hlavu, ale jak? Co s tím záznamem asi provedou?“

Mason mu odpověděl: „Upřímně řečeno nemyslím si, že by s ním dělali něco jiného, než že vás budou vydírat. Teprve kdyby se jim to nepodařilo, mohli by se pokusit dohodnout se s bankou.

A právě v takovém případě zasáhne Brogan. Půjde do banky s tím, že se jako soukromý detektiv při svém pátrání pokusil přijít na kloub určité informaci, která by mohla být pro banku cenná. Navrhne jim, že když si ho najmou, a to za vydatný peníz, pokusí se shromáždit důkazy, na jejichž základě by vás mohla banka zažalovat.“

„Je vám ale jasné, pane Masone, že prostě k něčemu takovému nemůžu nechat dojít, ať to stojí, co stojí.“

„A proč ne?“ podivil se Mason. „Třebas by neškodilo, kdyby se celá ta záležitost provětrala u soudu.“

Bain zavrtěl hlavou. „Už jen pouhé podání žaloby by mě naprosto zničilo. Takového sousta by se chytil tisk v celé zemi. Každý by si myslel, že jsem byl při bankovní loupeži Fritchovým komplicem. Něco takového nemůžu připustit. Na jménu celé rodiny by ulpěla špína a to by bylo horší, než když těm vyděračům něco zaplatím, a tím se jich zbavím.“

Mason namítl: „Jenže vy se jich nezbavíte nikdy. Rozumějte, co se stalo. Mají přece původní originální nahrávku. A z ní mohou pořizovat další. Brogan nás ujišťoval, že existuje jen jediná páska, a to ta, kterou jsme u něho poslouchali, jenže já jsem se stoprocentně ujistil, že ta páska, kterou jsem poslouchal, byla kopie.“

Sylvia zasáhla: „Netrap se tím už, tatínku. Přenech ty darebáky panu Masonovi. On už vymyslí, jak jim přijít na kobylku. Nech to na něm.“

„Máš pravdu,“ souhlasil Bain. „Ale stejně bych si tu nahrávku rád poslechl, abych si ověřil, jestli jde opravdu o můj hlas.“

„Je to tvůj hlas, tati,“ ujistila ho Sylvia.

„Mně se taky zdá, že je,“ připojil se k ní Mason. „Ale rozhodně se tím tolik netrapte. Jsem si jistý, že jim jejich rošťárny překazíme. Zajistili si, pane Baine, váš hlas a potom zfalšovali otázky.

Něco vám povím, na té nahrávce není podle mého názoru vůbec nic, co by bylo pro vás inkriminující. Všechny inkriminující výpovědi jsou navozeny Fritchovými otázkami. Vy mu prostě jen odpovídáte asi v tom smyslu, že s ním souhlasíte. Zítra ráno v devět se mám znovu setkat s Broganem v jeho bytě, abych si nahrávku poslechl ještě jednou.“

Bainovi se zachvěla víčka. Přikývl, a potom mu hlava klesla na prsa a oči zůstaly zavřené. Dýchal pomalu a pravidelně.

Hattie Bainová, která se vrátila do pokoje, si zvedla prst před ústa a naznačila jim, aby byli zticha.

Vyšli pomalu po špičkách z pokoje, zavřeli za sebou dveře a nechali Neda Baina obloženého polštáři spát v jeho křesle.

„Lékař mu dal nějaký medikament na srdce,“ řekla Hattie. „Aby se srdce tolik nenamáhalo. Prý to má rozšiřovat kapiláry. Dal mu taky nějaké sedativum pro uklidnění, aby nebyl tatínek tak hrozně nervózní, protože mu nervozita stejně jako přemíra

vzrušení škodí.

Nejhorší problém je, že tatínek pak nemůže spát, když je tak vyvedený z míry. Rozhovor s vámi mu rozhodně pomohl, pane Masone. Viděla jsem, jak se zklidňuje, už když s vámi hovořil. Nevšimla sis toho taky, Sylvie?“

„Samozřejmě,“ odpověděla Sylvia.

„Už se budu muset zase vrátit do kanceláře,“ omlouval se Mason. „Půjdete zítra ráno v devět se mnou, paní Atwoodová?“

„To víte, že půjdu, i když je to na mě hodně brzy. Jak bychom to udělali – počkejte moment. Trochu mi vadí jet přes celé město a potom zase zpátky k Broganovu bytu. Co kdybych přijela rovnou k Broganovi? Stačilo by to?“

„Jistě,“ souhlasil Mason. „Setkáme se tam.“

„Tak tedy zítra ráno v devět,“ opakovala si Sylvia.

„Teď vás zavezu zpátky, pane Masone.“

„Počkej, Sylvie,“ vložil se do rozhovoru Doyle. „To není třeba. Já se stejně vracím přes celé město a samozřejmě že pana Masona rád zavezu k jeho kanceláři. Budu to považovat za velkou čest.“

Sylvia trochu váhala. „Dobrá tedy, snad bych tu přece jen měla zůstat s tatínkem, možná že mohu být i trochu prospěšná, až se probudí. Nezlobíte se, pane Masone?“

„Ovšem že ne,“ ujistil ji Mason. „Doufám jen, že se mi podařilo vašeho tatínka uklidnit.“

„Nepochybně,“ souhlasila Hattie. „Tatínek byl samozřejmě hrozně ustaraný. Za celou tou záležitostí je totiž určitě něco, o čem my nevíme a co ví o Fritchovi jen tatínek sám, a proto má z něho strach. Fritch je rozhodně velký darebák a otec to dobře ví.“

„Dovedete si představit, že může někdo udělat něco tak nestoudně hanebného, jako byl ten telefonický hovor s panem Bainem?“ podivoval se Doyle.

„To jen ukazuje, že jsou v úzkých.“

„Obávám se, že vám nerozumím,“ opáčila dokonale zmatená Hattie.

„Pochop přece,“ vysvětlovala Sylvia, „že sotva se objevil na scéně pan Mason, došlo jim ihned, že je čeká porážka, a proto Fritch zatelefonoval tatínkovi. Chtěl mu nahnat strach a houby mu záleželo na následcích.“

„Zasloužil by pořádný výprask,“ rozhořčoval se Edison Doyle. „Už se vám, myslím, podařilo dokázat, že v tom jedou Fritch s tím soukromým detektivem společně?“

„Jinak to není možné,“ přisvědčil Mason. „Fritch bydlí hned naproti Borganovi jen přes chodbu. Vystupuje pod jménem Frank Reedy. Myslím, že jim už začíná být pěkně horko.“

„A jak proti nim můžeme postupovat?“

„Jestli se podaří získat takové důkazy, jaké doufám, můžeme je nechat zavřít pro spiknutí.“

„To by se tatínkovi nelíbilo,“ přerušila ho Hattie rychle. „Nepřeje si vůbec žádnou publicitu.“

„Musíme už jít,“ vmísil se do řeči Doyle. „Zavezu vás zpátky do kanceláře, pane Masone. Můj kočár stojí venku. Není sice ani nejnovější, ani nejkomfortnější, ale na místo vás spolehlivě doveze.“

Když se Mason rozloučil s ostatními, vydal se za Doylem, který mu u svého pět let starého auta otevřel dveře a přidržel mu je, dokud Mason do auta nenaskočil.

Potom Doyle auto obešel, sedl si za volant a zeptal se: „Jedné věci v celém tom případě z právnického hlediska nerozumím, pane Masone.“

„Čemu?“ zajímal se právník, když se auto rozjíždělo od obrubníku.

„Jak mohou vlastně prokázat autenticitu toho magnetofonového záznamu?“

„Na základě svědectví J. J. Fritche, jinak to nejde,“ odpověděl

Mason. „Jinými slovy, museli by Fritche povolat jako svědka a on by odpřísáhl, že k rozhovoru skutečně došlo a že si on sám pro vlastní ochranu pořídil magnetofonový záznam.“

„Je Fritch podvodník?“

„Bezesporu.“

„A vyděrač?“

„Bezesporu.“

„A kdyby se něco stalo a Fritch se vypařil a nebyl k dispozici, aby prokázal autenticitu rozhovoru, pak by se rozhovor nedal použít?“

„Přesně tak,“ přisvědčil Mason. „Je nezbytné, aby někdo autenticitu toho magnetofonového záznamu prokázal. Fritch by musel dosvědčit, že jde o záznam skutečné konverzace, kterou vedl s Nedem Bainem.“

„A při křížovém výslechu by se Fritch musel přiznat, že vyloupil banku?“

„Jak se mi to jeví, tak ano.“

„Takže byste ho mohl při křížovém výslechu nepochybně roztrhat na cucky?“

„To bych sice mohl,“ přiznal Mason. „Je ovšem pravděpodobné, že by podání žaloby vyvolalo značně nepříjemnou publicitu, která právě pana Baina tolik zneklidňuje.“

„Máte pravdu,“ přiznával Doyle. „Myslím, že se ani tolik netrápí kvůli sobě. Má na mysli dcery – obě jsou to prima děvčata – a při představě, že je tahle záležitost bude pronásledovat – ne, prostě nesmíme za žádnou cenu publicitu připustit, pane Masone.“

Mason přisvědčil.

„Taková dvě prima děvčata!“ opakoval Doyle. „Lepší se pod sluncem nenajdou, věřte mi.

Vezměte si Hattii, neznám opravdu nikoho loajálnějšího, ohleduplnějšího a skromnějšího. A pokud jde o Sylvii Atwoodovou, ta věru nepotřebuje, aby jí někdo dělal reklamu.“

Mason s úsměvem přitakal.

„Je to opravdová krasavice,“ pokračoval Doyle. „Člověk se s ní ohromně pobaví, je tak plná života, tak vitální, že se s ní cítíte jako znovuzrozený.

Musím přiznat, pane Masone, že jsem doposud asi bral život trochu příliš vážně. Pořád jsem jen vysedával nad rýsovacím prknem. Člověk tak snad může dobře rozvíjet své schopnosti architekta, ale na to, aby se naučil žít, je mu to houby platné.“

„Jednou třebas zjistíte, že jste nemrhal časem nadarmo,“ poznamenal Mason.

„Máte nejspíš pravdu, ale když se rozhlédnete kolem sebe a vidíte, kam to dopracovali všichni, kdo brali život příliš vážně, a potom je porovnáte s děvčetem, jako je Sylvia – já nevím, pane Masone, ale zdá se mi, že života si má člověk užívat stejně, jako si má užívat peněz. Když člověk peníze jen hromadí, nic z nich nemá. Život je rozhodně k tomu, aby se žil. Nevím, jak to přesně vyjádřit, ale připadá mi, že nic nepomíjí nenávratněji než vteřiny, které odtikává velká ručička na hodinkách. Jsou to vteřiny nadobro ztracené. A proto je má člověk využít. Má je žít naplno.“

„Tak jednoduché to zase není,“ odporoval Mason. „Každý má postavit svůj život na řádných základech a připravit se na něj. Doba, kterou strávíte studiemi, je stejně dobrá investice jako peníze v bance.“

„Asi ano,“ odtušil Doyle a odmlčel se.

Mason se po chvíli zeptal: „Předpokládám, že se vám děvčata s tímhle problémem hned svěřila?“

„Hattie ano,“ odpověděl Doyle. „Je strašné solidní. Chtěla prostě – totiž pokud by něco mělo postihnout rodinu, nějaký starý skandál či co, chtěla, abych se to dozvěděl dřív – no prostě dřív, než bych se k něčemu zavázal.“

Nervózně se zasmál.

„Nechtěl jsem se plést do vašich soukromých záležitostí,“

omlouval se Mason.

„Ale vůbec ne, to nevadí. Jsem rád, že mám příležitost si o tom s někým promluvit. Udělal bych pro ta dvě děvčata cokoli, pane Masone, opravdu cokoli.“

„Pro obě dvě,“ konstatoval Mason.

Následovala chvilka ticha a potom Doyle přitakal. „Máte pravdu, pane Masone, pro obě dvě.“

Pak už mlčeli až do chvíle, kdy Doyle advokáta vysadil před domem, kde měl Mason kancelář, a kdy mu stiskl srdečně ruku na rozloučenou.

„Bylo to báječné, že jsem se s vámi seznámil, pane Masone, prostě báječné. Nikdy na chvíle s vámi nezapomenu. To, že jste na naší straně, nám dodává jistotu, pocit neporazitelnosti.“

Mason se zasmál. „Jen mě nepřeceňujte,“ varoval. „Myslím sice, že jsme na dobré cestě, ale víc prozatím slibovat nemůžu.“

KAPITOLA 6

Bylo téměř za deset minut devět, když Mason příští ráno zaparkoval vůz před činžákem, kde bydlel Brogan. Della Streetová si otevřela dveře na své straně a vystoupila na chodník.

„Mám s vámi jít nahoru?“ zeptala se, když Mason obešel vůz a připojil se k ní.

Mason přikývl.

„A co mám dělat?“

„Pozorně se dívat a poslouchat,“ řekl Mason.

„Jak panu Broganovi vysvětlíte, že jsem s vámi?“

Mason odpověděl: „Nemusíme Broganovi nic vysvětlovat. Od této chvíle bude v defenzívě on.“

„Jsem tu tedy nejspíš jako svědek?“

„Správně.“

„Ale máte přece Sylvii Atwoodovou?“

„Jistě. Ale potřebuju svědka, na kterého se mohu spolehnout.“

„Myslíte, že na ni se spolehnout nemůžete?“

„Já nevím,“ připustil Mason. „Pojďte, půjdeme nahoru. Vidím, že Sylvia už je tady. Patří jí to auto, co parkuje tamhle vpředu.“

Della mrkla na hodinky. „To si tedy pospíšila.“

„Ne tak moc. Nám zabere ještě dvě nebo tři minuty cesta výtahem. Pojďte, jdeme.“

Vešli do domu, vyjeli výtahem a vydali se chodbou. Della Streetová, která šla o krok vpředu, hlásila. „Je tu nějaký vzkaz a je adresovaný vám, šéfe.“

Mason jí nakukoval přes rameno. Na dveřích byla napínáčkem připíchnutá obálka, na které bylo červenou tužkou napsáno pouze „Pan Perry Mason“.

Advokát přikývl, když se na něho Della tázavě ohlédla.

Vytáhla připínáček, otevřela nezalepenou obálku a vyndala z ní vzkaz. Držela ho tak, aby si ho mohli přečíst oba.

Bylo na něm načmáráno tužkou:

Pane Masone,
rád si občas hodím partičku pokeru s pár přáteli. A právě dnes v noci se mi naskytla příležitost. Začínáme brzy, pravděpodobně kolem desáté, a doufám, že skončíme dostatečně včas, abych stihl schůzku s Vámi. Kdybych se náhodou o několik minut opozdil, jděte, prosím, dovnitř a chovejte se jako doma. Nechávám byt neuzamčený, abyste mohli počkat vevnitř. Slibuji, že kdybych se náhodou nedostavil přesně v devět, déle než o deset minut se neopozdím.

George Brogan

Mason si vzkaz zadumaně prohlížel, potom ho opatrně složil, a když ho vrátil do obálky, škrtl zapalovačem, aby našel přesně dírku, kterou po sobě připínáček zanechal.

„Něco se vám nezdá?“ zajímala se Della Streetová.

„Je to nastražená past,“ prohlásil Mason. „Snažím se vzkaz znovu zapíchnout do původní dírky od připínáčku, aby nemohl nikdo dokázat, že jsme ho četli. Budeme – ale, ale!“

„Co je?“ vyptávala se Della Streetová.

„Jsou tady dírky dvě,“ řekl Mason. „Před námi už sundal vzkaz někdo jiný, a když si ho přečetl, připíchl sice obálku zpátky, ale neuvědomil si, že ji musí dát do původní dírky.“

„Tak co teď?“

„Rozhodně neuděláme třetí dírku,“ odpověděl Mason. „Vrátíme obálku na místo – nebo je snad Brogan tak mazaný, že ode mne očekává právě tenhle postup, a proto tam udělal dírky dvě, abych nemohl tvrdit, že jsem vzkaz nečetl? Když už si dal

takovou práci a já se chytil na lep, mohu si vzkaz zrovna tak dobře strčit do kapsy.“

Mason zabodl vztekle napínáček do výplně dveří a obálku se vzkazem zasunul do kapsy.

„Půjdeme dovnitř?“ zeptala se Della Streetová.

Mason zavrtěl hlavou.

„Proč ne?“

„Říkám vám, že je to past. Chce, abychom šli dovnitř a prohledali byt. Ale snaží se o to až moc okatě.“

„Proč asi?“

„Rozhodně ne proto, aby nám prospěl,“ odpověděl Mason.

„Ať už má jakýkoli důvod, má posloužit k prospěchu jemu.“

„A jaký asi má důvod? Co by mohl získat, kdyby –?“

Mason vysvětloval: „Řekněme, že vstoupíme do bytu a zjistíme, že někdo násilně otevřel sejf?“

„Takže čekáme tady?“

„Já nevím,“ rozmýšlel se Mason. „Když nechal byt nezamčený, může stejně vždycky tvrdit, že jsme byli vevnitř a že – ale radši přece jen počkáme tady a až Brogan dorazí, povím mu od plic, co si o těch jeho podrazech myslím – ale počkejte, kde je vlastně Sylvia? Přece –“

Jeho úvahy přerušila těžká rána uvnitř bytu, po které se pod nimi zachvěla podlaha.

„Co to bylo?“ zeptala se vyděšeně Della Streetová.

„Kdo ví,“ odpověděl Mason. „Znělo to, jako by někdo byl –“

Odmlčel se, když se z bytu ozval vyděšený ženský výkřik.

Della Streetová sáhla instinktivně rukou v rukavici po klice a začala jí otáčet.

Ale Mason ji přes ruku pleskl, a ona kliku pustila.

„Šéfe, někdo je tam přece v maléru a křičí.“

Mason přikývl.

„Nemůžeme se vykašlat na někoho, kdo je v nebezpečí, šéfe.

To byl výkřik hrůzy. To –“

Najednou se zevnitř dveře rozlétly a do chodby se vyřítila jako smršť ženská postava, a když uviděla na prahu Masona s Dellou Streetovou, zůstala v ustrnutí nehnutě stát.

„No ne, paní Atwoodová,“ podivoval se Mason klidně. „Byla jste na výzvědách?“

„To jste vy!“ vykřikla. „Díky bohu. Rychle, rychle, panebože –“

„Co se děje?“ zeptal se Mason.

„J. J. Fritch. Někdo ho zabil.“

„Jak to víte?“

„Jeho tělo bylo ve špižírně na alkohol. Vypadlo dopředu rovnou na obličej.“

Mason vytáhl rychle z kapsy kapesník, položil si ho přes dlaň, popadl kliku a přibouchl dveře. Obrátil se k Sylvii Atwoodové.

„Máte na sobě rukavice. Sundala jste si je, když jste byla vevnitř?“

Zavrtěla hlavou. Měla pod líčidly obličej bílý jako křída, takže i v slabě osvětlené chodbě působila její nápadná rtěnka bizarně. „Měla jsem rukavice na rukou pořád.“

„Jde opravdu o Fritche?“ vyptával se Mason.

Přikývla.

„Jste si jistá, že je mrtvý?“

„To bych řekla. Vypadl ven –“

„Co měl na sobě?“

„Nic.“

„Byl snad nahý?“

„Byl ve spodním prádle. V tílku a trenýrkách.“

„Ponožky neměl?“

Zavrtěla hlavou.

„A boty?“

Znovu zavrtěla hlavou.

Della Streetová se podívala ustaraně na Masona. „Neměli bychom –“

Mason odporoval. „Tohle je past a my do ní vlezli. Pokusme se tedy dostat se z ní ven.“

Ještě stále s dlaní omotanou kapesníkem zkusil opatrně dveře hned za nimi v chodbě, přímo proti vchodu do Broganova bytu.

Klika se lehce otočila a dveře bytu se otevřely.

Mason se obrátil zpět k oběma mladým ženám.

„Dobře mě poslouchejte,“ řekl. „Je třeba, abyste si zapamatovaly, co vám řeknu, a nepopletly to. Brogan tu teď bude každou chvilku. Přižene se, div se z něho nebude kouřit, a bude tvrdit, že se zdržel při pokeru. Chci, abyste mu řekly, že dole zaparkovávám auto. Usoudí z toho samozřejmě, že jsme všichni tři přijeli společně a že jsem sice před domem zastavil, abyste vy dvě mohly vystoupit, ale potom že jsem musel objíždět kolem a hledat místo na zaparkování a že budu nahoře hned.“

„Nebude se nás vyptávat do moc velkých podrobností?“ strachovala se Della Streetová.

„Nedám mu čas, aby se vás vyptával, přijdu hned,“ uklidňoval ji Mason. „Ale musíte se přesně řídit mými pokyny.

Tady máte, Dello, ten vzkaz, který byl na dveřích. Držte ho v ruce a mějte přitom papír rozevřený, jako byste ho byla právě četla. Tak budete mít výmluvu, proč víte, že jsou dveře odemčené a volně přístupné.“

Souhlasně přitakala.

„Jen co mu řeknete, že zaparkovávám vůz,“ pokračoval Mason, „otočte klikou a vejděte s přirozenou samozřejmostí dovnitř, jen ještě poznamenejte, že jste už stejně chtěly jít do bytu, když jste si přečetla vzkaz pro mě, a já že budu určitě nahoře za chvilinku.“

Della Streetová přikývla.

„A teď vy,“ obrátil se Mason k Sylvii Atwoodové. „Zatímco

bude tohle probíhat, budete mít vy možnost poodstoupit kousek dozadu. Neotáčejte se k tomuhle bytu obličejem, ale dejte si ruku za záda a nahmatejte jeho zvonek. Zazvoňte dvakrát. Dvakrát krátce a rychle za sebou. Potom spěchejte do bytu za Dellou a Georgem Broganem. Zařiďte to tak, abyste tam vy vešla jako poslední –“

„Neustoupí Brogan stranou, abychom mohly my vejít jako první a –“

„Narafičte to tak, aby to neudělal. Brogan je podvodník a vyděrač. Není žádný džentlmen a slušné chování nepatří k jeho přednostem.“

„A co budete dělat vy?“

„Existuje jedna možnost ze sta, že se mi podaří dostat se k té cívce s originální páskou, ještě než se objeví Brogan. Váš signál uslyším. Až se ozve dvojí zazvonění, dám vám tak asi tři vteřiny, abyste prošla dveřmi, potom vyklouznu na chodbu, zavřu za sebou tyhle dveře a zazvoním u Brogana, nebo tu budu právě ve chvíli, kdy budete vy dveře zavírat, a vejdu ještě dovnitř za vámi. Takže Brogan nemůže zjistit, kde jsem byl. Třebas si bude myslet, že jsem opravdu zaparkovával auto. Je vám všechno jasné, děvčata?“

„Mně ano,“ přisvědčila Della Streetová.

Sylvia Atwoodová namítla: „Jen nechápu –“

„Nemusíte nic chápat,“ obořila se na ni Della. „Řeknu vám, co máte dělat. Řiďte se přesně pokyny pana Masona. Jděte už, šéfe.“

Mason si otevřel dveře od bytu pronajatého Fritchem na jméno Frank Reedy, vklouzl dovnitř a zavřel za sebou.

Okna byla zakrytá závěsy. Všude se svítilo. V rohu místnosti běžela v televizi reklama.

Mason prošel tiše obývacím pokojem do ložnice.

I zde byly přes okna zatažené závěsy. Ustlaná postel působila dojmem, že v ní nikdo nespal. Na židli vedle postele byl přehozen župan a pod židlí stály pečlivě srovnané trepky.

Mason nahlédl do koupelny. Byla ve vzorném pořádku, ale i zde svítilo světlo a okno zakrývala žaluzie.

Mason se vrátil, strčil do dveří a otevřel si kuchyňku.

Tam mu ihned padlo do oka něco podivného. Každá polička byla do posledního místečka zaplněná konzervami. Mason otevřel dveře ledničky. Byla plná potravin. Na jednom konci kuchyně se skvěla obrovská, dobré dva metry dlouhá mraznička. Mason nadzdvihl poklop a udiveně hvízdl. Byla až po okraj nacpaná mraženými potravinami, naporcovaným masem v nadepsaných balíčkách, zmrzlinou, mraženými jahodami, mraženými třešněmi, balíčkem vedle balíčku mražené zeleniny, zabaleným sušenkovým těstem, které stačilo jen strčit do trouby a upéct, kilogramy másla, řadou masových a ovocných koláčů.

Mason spustil poklop a zajistil ho zástrčkou.

J. J. Fritch se zřejmě připravoval na obléhání. Mohl za sebou klidně zaklapnout dveře svého bytu a naprosto se ztratit světu z očí. Nepotřeboval vůbec vystrčit ven nos. Mohl se podle potřeby skrývat týdny nebo měsíce.

Mason opustil kuchyň a vrátil se do obývacího pokoje, kde otevřel dveře obrovské vestavěné skříně.

Byla takřka plná obleků a obuvi, ale i zvukového snímacího zařízení.

Mason si také prohlédl vestavěné skříně v ložnici, dával si ovšem pozor, aby měl přes ruku kapesník, kdykoli se něčeho dotkl.

Ve skříni v ložnici našel běžnou mužskou výbavu. Právě se chystal otevřít zásuvku od prádelníku, když dvakrát krátce a pronikavě zabzučel zvonek u bytu.

Mason upaloval ke dveřím do chodby, stoupl si za ně a natahoval uši.

Zaslechl ženské hlasy, ale také bručení mužského hlasu. Počkal ještě asi tři vteřiny a potom obezřetně pootevřel.

U bytu naproti se dveře právě zavíraly. Stála v nich Sylvia

Atwoodová a pomalu je za sebou chtěla zaklapnout.

Mason vyběhl do chodby, přitáhl za sebou dveře Fritchova bytu, tak aby se zavřely, strčil do dveří k Broganovi a halasil na Sylvii. „Zdá se, že jsem to nakonec stihl právě včas.“

George Brogan se na Masona zazubil a šel roztáhnout závěsy na oknech, aby pustil do bytu ranní sluníčko.

Brogan vypadal značně neupraveně. Na obličeji se mu černal náznak strniště. Límeček od košile mu zpředu schlíple visel, jak si ho pomačkal zpocenou bradou. Obličej se mu jaksi umaštěně leskl, což u některých mužů bývá projevem probdělé noci. Oči měl unavené a trochu podlité krví. Z dechu mu čpěl pach alkoholu.

„Promiňte mi,“ omlouval se. „Našel jste můj vzkaz, pane Masone?“

Mason se tvářil nechápavě.

Della Streetová vysvětlovala: „Tady je, šéfe. Byl na dveřích,“ a podala vzkaz Masonovi.

Brogan se tázavé podíval na Dellu Streetovou.

„Slečna Streetová je moje osobní tajemnice,“ vysvětloval Mason. „Přivedl jsem si ji dnes ráno s sebou. Přišla nahoru chvilku přede mnou.“

„Ovšem, ovšem,“ souhlasil Brogan a zamumlal s úklonou několik konvenčních frází o tom, jak ho těší, že Dellu Streetovou poznává, ale oči, které se obracely kradmo a nejistě k Masonově tváři, zatímco advokát četl vzkaz, prozrazovaly neklid.

Brogan počkal, dokud si nebyl jistý, že Mason vzkaz dočetl do konce, a potom se teprve omlouval: „Je mi to opravdu upřímně líto, pane Masone. Rád všude chodím na minutu přesně. Když si smluvím schůzku, tak ji většinou na puntík dodržím, ale – jak vidíte, nezastavil jsem se, ani abych se dal oholit. Letěl jsem sem a hodil jsem do sebe jen někde po cestě šálek kávy a dvě vejce. Rozbolela mě totiž hrozně hlava a bez kávy bych nebyl k ničemu. Ale opozdil jsem se koneckonců“ – podíval se na hodinky – „o

pouhých pět minut.

Však víte, jak to chodí, pane Masone. Měl jsem dobrý úmysl nechat hry včas, jenže jsem najednou prohrával majlant, a to mě tak vytočilo, že jsem začal riskovat. Potom jsem zase postupně vyhrával. Všechny peníze se mi vrátily, dokonce jsem uhrál něco málo navíc – a když se pak člověk dostane do správné ráže, říká si pořád-aspoň ještě jednu rundu. Vaši spoluhráči mají samozřejmě zlost, že vyhráváte. Chtějí, abyste jim dal možnost získat zpátky, co ztratili. Neradi vidí, když se začnete zvedat k odchodu, a chcete jim tak odnést ze hry jejich peníze.

A tak jsem odkládal odchod jednu rundu za druhou, až mi nakonec zbylo tak málo času, že jsem se sem hnal, až se za mnou prášilo. Moc se omlouvám. Neposadíte se všichni? Snad mi dámy prominou, jak vypadám.

Vím, co se vám honí hlavou, pane Masone. Myslíte si, že včera nebyla chyba v přístroji, ale že se nahrávka nějak vymazala. Ale až vám pásku znovu přehraju, přesvědčíte se, že se jí nic nestalo. Jestli dovolíte, postavím nejdřív v kuchyni na silnou černou kávu. Byl jsem celou noc vzhůru a –“

Brogan zamířil do kuchyně.

Sylvia Atwoodová mrkla varovně na Masona.

Brogan prošel dveřmi a potom najednou zůstal nehybně stát.

„Co se děje?“ zeptal se Mason po chvíli.

Brogan se pomalu otočil, zavřel za sebou dveře a stoupl si přímo před Masona. V očích měl studený, tvrdý a vyčítavý pohled.

„Co to má ksakru znamenat, pane Masone?“ zeptal se.

„O co jde?“ divil se Mason.

Brogan řekl: „Ten vzkaz jsem na dveřích nechal, než jsem odcházel. Byt byl celou noc otevřený. Přišel jste sem dřív než já a dostal jste můj vzkaz. Vy – myslím, že za daných okolností nemám na vybranou.“

Brogan přistoupil k telefonu, popadl sluchátko, vytočil číslo

spojovatelky a houkl na ni: „Dejte mi policejní ředitelství, a rychle. Došlo tu k vraždě a já tu zadržuju tři lidi. Jeden z nich je pravděpodobně vrah.“

KAPITOLA 7

Seržant Holcomb z oddělení vražd se nemusel ani moc namáhat, aby byl protivný, sarkastický a nepříjemný, jak zákon káže.

Tentokrát byl ovšem ve špičkové formě.

„Poslouchejte," ohrazoval se Mason rozzlobeně, „neprosedím tu celý den. Už teď tu čučím dvě hodiny."

Seržant Holcomb, který si pro sebe zabral byt správce domu, držel každého svědka zvlášť, aby se nemohli mezi sebou domluvit, a dal si pořádně načas, než poslal pro Perryho Masona. Teď se mu v očích zlověstně zajiskřilo.

„Nehrajte to na mě," odsekl Masonovi. „Už mi lezete na nervy. Pořád něco máte. Každou chvíli objevíte nějakou mrtvolu."

„Tuhle mrtvolu jsem já neobjevil," odporoval Mason.

„A to vám mám spolknout?"

„Říká snad někdo, že jsem ji objevil?"

„Na ptaní jsem tu já."

„Tak se ptejte."

„Znal jste J. J. Fritche za jeho života?"

„Pokud vím, nikdy jsem ho neviděl."

„Co víte o tom, jak se našlo jeho tělo?"

„George Brogan šel do kuchyně, aby postavil na kávu, potom zůstal nehybně stát, a když se vrátil, zavolal policii."

„A co jste tu dělal vy?"

„Měl jsem schůzku s panem Broganem."

„Proč?"

„Kvůli jedné obchodní záležitosti."

„Povězte mi o ní něco víc."

Mason zavrtěl hlavou.

„A proč ne?“

„Je to důvěrné.“

„V případě vraždy není nic důvěrné.“

„V tom spolu nesouhlasíme. Nesouhlasili jsme spolu už často a soudím, že tomu ani v budoucnu nebude jinak.“

„Prý jste Broganovi tvrdil, že jste nahluchlý a musíte nosit naslouchátko.“

„Další omyl.“

„Ale měl jste naslouchátko?“

„Ne, neměl. Měl jsem kapesní drátofonek. Mikrofon od něho mám připevněný na spánku. Jestli se pan Brogan domníval, že je to naslouchátko, je to jeho chyba.“

„Ukažte mi ten váš drátofon.“

„Teď na něm nic není. Dneska jsem ho ještě nezapnul. Čekal jsem až na rozhovor s panem Broganem –“

„Ukažte mi ho.“

Mason vytáhl přístroj z kapsy a podal ho Holcombovi. Holcomb si ho chvíli prohlížel a potom otevřel aktovku a spustil ho do ní. „Vrátíme vám ho, až si ho prohlédneme. Nevěřím vám ani slovo.“

„Dnes jsem na něj nic nenahrával.“

„A co na něm bylo včera?“

„To je moje věc, nebo spíš věc mého klienta.“

„Můžu si to zjistit,“ vyhrožoval Holcomb.

„Prosím, jak je libo.“

„Brogan mi řekl, že vám nechal na dveřích vzkaz.“ Mason přikývl.

„Ten vzkaz měla vaše sekretářka Della Streetová.“

„To víte od ní?“ vyzvídal Mason. Holcomb se ušklíbl a odsekl:

„Teď se ptám já vás.“

„Dobrá, tak do toho, ptejte se,“ ohradil se Mason a stiskl se zarputilým výrazem rty.

„A nezapomeňte, že jste jako obhájce součástí soudního procesu,“ pokračoval Holcomb. „Nemyslete si, že nás přechytračíte a nesnažte se svévolně zatajovat nějaké informace.“

Mason odpověděl: „Přísahal jsem, že budu chránit své klienty. A já je budu chránit, jak nejlépe dovedu. Nemyslete si, že využijete své postavení, abyste mě zastrašil a dostal ze mne informaci, kterou vám podle svého názoru nemám právo poskytnout.“

„Zavraždil váš klient J. J. Fritche?“ zeptal se Holcomb jízlivě.

„A jak to mám sakra vědět,“ odsekl mu Mason.

„Cože?“ podivil se Holcomb.

„Řekl jsem, že to nemůžu vědět.“

„Jak to?“ zeptal se Holcomb s přivřenýma očima.

„Proč máte podezření?“

„Nemám žádné podezření.“

„Z vaší výpovědi vyplývá možnost, že váš klient zavraždil Fritche.“

„Možnost se nikdy nedá vyloučit.“

„Ale jistě to nevíte?“

„Ne, nevím.“

„Jak to?“

„Za prvé mi nebylo dovoleno, abych se svým klientem promluvil. Nebylo mi dovoleno, abych vůbec s někým promluvil.“

„Jsem snad padlý na hlavu, abych držel všechny svědky pohromadě a oni mě potom nechali na holičkách, až by si vymysleli nějakou vhodnou báchorku, která by korespondovala se všemi fakty? Nejsem dnešní.“

„A já snad jsem dnešní, abych vám poskytl informaci, která by mohla poškodit zájmy mého klienta, se kterým jsem neměl ani možnost si promluvit?“ odsekl mu Mason.

Holcomb se zamračil: „Buď mi tu informaci poskytnete, nebo budete litovat.“

„Prosím, ptejte se.“
„Co jste tu dělal?“
„Měl jsem tu schůzku.“
„S kým?“
„S panem Georgem Broganem.“
„V kolik hodin?“
„V devět.“
„Kdy jste sem přišel?“
„Nepodíval jsem se na hodinky.“
„Brogan nechal na dveřích vzkaz.“
„Slyšel jsem.“
„Vaše sekretářka říká, že ho četla.“
„Díky.“
„Za co?“
„Za informaci o tom, co řekla moje sekretářka.“
„Nepověděl jsem vám všechno, co řekla.“
„Potom své díky odvolávám.“
„Takhle se nikam nedostanete.“
„To vy se takhle nikam nedostanete.“
„Kdy jste se poprvé dozvěděl, že byl Fritch zavražděný?“
„Ještě pořád nevím, že byl zavražděný.“
„Já jsem vám to přece řekl.“
„Slyšel jsem vás.“
„Znamená to snad, že mí nevěříte?“
„To jsem neřekl.“
„Mezi řádky ano.“
Mason pokrčil rameny a zapálil si cigaretu.
„Kdy jste viděl naposled J. J. Fritche živého?“
„Nikdy jsem ho živého neviděl.“
„Kdy jste poprvé viděl jeho tělo?“
„Neviděl jsem jeho tělo.“
„V jakém vztahu jste k Sylvii Atwoodové?“

„Je mojí klientkou.“

„Kdy sem přišla?“

„Nevím.“

„Když říkám sem, myslím tím k Broganovi do bytu.“

„Nevím.“

„A kdy sem měla přijít podle toho, co pověděla vám?“

„Neměl jsem možnost položit jí nějaké otázky.“

„Na to jsem se vás neptal.“

„Ale já vám to říkám.“

„Kdy tedy, podle toho, co pověděla vám, se dostala k Broganovi do bytu?“

„Neměl jsem možnost položit jí nějaké otázky.“

„Chci od vás určitou přesně vymezenou informaci.“

„Dávám vám určitou přesně vymezenou informaci.“

„Kdy se sem dostavila vaše sekretářka?“

„Neměl jsem možnost položit jí nějaké otázky.“

„Přijela s vámi, nebo ne?“

„Neměl jsem možnost položit jí nějaké otázky.“

„Není vaší klientkou, ale sekretářkou.“

„A jak mám vědět, že není mou klientkou? Jak mám vědět, co máte za lubem? Jste dost velký blázen, abyste ji obvinil z vraždy prvního stupně.“

„Ksakru Masone,“ vykřikl Holcomb a vyskočil ze židle. „Nebudu si brát servítky a obviním z vraždy prvního stupně vás, na to vemte jed.“

„Mám to považovat za výhrůžku?“

„To si pište,“ křičel Holcomb. „Je to výhrůžka, kterou splním.“

„Dobrá,“ odsekl Mason. „Vzhledem k vašemu současnému prohlášení odmítám dál vypovídat, dokud nebudu mít možnost poradit se se svým právním zástupcem.“

„S právním zástupcem?“ řval Holcomb. „Copak vy sám nejste právník, a i když to nerad přiznávám, po čertech dobrý právník?“

„Žádný právník by nikdy neměl být svým vlastním klientem. Když budu obviněn z vraždy, musím se poradit s právním zástupcem.“

„Jak mám vědět, jestli budete nebo nebudete obviněn z vraždy?“

„Řekl jste, že mě obviníte.“

„Řekl jsem, že bych vás mohl obvinit.“

„Řekl jste, že mě obviníte.“

„A taky že vás obviním, když uznám, že mě k tomu opravňují fakta.“

„A opravňují vás k tomu fakta?“

„Jak to mám ksakru vědět?“

„Potom se domnívám,“ usoudil Mason, „že nemám zájem vůbec vypovídat. Řekl jsem vám, že jsem měl schůzku s panem Broganem v devět a že jsem sem přišel, abych ji dodržel. Snad jsem se sem dostal o několik minut dřív, ale možná taky o několik minut později. Prostě si nevybavuju, že bych se byl podíval na hodinky. Dokonce ani nevím, jestli mi jdou hodinky správně. Pan Brogan mi prý nechal na dveřích vzkaz, abych šel dovnitř a posadil se. Zdržel jsem se trochu, než jsem vešel do bytu. Když jsem tam vstupoval, všiml jsem si, že už vešla dovnitř moje sekretářka, Della Streetová, za ní šel pan Brogan a za Broganem paní Atwoodová. Byl jsem tam právě včas, abych se zařadil jako poslední a abych za námi zavřel dveře bytu.

Pan Brogan nám začal téměř ihned vysvětlovat, že hrál celou noc poker, takže prý sotva stačil do sebe hodit narychlo dvě vejce a šálek kávy, a teď že si připadá jako přejetý parním válcem a omlouvá se za několikaminutové zpoždění. Nepodíval jsem se na hodinky, abych si ověřil jeho údaj, ale z jeho řeči jsem usoudil, že v té chvíli bylo nejspíš několik minut po deváté.“

„Vy sám jste tedy přišel taky pozdě,“ obvinil ho Holcomb.

Mason mlčel.

„Když jste vystoupil z auta, šel jste rovnou k Broganovi do bytu?“

„Když jsem vystoupil z auta?“

„Ano.“

„Ano.“

Holcomb se zamračil. „Tady mi něco nesedí, něco tu nehraje.“

Mason pokrčil rameny.

„Šel jste rovnou k Broganovu bytu?“

„Ano, k jeho vstupním dveřím. Kam bych podle vás byl měl jít?“

Holcomb řekl: „Musel jste najít místo na zaparkování auta. Ženy šly nahoru před vámi jako první.“

Mason si zívl.

„Nebo nešly?“ vyptával se Holcomb.

Mason se usmál: „Už jsem vám svou výpověď podal, seržante Holcombe. S ohledem na vaše oznámení, že mě hodláte obvinit z vraždy prvního stupně, nemám v úmyslu dál vypovídat bez přítomnosti svého advokáta. Domnívám se, že moje výpověď byla dostatečně vyčerpávající a že jsem vám nezamlčel žádnou důležitou informaci, která by vám mohla jakkoli prospět při vašem pátrání. Nedostanete ze mne nic, co by se mohlo považovat za porušení profesionální důvěryhodnosti.“

„Nemůžete nám sdělit, v jaké záležitosti jste se měl sejít s Broganem?“

„Nemám v úmyslu vám to sdělit.“

„Nemůžete nám sdělit, jestli byla paní Atwoodová vaší klientkou?“

„To můžu.“

„A byla?“

„Ano.“

„Co jste pro ni dělal?“

„Staral se o jednu její obchodní transakci.“

„Jakou obchodní transakci?“

Mason pokrčil rameny.

„Brogan nám řekl, že to mělo něco společného s magnetofonovým záznamem.“

„To vám opravdu řekl?“

„Prý ten magnetofonový záznam hledal a nemůže ho najít. Domnívá se, že jste ho musel odnést vy.“

„Opravdu?“

„Vzal jste z Broganova bytu nějaký magnetofonový záznam?“

„Ne, nevzal.“

„Věděl jste, že J. J. Fritch má byt pod jménem Frank Reedy hned naproti v chodbě?“

„Chcete říct, že bydlí přímo naproti bytu George Brogana?“ zeptal se Mason s údivem v hlase.

„Ano.“

Mason pozdvihl s hvízdnutím obočí.

„Takže jste to zřejmě nevěděl.“

Mason mlčel.

„No tak, mluvte přece,“ osopil se na něho Holcomb.

„Už jsem mluvil dost.“

„Neodpověděl jste na mé otázky.“

„Nehodlám odpovědět na veškeré vaše otázky. Všechno má své meze.“

„A kde jsou podle vás ty meze?“ zajímal se Holcomb. „Ať to máme v zápisu jasně,“

Mason vysvětloval: „Podle mě stanovuje tyto meze jasná dělící čára, seržante Holcombe. Vaše otázky totiž spadají do dvou hlavních kategorií.“

„Fajn, a do jakých?“ vyzvídal Holcomb.

„Jsou to otázky, na které jsem vám ochoten odpovědět, a ty, na které vám odpovědět ochoten nejsem. Na první skupinu vám rád odpovím a na druhou ne.“

Holcombovi se nahrnula krev do obličeje. „To je od advokáta pěkný postoj.“

„A není snad?“ usmál se Mason. „Jaký postoj byste navrhoval vy, seržante?“

„Já bych navrhoval, abyste odpovídal na všechny mé otázky, jestli se nechcete dostat do pěkného maléru.“

„To jste mi už nadnesl. Dokonce jste šel tak daleko, že jste ten malér přesně pojmenoval,“ odsekl mu Mason. „Že mě totiž obviníte z vraždy prvního stupně. Byl jsem k vám, myslím, seržante, až příliš ohleduplný a slušný. Držíte mě tu zbytečně a nechal jste mě čekat, dokud jste nevyslechl ostatní svědky. Vaše nařízení, aby nikdo neopouštěl dům, je podle mého názoru naprosto neomluvitelně postavené na hlavu. Jsem advokát. Mám tady ve městě kancelář, kde mě najdete, kdykoli budete potřebovat. Teď se zvedám a odcházím.“

„Jen to zkuste.“

„Opakuju,“ pokračoval Mason, „že se zvedám a odcházím, pokud mě násilím nezadržíte. Jestliže mě zadržíte násilím, bude to znamenat, že jsem zatčen. Pokud budu zatčen, žádám, abych byl řádně obviněn, a budu taky žádat o možnost propuštění na kauci.“

„Při vraždě prvního stupně vás na kauci nikdo nepropustí.“

„Dobrá, tak mě obviňte z vraždy prvního stupně.“

„Ještě k tomu nedozrál čas.“

„V tom případě,“ řekl Mason, „rovnou odcházím, seržante. Až budete mít v úmyslu mě obvinit, víte, kde mě hledat.“

Mason vstal a zamířil ke dveřím.

„Posaďte se,“ zařval Holcomb. „Ještě jsem s vámi neskončil.“

„Ale já skončil s vámi,“ odsekl Mason a otevřel dveře na chodbu.

„Zadržte ho,“ vřískal Holcomb.

Uniformovaný policista chytil Masona za paže.

„Přiveďte ho zpátky,“ nařídil Holcomb.

Mason spustil: „Jestli mě chcete obvinit z vraždy prvního stupně, seržante Holcombe, máte mě tu a obviňte si mě. Jestli mě chcete zatknout, odveďte mě na policejní ředitelství. Jestli mě násilím zadržíte, aniž mě zatknete, nebo jestli mě zatknete, aniž mě obviníte z trestného činu, podám na vás žalobu za mylné zatčení a za násilné napadení. Takže se rozhodnete, co je vám milejší.“

Policista spustil ruce k tělu a podíval se zmatené na seržanta Holcomba.

„Držte ho,“ řekl Holcomb. „Takovouhle habaďuru mu přece nespolkneme.“

„Vznášíte proti mně nějaké obvinění, nebo ne?“ zeptal se Mason.

„Něco vám prozradím,“ vybuchl Holcomb. „Vaše výpověď nehraje s ostatními svědeckými výpověďmi, které jsem slyšel. Myslím, že jste v Broganově bytu byl a potom že jste zase vycouval.“

„Opakoval jsem vám do omrzení,“ řekl Mason, „že jsem vešel k Broganovi do bytu teprve těsně za Broganem a těmi dvěma mladými dámami.“

„Prvně?“

„Prvně dnes. Byl jsem tam včera.“

„Mám dojem, že lžete.“

„Jděte k čertu,“ rozzlobil se Mason a vykročil ke dveřím. „Buď mě obviníte, nebo mě necháte jít. Nedostanete už ze mě ani slovo.“

Policista se za ním pustil.

Seržant Holcomb změnil náhle názor. Přikázal znaveně: „Nechte ho jít,“ a dosedl těžce zpátky na židli.

KAPITOLA 8

Paul Drake zaujal ve velkém, dobře čalouněném křesle v Masonově kanceláři svoji oblíbenou pozici. Usadil se v něm napříč, kolena ohnul přes jedno kulaté opěradlo a křížem se opíral o druhé.

Protáhl dlouhé paže, zaklínil si propletené prsty za hlavou a překřížil si kotníky.

„Tak spusť, Paule," pobídl ho Mason. „Jaké jsi sehnal informace?"

„J. J. Fritche někdo zabil sekáčkem na led, a to několikerými bodnými ranami," hlásil Drake. „Zevně příliš mnoho nekrvácel. Zato došlo k značnému vnitřnímu krvácení, protože dvě z bodných ran pronikly do srdce."

„Kolik ran to bylo celkem?"

„Osm."

„Někdo si dal opravdu záležet, aby se mu dílo zdařilo."

„Zdá se. Ovšem s tak malou zbraní, jako je sekáček na led –"

„Našli ten sekáček?"

„Ještě ne."

„Má Brogan v bytě starodávnou ledničku?"

„Ne, nemá. Brogan má elektrickou ledničku a do nápojů užívá kostky ledu. Stejně to dělal i Fritch. Policie si není stoprocentně jistá, že ta zbraň byl opravdu sekáček na led, ale zdá se jí to pravděpodobné."

Mason přimhouřil oči.

„Povím ti ještě něco, co policii nedošlo – aspoň prozatím ne," pokračoval Drake.

„Co?"

„U Bainových mají sice elektrickou ledničku, ale na zadní

verandě mají taky starodávnou velikánskou lednici. Ned Bain občas potřebuje sáčky s ledem. To potom spotřebují i dvacet kilo ledu za den.“

„Holcomb se k Bainovým ještě nevypravil?“

„Ne.“

„Je tam u nich teď Della,“ poznamenal Mason.

„Snad aby zapátrala po tom sekáčku na led,“ navrhl Paul.

Mason několik minut mlčel.

„Kdy došlo k vraždě, Paule?“

„Zdá se, že asi tak v rozmezí mezi půlnocí a třetí hodinou ranní. Patolog udává, že to rozhodně nebylo před půlnocí ani po třetí hodině ráno. Přesněji to stanovit nemůže.“

Mason přimhouřil v zamyšlení oči.

„Kdes byl ty, Perry, včera mezi půlnocí a třetí hodinou ranní?“

„V posteli.“

„To máš z toho svého staromládenectví. Měl by ses oženit. Takhle nemáš žádné alibi. Je tu jen tvoje nikým nedoložené slovo.“

Mason namítl: „Máme u nás v domě čtyřiadvacet hodin denně portýra.“

„Byl by tě viděl, kdybys šel ven?“

„Předpokládám, že ano.“

„A až by ses vracel?“

Mason přisvědčil.

„Pravděpodobně si ho už vzali na paškál.“

„Chceš říct, že si policie vážně myslí, že jsem toho člověka zabil já?“ zeptal se Mason nevěřícně.

„Doneslo se mi totiž tajnými kanály, že Brogan má perfektní alibi.“

„Co znamená perfektní? To už bude muset být pořádně neprůstřelné alibi, abych mu uvěřil. Celé to nainscenované divadýlko se mi vůbec nelíbí. Co se mohlo Broganovi hodit víc do

krámu než právě poker. Nic bych nedal za to, že ho zabil právě Brogan.“

Drake zavrtěl hlavou. „Říkám ti, že má alibi. Začal hrát poker v deset hodin večer a nehnul se odtamtud až do pěti do rána. Všichni si pamatují, že pořádně prohrával. V pět ráno si musel jít opatřit nějaké peníze. Byl pryč půl nebo třičtvrtě hodiny, a když se vrátil, pustil se zase do hry. Potom, přibližně od osmi, se pořád pokoušel utrhnout se a odejít s omluvou, že má v devět hodin velice důležitou obchodní schůzku a že se musí ještě oholit a vzít si čistou košili.“

„V kolik odešel?“

„Nikdo přesně neví, ale zřejmě někdy kolem půl deváté. Když konečně vypadl, stavil se někde na snídani a k svému bytu se dostal později než Della Streetová a paní Atwoodová, které už stály před dveřmi. Co jim Della navyprávěla, Perry?“

„Nic,“ odpověděl Mason. „Trvala na svém, že jakákoli informace, kterou by ona mohla znát a která by se dotýkala práv klienta, je podle zákona důvěrná vzhledem k tomu, že je mojí sekretářkou, a protože jí nejsou známy všechny podrobnosti případu, kterým jsem se tam zabýval, mohla by bezděčně prozradit něco, co by svou podstatou bylo důvěrné a čím by poškodila výsostné zájmy klienta, kterého já zastupuji. A proto odmítla jakoukoli výpověď.“

„Šikovná holka,“ pochvaloval si Drake. „Slyšel jsem, že si ji Holcomb pořádně podal.“

„Zdá se. Holcomb na ni zkoušel všechno možné. Jenže Della tam jen tak seděla a s úsměvem mu stále opakovala, že kdyby si mohla nejdřív promluvit se mnou, potom by mu ráda podala jakoukoli informaci, kterou snad zná, pokud ovšem není důvěrná, ale dokud si se mnou nepromluví, nemůže vědět, která informace důvěrná je a která není, a proto že mu neřekne nic víc, než že ráno vstala, oblékla se a čekala, až pro ni přijedu, a že jsem si ji vyzvedl

v dohodnutém čase. Neprozradila mu dokonce ani, v kolik hodin to bylo.“

Drake pokyvoval souhlasně hlavou.

„A co Sylvia Atwoodová?“

„Sylvii Atwoodovou vyslýchali jako první,“ informoval Drakea Mason. „Když jim zodpověděla jejich otázky, Holcomb ji propustil. Zatelefonoval jsem jí, že s ní potřebuju mluvit, ale prozatím se neukázala.“

„Vyptával ses jí na něco při tom telefonickém hovoru?“

„Jen všeobecně. Della má právě zjistit, o čem byla řeč.“

„Předpokládám, že ses Sylvie zeptal, co napovídala Holcombovi?“

Mason přitakal.

„Co ona na to?“

Mason odpověděl: „Vyrukovala přede mnou se stejnou historkou, kterou pověděla předtím Broganovi, že když přišla k jeho bytu, našla tam už Dellu Streetovou, jak si právě čte před dveřmi vzkaz, ve kterém Brogan psal, že se možná zdrží a že nechal otevřené dveře, abychom mohli dovnitř. Della Streetová prý dovnitř jít nechtěla, ale ona že jí namítala ‚A proč by ne?‘“

„A tys tam v té době nebyl?“

„Řekla, že jsem zaparkovával auto,“ pokračoval Mason. „A že jsem přišel nahoru o něco později. Zatímco se s Dellou dohadovaly, co mají dělat, dostavil se prý Brogan a hned vzápětí po něm jsem přišel i já. Kolik bylo přesně hodin, si prý nevšimla.“

Drake poznamenal: „Policie objevila někoho, kdo bydlí ve stejném poschodí a kdo přísahá, že v jednom z bytů vykřikla někdy před devátou jakási žena. Ten svědek se domnívá, že výkřik zazněl z Broganova bytu. Nájemníci v bytě o poschodí níž slyšeli z Broganova bytu těžké žuchnuti a nějaké ženské zaječení. To bylo těsně před devátou. Mohou určit přesně čas, protože čekali na rozhlasový program v devět hodin.

Jedna svědkyně z přízemí viděla, jak se paní Atwoodová pokouší zaparkovat auto a jak s ním za živý svět nemůže zacouvat na těsné parkovací místo mezi dvěma vozy. Potom vyšel ven majitel auta, které parkovalo za místem, kam se snažila Sylvia vtěsnat, a když viděl, jaké má potíže, oslovil ji a oznámil jí, že odjíždí.

Sotva odjel, zacouvala paní Atwoodová na jeho místo. Svědkyně tvrdí, že bylo půl deváté.“

„Půl deváté!“ vykřikl Mason.

„Jak povídám, půl deváté.“

„A co ten člověk, který vyjel a dal jí tak možnost zaparkovat?“

„Ten myslí, že bylo osm čtyřicet. Jel totiž do města a do své kanceláře se dostal pět minut po deváté. V téhle denní době mu trvá cesta vozem dobrou čtvrthodinu.“

Mason se zamyslel.

„Tvůj přítel Brogan nalil zřejmě policii čistého vína,“ pokračoval Drake.

„Jak to myslíš?“

„Udal jim přesně, o co v jednání s tebou šlo.“

„K čertu, to snad ne!“

„Ale ano. Vyptávali se ho a nezbývalo prý mu, než jít s pravdou ven. To byla aspoň verze, kterou jim naservíroval.“

„A co jim vlastně řekl?“

„Že Fritch měl magnetofonový záznam, který obsahoval důkazní materiál v možném případě proti Nedu Bainovi a že ty jsi s ním jednal o odkoupení tohoto usvědčujícího materiálu.“

Mason se zakabonil.

„Brogan jim oznámil, že se mu něco pokazilo na diktafonu, když ti včera na tvé neodbytné naléhání přehrával ještě jednou záznam, aby ses přesvědčil, že má Brogan opravdu co nabídnout, jestli bude tvůj klient ochoten zaplatit žádanou sumu. Brogan ti měl sice tvrdit, že se něco pokazilo jen na přístroji, ale ve

skutečnosti prý jsi ho doběhl a nějak se ti povedlo celý ten krám rozhasit.

Brogan Holcombovi řekl, že se ti nepochybně nějakým trikem podařilo polarizovat nahrávací pásku nebo co, takže všechno, co na ní bylo namluveno, je naprosto pryč. Domnívá se, že sis poslechl pásku jednou, abys zjistil, co na ní je, a potom jsi nějakým hokusem - pokusem docílil, že byla páska najednou čistá.

Řekl Holcombovi, že když to všechno pověděl Fritchovi, byl Fritch zpočátku konsternovaný, ale potom najednou prohlásil, že to nevadí, jen ať prý si Brogan dojedná schůzku s tebou na devátou ráno, a že Fritch během noci sežene kopii originálu magnetofonového záznamu.“

„A jak asi?“ zajímal se Mason.

„Brogan tvrdí, že o tom on nemá ani tušení.“

„Neviňátko, co?“

„To víš, chce se vykroutit, aby nebyl namočený ve vydírání. Taky prý teprve v tu chvíli zjistil, že ten magnetofonový záznam, který měl u sebe on, nebyl originálním záznamem, ale jen přehranou kopií, jak si dodatečně samozřejmě uvědomuje. To prý znamená, že Fritch musel mít ještě někde cívku s původní originální páskou.“

„Našli tu cívku?“

„Obrátili Fritchův byt vzhůru nohama, ale ne a ne něco najít. Je tam spousta prázdných pásek a bůhvíkolik přístrojů na přehrávání a pořizování záznamů, ale to je všechno.“

Mason se zamračil. „Jestli tedy měl Fritch někde původní originální cívku, tak zmizela.“

„Ano, zmizela. Ty v tom snad prsty nemáš, Perry, nebo jo?“

Mason se zaculil.

„Neptám se ze zvědavosti, Perry,“ vysvětloval Drake, „ale domnívám se totiž, že na tebe něco mají.“

„Trochu je tahám za nos,“ přiznal Mason.

„Dobře, tahej si je za nos, ale jen proboha nevypovídej tak, aby to odporovalo faktům, protože já jsem přesvědčený, že na tebe Holcomb nastražil past, a obávám se, že jsi už do ní spadl.“

„Tak se z ní musím rychle zase vyhrabat.“

„To může být dost tvrdý oříšek. Jak je na tom Della, proti ní nic nemají?“

„Myslím, že ne. Poslal jsem ji k Bainovým. Chci si tam leccos ověřit, ještě než je zmáčkne Holcomb.“

„To je správné,“ souhlasil Drake. „Holcomb momentálně na tomhle aspektu případu nepracuje. Zdá se, že shání nějaké tajné informace o tobě. Právě v téhle chvíli si podává Brogana.“

„Dobře dělá,“ odtušil suše Mason.

„Pustil se do něho s vervou a Brogan se řádně zapotí. A taky se samozřejmě hrabou ve Fritchově bytě, v tom, který si najal na jméno Reedy. Víš, že se ten chlap zásobil, vyloženě jako by čekal obléhání? Mohl si do toho svého bytu zalézt a vůbec nevystrčit nos ven.“

Mason pozdvihl obočí.

„Měl tam tolik jídla, že by mu stačilo na rok,“ pokračoval Drake. „Zmrzlé potraviny, s kterými by si žil jako král. Měl všechno, co člověk potřebuje k vyrovnané stravě. Maso, brambory, ovoce, zeleninu, zmrzlinu, mražené sušenky, mouku, slaninu, vejce, máslo, prostě a dobře všechno, co hrdlo ráčí. A ještě něco, Perry. Nepodařilo se mi dozvědět se bližší podrobnosti, ale policie zřejmě našla v Broganově bytě otisky prstů. Nepatří ale ani Fritchovi, ani Broganovi. Někdo tam zřejmě byl a prohledával to tam.“

„A hrome,“ Mason na to.

Drake se na něho ostře podíval. „Snad nejsi takový trouba, abys tam nechal otisky prstů, Perry, že ne?“

„Řekl jsem ti, že jsem tam ani nevkročil,“ odpověděl Mason. „Byl jsem tam ovšem včera.“

„Otisky prstů mohly samozřejmě pocházet ze včerejška,“ uvažoval Drake. „Ale mohly taky pocházet z doby, kdy se stala vražda.“

Mason se zamyšleně mračil.

Najednou přerušilo ticho zaječení telefonu. Mason se vrhl po sluchátku. „Omluv mě, Paule, ale to zvoní tajný telefon, co máš jen ty a Della Streetová. Haló.“

Mason uslyšel hlas Delly Streetové, který přeskakoval vzrušením.

„Šéfe, udělal byste dobře, kdybyste skočil do auta a přijel sem, jak nejrychleji to půjde.“

„A kam?“

„K Bainovým.“

„Co se děje?“

„Jde o Neda Baina.“

„Co je s ním?“

„Je po smrti,“ řekla. „A myslím, že byste pár věcí měl vědět, než sem dorazí seržant Holcomb.“

„Proboha,“ reagoval Mason, „snad to není případ pro Holcomba, nebo je?“

„Ne, jde o přirozenou smrt – aspoň svým způsobem,“ vysvětlovala Della Streetová. „Ale jeho smrt mohla mít do určité míry souvislost s –“

Mason ji přerušil: „Jsem tam hned. Počkejte na mě.“

Praštil sluchátkem do vidlice a dal Drakeovi pokyn: „Nehýbej se ani na krok od telefonu, Paule. Můžu něco narychlo potřebovat. Už letím.“

„Kam?“

„K Bainovým.“

„Je tam snad další mrtvola?“

Mason přikývl. „Ale tentokrát jde o přirozenou smrt.“

„To ti tak Holcomb určitě spolkne.“

„Ať spolkne nebo nespolkne. Zjisti všechno, co můžeš, o Broganovi a Fritchovi. Nasaď na tu práci, kolik chlapců potřebuješ. A pospěš si. Já teď letím.“

Mason popadl klobouk, vyběhl z hlavních dveří své soukromé kanceláře a upaloval k výtahu, kde zmáčkl knoflík pro směr dolů, a když vstoupil do kabiny, poprosil obsluhu: „Nemohla byste to spustit rovnou dolů? Jde o mimořádně naléhavou situaci.“

„Jistě, pane Masone,“ odpověděla dívka, přepnula ovládaní a spustila kabinu bez zastávky do přízemí. Dva nebo tři další pasažéři se zvědavě za Masonem ohlíželi, když se vyřítil do vestibulu a uháněl na parkoviště k svému vozu.

KAPITOLA 9

Za čtvrt hodiny už Mason utíkal po cementové cestičce k domu Bainových a přes starodávnou verandu jako z perníkové chaloupky ke vchodu.

Della Streetová, která už na něho čekala, mu otevřela a pobídla ho: „Pojďte dovnitř, šéfe. Právě tu je doktor.“

„Jaký doktor, Dello?“

„Doktor Flasher. Ten, který pana Baina ošetřoval. Tady je.“

Sylvia Atwoodová k nim přistoupila s vysokým, asi třiapadesátiletým mužem unavené tváře, který si Masona prohlížel zpod ježatého obočí. Najednou se mu obličej rozzářil. „No ne,“ vyhrkl, „pan Mason. Říkali mi, že pro vás poslali.“

„Pan doktor Flasher, pane Masone,“ představila ho Sylvia.

Mason s doktorem si podali ruce.

„A tady je můj bratr, Jarrett Bain.“

Svalnatý dlouhán s pomalými pohyby mžoural na Masona přes silné brýle, a když právníkovi podal ruku, stiskl ji silnými prsty. „Těší mě, že vás poznávám, pane Masone.“

Mason se podivil: „To je překvapení. Já myslel, že se touláte někde po ruinách Yukatánu.“

„Tak to bylo. Ale když mi sestra zavolala, řekl jsem si, že bych mohl být něco platný spíš tady. Poštěstilo se mi získat stornovanou letenku, a tak jsem se sem dostal bez průtahů.“

Mason poznamenal: „To byla opravdu rychlost. Kdy jste přijel?“

„Dnes ráno,“ vložila se rychle do řeči Sylvia Atwoodová.

„Neměl jsem ještě možnost si s tebou promluvit, Sylvie,“ zareagoval Jarrett. „Asi vycházíš pořád ještě z mého telegramu. Dostal jsem se sem –“

Mason se podíval na hodinky. „Povězte mi, jak to bylo s panem Bainem," požádal doktora Flashera a snažil se tvářit neuspěchaně, i když věděl, že záleží na každé promarněné vteřině.

„Není moc co povídat, pane Masone. Měl vážně poškozený srdeční sval. Nemohl jsem dělat nic víc, než že jsem mu předepisoval naprostý a bezvýhradný klid a doufal jsem, že se stav jeho srdečního svalu snad zase trochu zlepší, ale jeho srdce už příliš zeslábl o. Jakékoli rozrušení mohlo být osudné – a stejně, pane Masone, pan Bain je jednou mrtvý a veškeré spekulace nemají smysl."

Sylvia Atwoodová je rychle přerušila: „Doktor Flasher se vám snaží povědět, že šlo o docela normální smrt, která nebyla v žádném případě neočekávaná. Doktor Flasher podepíše úmrtní list, takže nám ušetří spoustu běhání po úřadech."

„Stanovil jste příčinu smrti?" zeptal se Mason. „Ano, ano, samozřejmě," odpověděl doktor Flasher. „Vyčerpaný srdeční sval prostě už nevydržel další zátěž. Všichni jednou musíme umřít. Pan Bain měl místní infekci, která mu škodila. Kdybych byl mohl jeho chorobu podchytit před několika lety, bylo by to mohlo dopadnout mnohem lépe, jenže znáte to – zvláště u takových chlapů, kteří si zvykli na život v přírodě. Připadá jim, že jsou tvrdí, odolní a nezničitelní. Snad by i byli, kdyby zůstali dál v přírodě. Jenže zkušenost nás učí, že člověk, který je zvyklý žít na čerstvém vzduchu, ohrožuje vážně své zdraví, když se rozhodne změnit své zvyklosti a uzavře se do čtyř stěn."

Mason se obrátil k Sylvii Atwoodové: „Doufám, že vás tento rozhovor příliš nezraňuje?" zeptal se. „Nevyptávám se ze zvědavosti."

„Já vím," odpověděla. „Tatínek mi bude hrozně chybět. Jsem samozřejmě otřesená a prožívám hluboce jeho ztrátu, ale jeho smrt nepřišla nečekaně. Chápu, proč se ptáte, pane Masone."

„Zřejmě zemřel klidně a bezbolestně," vmísil se do jejich

rozhovoru doktor Flasher. „Měl u postele telefon. Nenašel jsem ani sebemenší náznak, že by se byl pokusil po něm sáhnout. Zemřel klidně, pravděpodobně ve spánku.“

„Aspoň v tom je útěcha,“ poznamenala Sylvia Atwoodová. Doktor Flasher pokračoval s očima upřenýma na Perryho Masona. „Sledoval jsem s velkým zájmem vaši profesionální dráhu, pane Masone. Nebyl bych čekal, že se s vámi setkám právě tady, i když jsem od paní Atwoodové slyšel, že se na vás obrátila o radu. Předpokládám, že se ujmete právních podrobností týkajících se majetku.“

„Prozatím se mi zdá předčasné o tom mluvit, ale přijel jsem sem, hned jak jsem se dozvěděl, co se stalo. Seznámil jsem se s panem Bainem, protože vyřizuju za rodinu nějakou obchodní transakci.“

„Jistě, jistě. Budu už ale muset běžet. Strašně mě mrzí, co se stalo, ale zabránit se tomu nedalo. Možná kdybych tu v tu chvíli byl, mohl bych snad, ale opravdu jen snad, jeho život na krátkou dobu prodloužit, ale domnívám se upřímně, že je to takhle lepší. Váš otec si pravděpodobně vůbec neuvědomil, že umírá, paní Atwoodová. Zřejmě prostě odešel ve spánku. Je to trochu překvapující, protože když jsem ho včera prohlížel, připadalo mi, že se jeho stav značně zlepšil. Při jeho věku a způsobu života se ovšem nedalo čekat, že by se jeho srdeční sval naprosto omladil, ale pan Bain se zotavoval velice slibně. Byl jsem opravdu velice překvapený, když jste mi zatelefonovala, co se stalo.“

„Kdy zemřel, pane doktore?“

„Řekl bych, že někdy dnes časně ráno, asi tak v pět nebo v šest hodin. V takovýchto případech je celkem zbytečné určovat přesný čas úmrtí.“

„Asi ano. Řekněte mi, pitva nebude, že ne?“

„To doufám!“ vykřikla Sylvia.

„Ne, ne, nemusíte mít žádný strach, moje milá. Jde o naprosto

přirozenou smrt. Podepíšu úmrtní list. Můžete vyrozumět pohřební ústav, nebo by vám bylo milejší, kdybych to udělal já?“

„Znáte někoho dobrého a spolehlivého?“ zeptala se Sylvia.

„Ano, jistě, moje milá. Rád to pro vás udělám.“

„Myslím, že by to tak bylo nejlepší,“ řekla Sylvia. „Co myslíš ty, Jarrette?“

Všichni pohlédli na Jarretta Baina a čekali mlčky, co odpoví.

Jarrett tam stál se založenýma rukama, civěl na ně beze slova a na tváři mu pohrával nevyzpytatelný a neurčitý úsměv.

„Co myslíš ty, Jarrette?“ zopakovala svoji otázku Sylvia.

„Co? Promiňte, o co vlastně jde?“

„Že se doktor Flasher domluví sám s pohřebním ústavem.“

„Ale ano, ano, samozřejmě.“

Sylvia Atwoodová se podívala významně na Masona a řekla doktoru Flasherovi: „Je to pro nás opravdu trýznivý zážitek. Dělám si starost o Hattii a –“

„Byl to pro ni hodně velký otřes,“ souhlasil doktor Flasher. „Píchl jsem jí injekci, a to pořádnou dávku. Chci, aby spala a aby ji nikdo nerušil.“

Sylvia ihned přitakala. Znovu rychle mrkla na Masona a potom se vážně zahleděla na doktora Flashera.

„Věřte,“ řekla, „hodně by nám pomohlo, kdyby proběhly všechny obvyklé přípravy co nejrychleji. Jestli můžete, vysvětlete pohřebnímu ústavu, že smrt nebyla sice nečekaná, ale protože přišla po dlouhé bitvě, jsou někteří členové rodiny přesto značně rozrušení. Jinými slovy, aby věci uspíšili, jak to jen půjde. Byla bych ráda, kdyby tělo odvezli a všechno zařídili, ještě než se Hattie vzbudí.“

Doktor Flasher ji ujistil: „Znám jednoho člověka, který bude velice ohleduplný. Obrátíme se na něho.“

„Postaráte se o to hned?“ zeptala se Sylvia.

„Ano, samozřejmě. Hned jak se vrátím do své ordinace.“

„A nebudou žádné potíže s úřady a s formalitami?“

„Ne, samozřejmě že ne, moje milá. Nemějte starost. Jen se tím rozrušujete. Podepíšu úmrtní list, tělo odvezou, začnou je hned připravovat, což je normální praxe, a vy můžete chystat pohřeb.“

Sylvia k němu přikročila a vzala ho pod paží. „Jste pravý poklad, pane doktore, skutečné.“

Doktor Flasher se ohlédl přes rameno, pokynul s úsměvem Masonovi a řekl: „Bylo mi skutečným potěšením, pane advokáte. Zase se uvidíme.“

Mason přikývl.

Sylvia Atwoodová vyprovázela doktora Flashera ke dveřím. Mason ji chvilku pozoroval a potom se obrátil k vyčouhlému archeologovi, který stál vedle něho.

„Byl to pro vás asi šok,“ řekl Mason.

„Co prosím?“

„Řekl jsem, že to pro vás byl jistě šok.“

„Ano, samozřejmě. Chudák tatínek. Už před delším časem jsem ho nabádal, aby si dal v životě trochu pohov, ale on byl pořád v poklusu. Člověk se nestačí divit proč.

Když prolézáte vykopávky staveb zbudovaných lidmi, kteří žili, milovali se a umírali před tisícem roků, a když vidíte, jak jejich chrámy pohltila džungle, jak pohřbila jejich tržiště, zničila jejich umělecká díla a převalila se přes jejich kulturu, uvědomíte si, že by člověk neměl svůj život pojímat jako honbu za dobrým bydlem, ale měl by ho chápat jako důstojnou a neuspěchanou cestu po luzích obecného vzdělání.

Teď už mě ale omluvte, pane Masone, uvidíme se později.“

Jarrrett Bain se otočil a klátil se pomalu pryč.

Della Streetová zašeptala Perrymu Masonovi: „Ten ale opravdu lítá v oblacích! A Sylvia nám chce určitě něco nabulíkovat.“

„Co asi?“ zeptal se Mason.

„To nevím, ale už se vrací.“

Když Sylvia vyprovodila doktora Flashera k domovním dveřím, přispěchala k Masonovi. Chytila ho za paži a trochu se chvěla, jak mu ji tiskla prsty v úzkostlivém napětí.

„Musím s vámi mluvit,“ prosila hlubokým, naléhavým hlasem.

„Vždyť můžete,“ odtušil Mason. Zelené oči mrkly rychle po Delle Streetové, ale hned se odvrátily.

„Nenastane žádný odklad kvůli zbytečným formalitám a nebude pitva?“ vyptávala se.

„Pokud doktor Flasher podepíše úmrtní list a pokud nebudou mít žádná úřední místa nějaké oficiální dotazy, tak ne.“

„Ten policejní seržant dovede být příšerně, ale opravdu příšerně nepříjemný.“

Mason přitakal.

„Mohlo by – ale samozřejmě…“

„Chtěla jste se mnou kvůli něčemu mluvit. Tak ven s tím.“

Rozhlédla se, aby se ujistila, že není nikdo na doslech, znovu hodila očkem po Delle Streetové a potom špitla: „Udělal to tatínek.“

„Co udělal?“ zajímal se Mason.

„Zabil Fritche.“

„Cože?“ vykřikl Mason.

Přikývla.

„Tak moment,“ zaváhal Mason. „Abychom si rozuměli. Váš otec ležel doma v posteli. Fritche někdo zabil zřejmě asi tak mezi půlnocí a třetí hodinou dneska ráno a –“

„Pane Masone,“ řekla. „Udělal to tatínek. Vím to jistě. Můžu to dokázat, když nebude zbytí. Ale nechci, abych to byla právě já, kdo to udělá. Ale pochopte, prosím, že to je fakt, který bychom se asi neměli snažit utajovat. Obávám se, že se dostaneme do velkých obtíží, jestli se pokusíme nechat si to pro sebe.“

Mason odtušil suše: „Chcete snad, aby to vypadalo, že sotva

jste se dozvěděla o otcově smrti, snažíte se namluvit úředním místům, že právě on zavraždil člověka, jehož mrtvolu jste vy sama dnes ráno objevila?“

„Nikdo přece neví, že jsem ji objevila já,“ odsekla rychle.

„Držela jsem se historky, že jsme se všichni setkali před dveřmi Broganova bytu. Tak jste to přece chtěl, nebo ne?“

„Takhle jste to řekla Holcombovi?“

„Ano.“

„Takže teď to těžko můžeme měnit, nemyslíte?“

„Ne, není přece žádný důvod, proč bychom to měli měnit.“

„Nezdá se vám, že byste se měla všemožně snažit, abyste v zákonném rámci chránila památku svého otce a –“ poučoval ji Mason.

„Poslechněte, pane Masone, my oba jsme přece praktičtí lidé. Pochopte, že teď už s vámi nějakou dobu nebudu asi mít možnost znovu promluvit.“

„Proč?“

„Nebuďte hloupý, pane Masone,“ odpověděla. „Teď přece budu zničená žalem a tyhle věci se nedají probírat v přítomnosti jiných lidí. Nikdo neví, co víme my. A když nechci vypadat jako nevděčná dcera, nemůžu přece s něčím takovým přijít sama. Tatínek ale měl plnou hlavu toho, co jste mu řekl o Fritchovi a Broganovi, a nemohl usnout. Včera v noci, asi tak dvacet minut po půlnoci, vstal a vzal si auto, i když měl zakázáno řídit. Měl dokonce zakázáno vycházet ven. Neměl se sebeméně rozčilovat, ale po léku, který bral, se cítil lépe, tak mu asi stačily síly, aby udělal to, co považoval za nutné.“

„A co to bylo?“ zeptal se Mason.

„Vydal se za Fritchem, aby mu vpálil do obličeje, že je lhář a rošťák, a aby z něho vyrazil ten záznam.“

„Jaký záznam? Ten, který měl Brogan?“

„Ale kdepak. S vámi je těžká řeč, pane Masone. Přece ten, o

kterém jste tatínkovi řekl, že ho má Fritch, ten původní originál, ten slepovaný.“

„Povídejte dál,“ vybídl ji Mason.

„S Fritchem se pohádal. Nejspíš se tatínek přestal ovládat. Teď se už nikdo nikdy nedozví, co se stalo, ale já bezpečně vím, že za ním tatínek byl. Tatínek se vrátil asi v půl druhé nebo ve dvě ráno. Zaparkoval auto a šel do postele.

Zřejmě srdce neuneslo zátěž, kterou na ně naložil. Všechno to rozrušení a – člověk se až diví, že táta neumřel rovnou někde venku po cestě, ale nějak se mu podařilo vydržet a vrátit se sem.“

„Pokračujte,“ pobízel ji Mason, aniž se příliš snažil skrýt svůj skepticismus.

„Přesně takhle to bylo,“ trvala na svém Sylvia. „Zabil ho tatínek. Jenže já sama o tom rozhodně úřady uvědomit nemůžu, a tak nezbývá, než abyste se vy nějak postaral o to, aby je to trklo.“

„Já?“

„Ano, někdo to udělat musí.“

„Proč je nenechat, aby na to přišli sami?“ zeptal se Mason.

„Nemuseli by na to přijít – a co kdyby to chtěli přišít někomu jinému?“

„Například vám?“ opáčil Mason.

„Třebas.“

„Váš otec je mrtvý,“ namítal Mason. „Není už mezi námi, aby se mohl sám bránit. Nemůže za sebe mluvit. Jak víte, že šel minulou noc ven mezi půlnocí a třetí hodinou ranní?“

„Bylo asi dvacet minut po půlnoci. Vím to, protože jsem ho sledovala.“

„Vy jste ho sledovala?“

„Ano.“

„Kam?“

„K tomu činžáku.“

„Proč jste ho nezastavila?“

„Nejdřív jsem chvilku váhala – chtěla jsem ho zastavit, ale potom jsem si řekla, že pro něho bude lepší, když si to vyřídí po svém, že pak z něho ta tíha spadne. Abych vám řekla pravdu, pane Masone, nemohla jsem si taky být jistá, že – že mezi otcem a Fritchem nebylo nějaké spojení.

I kdybyste měl s tou nahrávkou pravdu a Fritch ji zfalšoval, stejně mohlo být mezi ním a otcem něco z minulosti, nějaká vazba. Věřte, hodně jsem přemýšlela, co mám dělat, ale nakonec jsem se rozhodla nechat tatínka, aby si to vyřídil po svém.“

„Viděl ještě někdo jiný vašeho otce odcházet?“ vyptával se Mason.

Zavrtěla hlavou.

„Věděl ještě někdo, že odešel?“

Znovu zavrtěla hlavou.

„Obávám se,“ namítl Mason chladně, „že by musel existovat ještě nějaký jiný důkaz, něco, podle čeho –“

Přistoupila těsně k němu. „Pane Masone,“ špitla, „já ten důkaz mám.“

„Cože?“

„Mám takový důkaz!“

„Povídejte dál,“ vybídl ji Mason.

„Několik minut před příchodem doktora Flashera,“ pokračovala, „jsem zašla k tatínkovi, abych se s ním v soukromí sama naposled rozloučila. Zajela jsem rukou pod polštář na jeho posteli, abych ho pod ním trochu uhladila a abych otci narovnala hlavu.“

„Pokračujte,“ vyzval ji Mason. „A co se stalo?“

„Pod polštářem něco bylo.“

„A co?“

„Ta cívka s páskou.“

„Nevymýšlíte si?“ vykřikl Mason.

„Samozřejmě že ne. Byla to ta cívka s páskou s originální

nahrávkou, kterou měl u sebe Fritch. Na místech, kde byla smontovaná, je slepovaná dohromady, přesně jak jste to vy předpokládal. Otec se jí nějakým způsobem zmocnil. Přinesl si ji s sebou zpátky a uložil si ji pod polštář. A tam jsem ji taky našla.“

„Co jste s ní udělala?“

„Uložila jsem ji na bezpečné místo,“ řekla, „-to znamená na jediné místo, které je momentálně bezpečné. Půjdu a přinesu vám ji a vy potom dělejte, co uznáte za vhodné.

Jen mě prosím, pane Masone, nechápejte špatně. Tatínek už není mezi živými. Nevím, jestli zabil Fritche v sebeobraně nebo co. Ale je za jeho smrt zodpovědný. Oba, Fritch i tatínek, jsou mrtví. Nikdo už nemůže tatínka potrestat. Musíme se postarat, aby úřady přišly na to, že se mají zaměřit při vyšetřování na otce, prostě musíme. Nechci jim to říkat já sama, ale když to nepůjde jinak, zhroutím se a prozradím jim to.“

„Jen dál,“ vyzval ji Mason. „Takže máte tu cívku s páskou. A co ještě?“

„Copak to nestačí?“

„Máte ještě něco jiného?“

„Proč se ptáte?“

„Protože chci znát celou pravdu.“

„Mám – mám ten sekáček na led.“

„A jak jste přišla k tomu?“

„Dnes ráno, když vypadlo tělo ze spížky na alkohol a skulilo se mi rovnou k nohám. To byla hrůza! Děs!“

„To teď vynechte,“ přerušil ji Mason. „Divadýlko si můžete nechat na pozdější dobu. Kde byl ten sekáček na led?“

„Pořád ještě zapíchnutý v těle J. J. Fritche.“

„A kde?“

„V jeho těle.“

„Myslím, v které části jeho těla?“

„V hrudi.“

„Co jste s ním udělala?“

„Vytáhla jsem ho a schovala jsem si ho do kabelky.“

„Proč jste to udělala?“

„Protože to byl náš sekáček na led.“

„Jak to víte?“

„Poznala jsem ho. Není to obyčejný sekáček. Dostali jsme ho od Edisona Doyla. Objevil nějaké místo, kde je prodávali. Jsou to velké sekáčky se silnou kovovou obručí kolem horní části, takže se dají v případě potřeby užívat i jako kladivo na roztloukání ledu.“

Mason řekl: „Mluvíte, jako by nešlo jen o jeden sekáček, ale o několik.“

„Ano, když je Edison viděl prodávat, koupil hned tři. Tenkrát se tomu smál. Říkal, že jeden dává nám, jeden že si nechá a jeden že schová jako svatební dar pro tu z nás, která se bude vdávat jako první.“

„A vy jste ten sekáček poznala?“

„Ano.“

„Hned když jste dnes ráno objevila mrtvolu?“

„Ano. Copak to nechápete, pane Masone? V tom momentě jsem se pokoušela chránit tatínka za každou cenu. Nevěděla jsem ještě, že už stojí před nejvyšším soudem. Tak jsem sekáček z těla vytáhla, i když jsem se ho štítila, a schovala jsem si ho do kabelky. Potom jsem utíkala ke dveřím, kde jsem potkala vás a slečnu Streetovou.“

„A seržant Holcomb vám kabelku neprohledával?“

„Prohledával, samozřejmě, ale to už jsem sekáček neměla.“

„Co jste s ním udělala?“

„Strčila jsem ho do svinuté hasičské hadice o poschodí níž, kde by nikoho nenapadlo ho hledat, ale odkud jsem si ho mohla zase sama vyzvednout, až mě přestanou vyslýchat.“

„Takže jste nejen objevila mrtvolu,“ poznamenal Mason, „ale máte i smrtící zbraň?“

„Je to tak. Schovala jsem ji prozatím někam, kde ji nikdo nebude hledat, ale chtěla jsem se vás zeptat, co si s ní mám počít dál? Já –“

Uslyšeli za sebou kroky. Pospíchal k nim Edison Doyle.

„Dobrý den, pane Masone,“ pozdravil a potom jedním dechem vyhrkl: „Sylvie, co je k čertu tohle?“

„Co?“ zeptala se Sylvia.

Doyle před ní zamával cívkou s páskou.

„Kde jsi ji vzal?“ vyjekla Sylvia.

„V zásuvce Hattiina prádelníku.“

„Cos tam hledal?“

„Doktor Flasher si přál, abych u Hattie zůstal, dokud neusne. Jak víš, dal jí injekci. Měla na tvářích slzy, a tak jsem, když usnula, hledal kapesník. Otevřel jsem horní zásuvku komody a tohle tam leželo přímo navrchu.“

„Ach bože, Edisone,“ bědovala Sylvia, „cos to jen provedl – teď opravdu nevím.“

„Ale co to je?“ chtěl vědět Edison Doyle.

„Neměls to tam najít,“ naříkala Sylvia Atwoodová. „Původně jsem to našla u tatínka pod polštářem. Schovala jsem to, dokud se nezeptám pana Masona, co s tím. Protože Hattiie dostala injekci, aby usnula, a nikdo ji neměl rušit, byla jsem si jistá, že k ní nikdo nepůjde. Nechtěla jsem, aby o tom někdo věděl, dokud se neporadím s panem Masonem –“

Dala si najednou obličej do dlaní a rozplakala se.

„No tak, no tak,“ uklidňoval ji Doyle, objal ji kolem ramen a konejšivě ji poplácával. „To bude v pořádku, Sylvie. Je tu pan Mason a ten nám řekne, co máme dělat. Ty malá chudinko, jsi celá vynervovaná!“

Ramena se jí otřásala nekontrolovatelnými vzlyky.

Della Streetová natáhla beze slova k Doylovi ruku a vzala mu z prstů magnetofonovou pásku.

Sotva mu ji sebrala, uvědomil si Edison Doyle, že teď už má volné obě ruce, a sevřel vzlykající Sylvii Atwoodovou v náručí a naprosto přirozeně si ji k sobě přitiskl.

„Ty moje malé ubožátko," vrkal, „bylo toho na tebe moc."

Sylvia ještě chvilku pofňukávala a potom se obrátila k Doylovi: „Ach Edisone, ty člověka dokážeš tak uklidnit! Pane Masone, prosím pěkně, vezmete si to teď na starost, že – ale všechno?"

„Však ono se to jistě urovná," konejšil ji Edison Doyle. „Pojď teď se mnou. Musíš si lehnout a uklidnit se."

Pohlédl významně na Masona, ovinul Sylvii paži kolem pasu a odváděl ji z pokoje.

„A máme to!" vyhrkla Della Streetová s pohledem na cívku s páskou.

„Myslím," namítl Mason, „že ještě uvidíme, jestli je to opravdu ono."

„Chcete říct, že si tu pásku poslechneme?"

„Ano, chci říct, že si ji poslechneme."

„A co pak?"

„A pak, jestli zjistíme, že je to ta původní originální cívka se slepovanou páskou, budeme pěkně namydlení."

„A když to nebude ona?"

Mason se zaculil. „Potom budeme taky pěkně namydlení."

Della Streetová si roztrpčeně povzdychla: „A protože nejste ženská, těžko se můžete rozeštkat na rameni seržanta Holcomba, aby se o vás postaral a uložil vás do postele."

„To těžko," souhlasil Mason. „Ale zato se o mě může postarat jinak a vyřadit mě ze hry a nedělejte si sebemenší iluze, že právě po tom sakramentsky neprahne."

„A co ta vražedná zbraň?" zeptala se Della Streetová.

„Naštěstí mi Sylvia neprozradila, kam ji zašantročila. Nejspíš ji umyla a uložila do lednice."

„Neměl byste to zjistit?“

Zavrtěl hlavou. „Tím bych se stal spoluviníkem po činu. Tenhle magnetofonový záznam je sice důkaz, ale ne důkaz vraždy. Vražedná zbraň je ovšem něco docela jiného. Necháme tu zelenookou mršku, ať si s ní poradí sama.“

„Na to nemá čas,“ prorokovala Della Streetová. „Má totiž plné ruce práce, aby přebrala sestře jejího milého.“

„Ani nemyslím, to ona jen tak prohání svůj sexappeal v ranní rozcvičce,“ soudil Mason.

„Abyste se nemýlil. Tak pojďte už, šéfe, jestli si chceme poslechnout ten magnetofonový záznam, měli bychom si pospíšit, než dojde k dalším vraždám.“

„K dalším vraždám? Kolik si myslíte, že jich už bylo?“

„Do dnešního dne jsem napočítala dvě,“ odpověděla.

Mason doprovodil Dellu Streetovou k místu, kde měli zaparkovaná auta.

„Jeďte svým vozem, Dello,“ řekl Mason, „a přijeďte za mnou do kanceláře.“

Pomohl jí do auta a zavřel dvířka.

„Prosím vás, šéfe, dejte mi to.“

„Co?“

„Tu cívku s magnetofonovým záznamem.“

Mason zavrtěl hlavou.

„Mě prohlížet nebudou.“

„Nezapomeňte, že jste do toho taky namočená,“ upozorňoval ji Mason. „Byla jste dnes ráno nahoře u Brogana v bytě.“

„Byla bych moc ráda, šéfe, kdybyste –“

„To je v pořádku, Dello,“ odbyl ji Mason. „Jsou chvíle, kdy advokát musí podstoupit riziko, když zastupuje klienta.“

„A kdo je vlastně vaším klientem?“

„Technicky vzato je to nejspíš Sylvia Atwoodová, ale předpokládám, že fakticky zastupujeme věc spravedlnosti.“

„Já osobně nemám dojem, že by to bylo jedno a totéž,“ namítla Della Streetová.

„Možná že není,“ souhlasil Mason. „A to se právě pokusíme zjistit. Uvidíme se v kanceláři. Nenechte se nachytat za překročení rychlosti. Já sám na to pořádně dupnu.“

„Pojedu hned za vámi,“ prohlásila.

Mason naskočil do svého vozu, nastartoval a hned šlápl na plyn. Co chvíli se podíval do odrazového zrcátka a pokaždé viděl, jak si to Della Streetová žene za ním.

Mason zabočil na parkovací plochu před svou kanceláří a Della Streetová zaparkovala své auto hned vedle jeho. Mason popošel k Dellinu vozu a připojil se k ní. „Fajn, Dello, prozatím jsme to zvládli.“

„Aspoň prozatím nám to vyšlo,“ souhlasila. Zdviží nahoru vyjeli mlčky a spěchali chodbou k Masonově soukromé kanceláři.

Della Streetová otevřela dveře svým patentním klíčem a Mason vešel dovnitř. I když už byli v kanceláři, pohybovali se mlčky jako spiklenci. Della Streetová vyndala ze skříňky magnetofon, zastrčila ho do zásuvky, a když ho pustila, napřáhla ruku, aby jí Perry Mason podal cívku s nahranou páskou.

Mason cívku předal a Della Streetová ji položila na magnetofon, provlékla volný konec pásky pod nahrávací hlavou, upevnila ho na prázdnou cívku a podívala se na Masona.

Mason přikývl a požádal ji: „Ztlumte zvuk, Dello.“

Della zvuk o něco ztlumila a pustila přístroj na playback.

Chvilku bylo ticho, potom uslyšeli slabé praskání elektrostatické elektřiny. Náhle se ozval z reproduktoru hlas J. J. Fritche.

Della Streetová ihned zvuk ztlumila o další stupeň. Seděli tam a poslouchali mlčky rozhovor dvou mužů, jejichž hlasy zněly podivuhodně živoucně, ačkoli už byli oba mrtví.

Asi po pěti minutách prohlásil Mason. „To stačí, Dello, už to

můžete vypnout. Není sebemenších pochyb, že je to ono. Taky už nemám sebemenší pochyby, že je ta nahrávka podvrh.“

„Ano, u některých otázek je patrný rozdíl, a to u těch, které si tam Fritch nechal vlepit ve zvukovém studiu a –“

Dveře od přední kanceláře se začaly pomalu otevírat.

„Nikoho nevidím, Gertie,“ ozval se Mason ostře.

Dveře se otevíraly dál.

Della Streetová vyskočila a rozběhla se k nim s rozhořčeným protestem.

V tu chvíli se dveře rozlétly dokořán. Na prahu stál poručík Arthur Tragg z oddělení vražd.

„Zdravíčko, Perry,“ pozdravil. „Zdravíčko, slečno Streetová.“

„To jste vy!“ divil se Mason.

Della Streetová rychle vytáhla magnetofon ze zástrčky, aby přerušila přívod proudu, smotala elektrickou šňůru a začala magnetofon přikrývat poklopem.

„Jen to nechte,“ vyzval ji Tragg.

„A proč?“ vyptával se Mason.

„Mám totiž povolení k domovní prohlídce,“ vysvětloval Tragg.

„Povolení k domovní prohlídce?“

Tragg přikývl.

„K jaké domovní prohlídce?“

„Téhle kanceláře.“

„A co, k čertu, chcete tady v té kanceláři najít?“ zlobil se Mason.

Tragg se omlouval: „Promiňte, Masone, strašně nerad to dělám zrovna vám. Přišel jsem radši sám, než abych pověřil Holcomba, nerad bych totiž, aby došlo k nepříjemnostem, až by vám Holcomb s tím povolením triumfálně mával před nosem.“

„Jaký máte důvod pro povolení k prohlídce?“

Tragg odpověděl: „Hledám originální cívku se slepovanou

páskou, kterou někdo odcizil dnes ráno z bytu Fritche.

V přední kanceláři jsem nechal pár svých chlapců, aby tam zabavili vaši úřednici. Tvrdila nám, že tu určitě nejste, a tak se ani nepokusila vám sem zazvonit a dát vám echo.“

„Právě jsme se vrátili,“ vysvětloval Mason. „Ještě jsem jí neohlásil, že už jsme tady.“

„Myslel jsem si to,“ odpověděl Tragg. „Šel jsem sem s povolením k prohlídce, a protože jsem uslyšel za dveřmi nějaké zvuky, jako když se přehrává magnetofonový záznam, trochu jsem pootevřel, abych líp slyšel. Když dovolíte, vezmu si teď do úschovy tu cívku s páskou jako důkazní materiál.“

„Důkazní materiál čeho?“ zeptal se Mason.

„Důkazní materiál k motivu vraždy J. J. Fritche. A když se dokážete držet na uzdě, Perry, prozradím vám při téhle vhodné příležitosti jednu cennou informaci.“

„Jakou?“ zajímal se Mason.

„Nesu svou kůži na trh,“ upozorňoval Tragg. „Jednám, jak bych neměl.“

Mason měl už něco na jazyku, ale spolkl své námitky, když viděl, jak se Tragg tváří.

„Tak povídejte,“ vyzval ho.

Tragg ho upozornil: „Pěkně jste si to zavařil.“

„To už jsem slyšel mockrát,“ odpověděl mu Mason.

„Taky že jste si to zavařil už kolikrát, ale dokázal jste se vždycky ze všeho vylízat. Tentokrát to ovšem bude pěkná fuška.“

„Tak spusťte přece,“ pobídl ho Mason.

Tragg vysvětloval: „Když přišla vaše klientka, Sylvia Atwoodová, dnes ráno k Broganovu bytu na schůzku, která měla být v devět hodin, bylo asi tak za pět minut tři čtvrtě na devět. Přišla o dvacet minut dřív. Vešla dovnitř a všechno prošmejdila.“

„A proto jsem si to já měl pěkně zavařit?“ divil se Mason.

Tragg se na něho zazubil: „Ještě jste si mě nedoposlechl do

konce.“

„Tak dělejte přece,“ vyzval ho Mason. „Dopovězte mi to.“

„Sylvia Atwoodová vstoupila do bytu asi v osm čtyřicet. Vešla dovnitř, aby se poohlédla po cívce s páskou, na které měl být údajně rozhovor jejího otce s J. J. Fritchem, přesně po té cívce s nahranou páskou, kterou jste se slečnou Streetovou právě poslouchali na svém přístroji.“

„Pokračujte,“ vyzval ho Mason. „Posloucháme vás.“

„Sylvia Atwoodová přiznává taky,“ pokračoval poručík Tragg, „že asi v devět hodin přistoupila ke spížce na alkohol. Když otevřela dveře, vyděšeně vykřikla, otočila se a rozběhla se v hrůze k vstupním dveřím do Broganova bytu, kde se setkala s vámi a se slečnou Streetovou.“

„To je opravdu vysoce zajímavé,“ připustil Mason. „Chcete snad tvrdit, že po dvaceti minutách, které tam strávila, našla z ničeho nic mrtvolu J. J. Fritche?“

„Já to tvrdit nechci,“ řekl Tragg. „Vtip je v tom, že to tvrdí ona.“

„Jen dál,“ pobízel ho Mason.

„Vtip je v tom, že ovšem věděla, že budete s Dellou Streetovou před dveřmi bytu asi v devět hodin, a tak si počkala, dokud vás za dveřmi neuslyší, potom zřejmě přešla ke spížce na alkohol, vylezla si na židli a skočila na podlahu, aby to pořádně žuchlo, strašlivě vykřikla, otočila se a pádila ke dveřím.“

Mason řekl: „Napínáte mě, Traggu.“

„A potom ohlásila vám a slečně Streetové,“ pokračoval Tragg, „že je uvnitř mrtvola J. J. Fritche a vy jste jí přikázal, aby zůstala s Dellou Streetovou u dveří a aby si na oko četly vzkaz, který pro vás nechal na dveřích Brogan, tak aby to vypadalo, že jste právě přišli všichni společně.

Řekl jste jim, že se chystáte do Fritchova bytu hledat tu cívku s originálem magnetofonového záznamu, přestože máte jen

pramalou šanci ji najít, ale že jakmile se objeví Brogan, má Sylvia Atwoodová zmáčknout dvakrát zvonek u Fritchova bytu.

Jakmile uslyšíte signál, měl jste běžet ke dveřím do chodby, počkat, až vejdou k Broganovi do bytu obě mladé dámy i sám Brogan a potom přispěchat v jejich patách s výmluvou, že jste zaparkovával auto.“

Mason přimhouřil oči.

„Tak co vy na to?“ zeptal se Tragg.

„Z podrobného vylíčení konverzace předpokládám,“ řekl Mason, „že jste ji jistě vyslechl z úst nějakého svědka?“

„Nemýlíte se,“ souhlasil Tragg. „I když bych pravděpodobně měl na krku kárné řízení, kdyby se někdo dozvěděl, že jsem vám to prozradil,“

„A za daných okolností nemůže být tím svědkem nikdo jiný než Sylvia Atwoodová. Protože je mou klientkou, zdržím se poznámek o její pravdomluvnosti nebo o motivech jejího jednám.“

„Jste na omylu,“ odporoval mu Tragg.

„V čem jsem na omylu?“

„Jste na omylu, neuhodl jste totiž totožnost svědka, který nám všechno prozradil a zopakoval nám rozhovor.“

„Tak jaký svědek to tedy byl?“ zajímal se Mason.

„Pan Perry Mason.“

„Neříkejte. Zase jsem už mluvil ze spaní?“ zažertoval Mason.

„Ale kdepak,“ opáčil Tragg. „Budete si asi dost dlouho lámat hlavu, než kápnete na odpověď, Perry.“

„A jaká to je odpověď?“

„Brogan na vás nastražil past. Chtěl se dozvědět, co si vy a paní Atwoodová skutečně myslíte o usvědčujícím materiálu, který měl v rukou, jestli máte v úmyslu zaplatit, nebo jestli se pustíte do boje. Domluvil si tedy partičku pokeru, při které by se zdržel celou noc. Dveře do bytu nechal nezamčené, připevnil na ně pro vás vzkaz, ve kterém vám psal, že kdyby se o několik minut opozdil,

máte jít dovnitř a posadit se.

A potom nainstaloval magnetofon s mikrofonem, a to na tak fikaném místě, aby mu zaznamenával zvuky jak z vnitřku bytu, tak zvuky z chodby před dveřmi. Napojil ho na elektrické hodiny, jaké se užívají k zapnutí rádia nebo televize, a nastavil tento časový spínač na osm padesát.

Divil byste se, jak jasně je slyšet na magnetofonovém záznamu žuchnuti, když Sylvia Atwoodová skočí na podlahu, její výkřik i následující rozhovor vás tří.

Holcomb při výslechu George Brogana pořádně zmáčknul, takže mu Brogan všechno vyklopil a dotyčnou pásku mu předal.“

„Takhle to tedy bylo,“ poznamenal Mason. „Moje odpověď samozřejmě zní ´bez komentáře´.“

„Nepochyboval jsem, že právě takovou odpověď od vás uslyším,“ konstatoval Tragg. „Víte, Masone, mám vás fakticky rád. Mám ovšem dojem, že používáte sakramentsky nekonvenčních metod. Mám dojem, že se při ochraně svých klientů neohlížíte napravo ani nalevo, a jestli se nemýlím, unikl jste už i dřív jen o vlásek vězení a nechtěl bych, abyste se dostal znovu do podobné situace. Takže berte mé upozornění jen jako přátelskou službu, abyste se nedostal svou výpovědí do rozporu s fakty případu. Nezapomínejte, že se ta fakta dají dokázat jak vaším vlastním hlasem, tak hlasy Delly Streetové a Sylvie Atwoodové.“

„Díky,“ odtušil Mason suše.

„Rádo se stalo,“ odpověděl mu Tragg. „A teď z titulu povolení k domovní prohlídce zabavuju tu cívku s magnetofonovým záznamem, kterou jste tak šikovně vyštrachal ve Fritchově bytě.“

„A co když ji nemám vůbec odtamtud?“ ohradil se Mason.

Tragg se zasmál. „Nemluvte nesmysly, Perry. Když vezmeme v úvahu Broganův magnetofonový záznam, na kterém říkáte, že se chystáte k Fritchovi, abyste našel právě tenhle určitý předmět soukromého vlastnictví, nemáte ani za nehet naději, že se vám

podaří vysvětlit jiným způsobem, jak jste k cívce mohl přijít. Právě díky Broganovu magnetofonovému záznamu jsem mohl teprve získat povolení k prohlídce vaší kanceláře.

Jistě pochopíte, že soudce nám nevydával povolení k prohlídce zvlášť nadšeně. Teprve když si poslechl magnetofonový záznam, uvolil se dost neochotně dát nám povolení.

Rozhodl jsem se předat vám je osobně, protože jsem měl strach, aby z vás Holcomb při své přemíře horlivosti, s jakou se snaží chytit vás do pasti, nevylákal nějakou výpověď, která by vás třebas přivedla do maléru, až by vás později konfrontovali s Broganovým magnetofonovým záznamem.“

Mason vstal od svého psacího stolu a po chvilce zaváhání pokročil k poručíku Traggovi a podal mu ruku.

„V pořádku,“ řekl Tragg. „Teď si vezmu ten magnetofonový záznam.“

„Prosím,“ souhlasil Mason. „A mimochodem, Traggu, nezapomeňte taky prověřit minutu po minutě, kde se zdržoval minulou noc Brogan.“

„Žádný strach,“ odpověděl Tragg. „Už se stalo.“

„A má alibi?“

„Skálopevné, neotřesitelné, stoprocentní. Hrál poker se sedmi chlápky. Jeden z nich je ještě ke všemu přítelem policejního ředitele.“

„V kolik hodin začali hrát?“

„Asi v deset a skončili až ráno kolem čtvrt na devět, když se Brogan odporoučel s omluvou, že má důležitou schůzku a musí si ještě rychle dát někde šálek kávy a něco na zub a že nebude mít dokonce ani čas hodit se do pucu. Chtěl se utrhnout už od sedmi, ale právě vyhrával a oni ho zdržovali na jednu rundu za druhou.“

„A byl tam po celou dobu?“

„Nehrál asi třicet minut kolem páté hodiny ráno,“ vysvětloval Tragg. „Po sérii smolných porážek, kdy prohrál všechny peníze,

které měl u sebe, odešel za jakýmsi přítelem, aby si u něho obstaral nějakou hotovost. Vrátil se asi v půl šesté s tisíci pěti sty dolary. K vraždě došlo někdy mezi půlnocí a třetí hodinou ranní.“

„Jste si jistý?“ vyptával se Mason.

„Naprosto,“ ubezpečil ho Tragg. „Přinejmenším si je jistý patolog. Dobře si to promyslete, Perry, ať se moc nenamočíte.“

„Srdečný dík za všechno,“ řekl ještě Mason.

„Za málo,“ odpověděl Tragg. Potom si vzal cívku s magnetofonovým záznamem, načmáral pro Masona potvrzenku, otočil se na podpatku a vyšel z kanceláře.

Della Streetová se dívala na Masona úpěnlivým pohledem.

Mason pokrčil rameny.

„Šéfe, nemůžete jim povědět – neměl byste jim povědět, kde jste skutečně přišel k tomu magnetofonovému záznamu?“

„Ještě ne,“ odpověděl Mason.

„Potom vám už nikdo neuvěří.“

„Teď mi taky neuvěří.“

„Ale šéfe, Sylvia vám už potom nijak nepomůže, jestli si necháte pravdu dlouho pro sebe. Budou si myslet, že jste se spolu domluvili. Měl byste sám sebe chránit hned teď a povědět jim celou pravdu, předvolat Sylvii a Edisona Doyla a –“

„Neřekneme policii nic,“ přerušil ji Mason. „Tohle je advokátní kancelář, a ne žádná informační služba.“

„Dostanete se do maléru,“ předpovídala Della Streetová.

„Tak dostanu. Už jsem byl kolikrát v maléru a jistě v něm budu leckdy i v budoucnu.“

„Tak co si počneme?“

Mason ukázal na telefon. „Zavolejte Sylvii Atwoodovou. Řekněte jí, ať sem přijede a ať si pospíší.“

KAPITOLA 10

Sylvie Atwoodová seděla v Masonově kanceláři v křesle pro klienty. Sledovala Masona upřeným pohledem a rozhodně už po něm neházela očkem. Sledovala ho obezřetně jako hráč pokeru oceňující protivníka, který právě do banku ledabyle přisunul celý svůj sloupec žetonů.

„A co bylo dál," chtěla vědět.

„To je všechno," řekl Mason, „Přehrávali jsme si magnetofonový záznam, abychom zjistili, co na něm je, a vtom se přihnal Tragg s povolením k prohlídce."

„Tak teď má ten magnetofonový záznam policie?"

„Je to tak."

„Měl jste mě, pane Masone, poslechnout a udělat, co jsem vám radila."

„A co to bylo?"

„Měl jste jim povědět, že magnetofonový záznam získal můj otec a že on – že on je zodpovědný za všechno, co se přihodilo tam nahoře v bytě."

„Že je zodpovědný za smrt J. J. Fritche?"

„Ano."

„Ale to jsem jim říct nemohl," bránil se Mason.

„A proč ne?"

„Protože to nevím."

„Teď to ale víte."

„Ne, nevím. Proto jsem vás požádal, abyste sem zašla. Chci se dozvědět přesně, co se stalo. Do nejmenších detailů. Povězte mi dopodrobna, k čemu došlo, a važte svá slova dobře. Della Streetová si bude dělat poznámky a kromě toho natočím všechno, co řeknete, na magnetofonový pásek."

„Jsem přece vaše klientka,“ vyjela na něho. „Nemáte právo jednat se mnou, jako bych byla vaše protistrana – jako bych byla podezřelá.“

„Jste moje klientka,“ přiznával Mason, „ale není vyloučeno, že můžete být taky podezřelá. Tak už spusťte.“

V očích jí na chvilku zablesklo, ale potom se podrobila. „Dobrá, povím vám, jak to bylo, celou pravdu do všech podrobností.“

„Tak jen do toho.“

„Tatínek byl po rozhovoru s vámi včera odpoledne hrozně rozrušený,“ řekla.

„Není se co divit,“ zareagoval Mason. „Ale berte laskavě na vědomí, že ho nerozrušil rozhovor se mnou, ale to, co mu řekl J. J. Fritch.“

„Nechápejte mě špatně, pane Masone. Nedávám vinu vám. Rozhovor s vámi ho naopak nervově uklidnil a měl na něho blahodárný účinek, ale snažím se jen všechno časově upřesnit. Teprve včera odpoledne po vašem odchodu jsme si uvědomili, v jak hrozném je nervovém stavu.“

„Pokračujte.“

„Pokoušeli jsme se dovolat doktoru Flasherovi, ale nezastihli jsme ho. Zavolali ho k nějakému nutnému případu, ale nechal nám tu už dřív pro tatínka nějakou medicínu, a tak jsme mu jí trochu dali. Byl to uklidňující lék, který měl pomáhat srdci, aby lépe pracovalo.“

„Dobrá, a co bylo dál?“ vyptával se Mason.

„Tatínek byl nervózní. Nechtělo se mu spát, a tak jsme s ním seděli v jeho pokoji. Chvilkami si zdříml, ale jemu samotnému se zdálo, že vůbec nespí. Občas usnul dokonce na půl hodiny. Do deseti hodin se už hodně uklidnil.“

„Jen dál,“ pobízel ji Mason.

„Brzy zvečera tam byl taky Edison Doyle. Věděl samozřejmě

o všem, co se děje. Debatovali jsme o tom a rozhodli jsme se, že se budeme u tatínka střídat a dohlížet na něho. Domnívali jsme se – no prostě jsme mysleli, že by se mu mohlo přitížit a potom že by byl rád, kdyby u něho někdo byl.“

Mason přikývl.

„Edison potřeboval udělat nějaké skici, které slíbil odevzdat přesně v termínu. Musel je mít hotové do dnešního rána. Říkal, že půjde k sobě do kanceláře a že s prací sice nebude hotov dřív než po půlnoci, ale že až k nám potom přijede, bude dostatečně fit, aby se s námi střídal.“

Mason opět přikývl.

„Dohodli jsme se, že Hattie půjde do postele, aby se trochu prospala, já že budu u otce držet stráž, dokud otec neusne, a potom že se na pár hodin prospím i já. Nechali jsme pod rohožkou klíč k zadním dveřím, aby mohl Edison přijít kdykoli, jakmile svoji práci dokončí. Odhadoval sám, že to nebude dřív než v jednu nebo ve dvě hodiny v noci.

Měl se tiše odkrást do jednoho z hostinských pokojů a jít spát. Já jsem si měla nařídit budíka a chodit tatínka zkontrolovat každé půldruhé hodiny. Pokud by spal, neměla jsem ostatní budit. Pokud by byl neklidný, měla jsem zavolat Edisona a ten měl u otce sedět nepřerušené dvě hodiny a pak jsem ho měla vystřídat na další dvě hodiny na stráži zase já.

Shodli jsme se, že Hattie se potřebuje vyspat pokud možno do sytosti. Byla už na pokraji sil. Měli jsme ji vzbudit jen v nejnutnějším případě. Přesvědčili jsme ji taky, aby si vzala prášek na spaní.“

„A co bylo dál?“ zajímal se Mason. „Povídejte.“

„Hattie šla spát. V celém domě se rozhostilo ticho. Všude byl naprostý klid. Zašla jsem se podívat na otce. Zdálo se, že spí. Než jsem šla do postele, zkontrolovala jsem ještě, jestli je dům zamčený. Potom jsem uslyšela startovat v garáži auto. Ten kdo

seděl za volantem, si dával velký pozor, aby jel co nejtišeji a nikoho nerušil. Vyjel taky se zhasnutými světly.“

„A co jste udělala vy?“

„Utíkala jsem k oknu a viděla jsem v autě otce.“

„Jste si jistá?“

„Naprosto, ale ještě jsem si ověřila, jestli mám pravdu.“

„Jak?“

„Zašla jsem rychle k němu do pokoje. Pokrývky byly odhozené a on v posteli nebyl.“

„Co jste dělala pak?“

„Rozjela jsem se za ním. Běžela jsem k autu, které jsem nechala stát u chodníku, naskočila jsem do něho a sledovala jsem auto před sebou.“

„Proč jste mu v tom nezabránila?“

„Sama nevím proč, pane Masone, ale chtěla jsem zjistit, co má otec za lubem a – no prostě jsem byla nejspíš hrozně zvědavá. Věděla jsem, že by otec nešel ven bez hrozně naléhavé příčiny, že tu musí jít málem o otázku života a smrti, a já chtěla zjistit, co se vlastně děje a kam má namířeno.“

„A kam jel?“

„Však už víte. Jel rovnou k Broganovu činžáku.“

„A co jste dělala vy?“

„Čekala jsem tam v přesvědčení, že vyjde ven za pár minut. Ale když uplynula dobrá půlhodina a on pořád nešel, začala jsem mít obavy, a tak jsem vešla do domu.“

„A co bylo dál?“

„Přece ten činžák znáte, patří k těm domům, kde jsou stále otevřené dveře k hlavnímu vchodu. Uvnitř není žádná služba. Jdete rovnou k bytům a nikdo vás předem neohlašuje.“

„A jak to bylo potom?“ zajímal se Mason.

„Dveře k hlavnímu vchodu sice mají správně být zavřené na závoru, ale stačí do nich jen pořádně vrazit, aby se otevřely.“

„Já vím,“ ujistil ji Mason. „Řekněte mi, co jste dělala.“

„Vešla jsem dovnitř a vydala jsem se k výtahu. Viděla jsem, že výtah stojí v poschodí, kde bydlí pan Brogan. Vůbec jsem nepochybovala, že je tatínek někde tam nahoře. Právě když jsem si chtěla tlačítkem výtah přivolat, uslyšela jsem ho sjíždět dolů.“

„A jak jste se zachovala?“

„Utíkala jsem ke schodům a vyběhla jsem po nich až skoro do prvního poschodí.“

„A co se stalo?“

„Slyšela jsem, jak někdo z výtahu vystupuje. Uvědomila jsem si samozřejmě, že to musí být tatínek. Seběhla jsem rychle po schodech zase dolů a podařilo se mi ještě zahlédnout nějakou postavu, jak vychází ven. Viděla jsem jen její siluetu proti dveřím. Ale nebyl to tatínek, aspoň v té chvíli se mi zdálo, že to není on. Zdálo se mi, že to je nějaká žena.“

„Pokračujte.“

„Tentokrát jsem vyjela výtahem nahoru k panu Broganovi, a když jsem došla chodbou téměř až ke dveřím do jeho bytu, zastavila jsem se a natahovala jsem uši, ale žádné hlasy jsem nezaslechla. Vrátila jsem se tedy na konec chodby, kde jsem čekala dál. Když uběhla další půlhodina, vydala jsem se znovu k Broganovu bytu. To už jsem měla pořádně nahnáno. Tentokrát jsem šla ještě blíž a spatřila jsem na dveřích nějaký vzkaz. Podívala jsem se na obálku a uviděla jsem, že je určen vám. Sundala jsem ho a po jeho přečtení jsem zjistila, že je byt odemčený. Připíchla jsem vzkaz zpátky na dveře, a ačkoli jsem se přitom snažila zabodnout napínáček do stejné dírky, kde byl předtím, nevím, jestli se mi to při tom mizerném světle podařilo.“

„A co jste dělala potom?“

„Vzala jsem za kliku od bytu. Bylo opravdu odemčeno. Chtěla jsem se jen přesvědčit, jestli tam není otec, a tak jsem dveře otevřela a vešla jsem dovnitř.“

„Pokračujte,“ pobízel ji Mason.

„V obývacím pokoji se svítilo, ale nikdo tam nebyl.“

„Co bylo dál?“

„Prošla jsem celý byt, všude jsem si rozsvítila a hledala jsem tatínka. Ale nebyl tam.“

„Kde byl J. J. Fritch?“

„Nevím, kde v té době byl.“

„Tam tedy nebyl?“

„Zřejmě byl, jenže jsem to nevěděla. Jeho tělo už nejspíš bylo v té spížce na alkohol, pane Masone.“

„Od ní jste dveře neotvírala?“

„Ne, v té době ne.“

„Tak co jste provedla pak?“

„Nejdřív mě napadlo, že je otec určitě naproti v chodbě u J. J. Fritche. Vzala jsem za kliku, ale tam bylo zamčeno. Ačkoli jsem napínala uši, nezaslechla jsem odtamtud nic, ani hlásek, ani sebemenší hluk.

Zvonila jsem, ale marně, a tak jsem začala pochybovat, jestli mě neklamal zrak a jestli ten, kdo vycházel ze dveří činžáku, nebyl přece jen otec.

Vyšla jsem zase před dům a naše auto bylo opravdu pryč. Spěchala jsem tedy zpátky domů. Otec ležel v posteli a tvrdě spal, a tak jsem šla taky nahoru do postele, ale nejdřív jsem si ještě nařídila budík, protože jsem se chtěla jít na tatínka mrknout každou půldruhou hodinu až do půl osmé. A teprve potom jsem i já usnula.

V půl osmé jsem se oblékla, skočila jsem do auta, a než jsem se rozjela k panu Broganovi na schůzku s vámi, stavila jsem se ještě na snídani v restauraci. Protože jsem ale věděla, že byt bude nejspíš nezamčený, vydala jsem se tam asi o dvacet minut dřív.“

„Takže jste po svém návratu domů nikoho neviděla?“

„Ne. Edison šel do postele. Jarrett přiletěl letadlem, pronajal si

takové to auto z půjčovny, aby byl při popojíždění soběstačný a nemusel se na nikoho vázat, odemkl si a šel spát.“

„Nikomu jinému jste se o tom ještě nezmínila?“

„Prozatím ne, ale udělám to.“

„Proč?“

„Protože to je podle mého jediná poctivá cesta, pane Masone. Jestli Fritche někdo zabil v době, jak udává policie, pak je to přesně ta doba, kdy byl nahoře v činžáku otec. Nekoukejte na mě, prosím, pane Masone, skrz prsty. Pokud byl tatínek naživu, byla bych strčila ruku do ohně, abych ho ochránila, dokonce jsem ani nezaváhala a vytáhla jsem z mrtvoly vražednou zbraň. Jen si představte, do jakého maléru jsem se mohla dostat, kdyby mě byl ten protivný seržant Holcomb načapal se sekáčkem na led.“

„Už mi to taky blesklo hlavou,“ poznamenal Mason.

„Všechno jsem ochotně riskovala, jen abych otce ochránila, jenže když je teď po smrti, byl by od nás strašný nerozum, kdybychom se snažili zamlčovat fakta, a tak se vystavovali riziku. Vždyť by se přece mohli dokonce pokusit přišít tu vraždu jednomu z nás!“

Hluboce zachmuřený Mason se nad tím problémem vážně zamyslil.

„Pochopte, pane Masone,“ pokračovala Sylvia. „Otec je mrtvý. Nikdo ho nemůže potrestat. Já sama sice ráda věřím, že jednal v sebeobraně, ale nejsem rozhodně ochotná chránit za každou cenu jeho památku zamlčováním důležitých faktů.“

„Před seržantem Holcombem jste se o tomhle všem nezmiňovala?“

„Ještě ne. Taky jsem zpočátku neměla žádný důkaz, dokud jsem neobjevila ten magnetofonový záznam pod otcovým polštářem.“

„A co jste s ním udělala?“

„Řekla jsem si, že dokud se s vámi neporadím, schovám ho

někde, kam nikdo nepoleze. Trochu jsem zpanikařila.“

„Jen pokračujte,“ pobízel ji Mason.

„Věděla jsem, že doktor Flasher píchl Hattii injekci a řekl jí, aby se svlékla a zalezla si do postele. Vklouzla jsem k ní do pokoje pod záminkou, že se chci přesvědčit, jestli je v pořádku. Právě se svlékala. Ukryla jsem magnetofonový záznam v horní zásuvce jejího prádelníku, kam si Hattie dává kapesníky. Protože neměl Hattii nikdo rušit, domnívala jsem se, že tam nepřijde ani živá duše.“

„A co potom?“

„Hattie byla ještě i po injekci rozrušená. Doktor Flasher si proto myslel, že by nebylo špatné, kdyby se k její posteli posadil Edison a povídal si s ní. Doktor mu poradil, aby mluvil klidně, tichým rovnoměrným hlasem, o tématech, která nesouvisejí s tatínkovou smrtí, a aby mluvil v dlouhých a co nejmonotónnějších větách. Domníval se, že tak Hattie lépe usne.

Zbytek už znáte.“

Mason řekl: „Brogan si dnes ráno pořídil magnetofonový záznam našeho rozhovoru, jak jsme se bavili před dveřmi k jeho bytu. Odevzdal ho policii. Vědí, že jste tělo našla vy. Vědí, že jsem vám ohlásil svůj úmysl jít do Fritchova bytu, abych se pokusil najít tu cívku s magnetofonovým záznamem.“

Sylvia Atwoodová o tom několik minut uvažovala. Potom najednou vyskočila. „Tím je všechno jasné,“ prohlásila. „Už jsem se rozhodla, co udělám.“

„Počkejte přece chvilku,“ domlouval jí Mason. „Nerozhodla jste se k ničemu. Jestli chcete, abych vás zastupoval, budete se muset řídit mou radou.“

„Ale vy mě přece nezastupujete.“

„Copak jste mi nezaplatila?“

„To bylo, abyste zastupoval rodinu, ne mě osobně. Já nejsem v žádném maléru, zvlášť ne teď, až udělám, co jsem si předsevzala.“

„Třebas si jen malujete, že nejste v maléru,“ odporoval jí Mason. „Ale co když to jen sama sobě namlouváte?“

„Ale nejsem. To je k smíchu. Podle mého názoru se v celé té záležitosti chováte značně konzervativně, pane Masone, a zdá se mi, že už je na čase, abyste přestal jednat jen na vlastní pěst. Myslím, že jste moji informaci měl předat policii.“

„Co je s Hattií?“ převedl Mason řeč jinam.

„Ještě pořád spí. Nejspíš bude spát až do půlnoci nebo ještě déle. Doktor Flasher nám kladl důrazně na srdce, že se má jaksepatří vyspat. V poslední době měla hrozně málo odpočinku a je strašně nervózní.“

„Počkejte přece chvilku,“ přerušil ji Mason. „Musíme si ještě několik věcí ujasnit. Rád bych slyšel, jak to doopravdy bylo s tou mrtvolou. Co se stalo, když jste ji našla?“

„Řekla jsem vám pravdu.“

„Tak mi ji ještě jednou zopakujte.“

„Trochu jsem slídila v Broganově bytě. Chtěla jsem zjistit, jestli tatínek mluvil s J. J. Fritchem tam, nebo ve Fritchově vlastním bytě. Počítala jsem stoprocentně s tím, že vy a slečna Streetová se objevíte dřív než Brogan. A protože Brogan nemohl mít samozřejmě ani tušení, že já vím o nezamčeném bytě, nemohl taky čekat, že tam budu o mnoho dřív než v devět.

Přišla jsem tam za pět minut třičtvrtě na devět a začala jsem si byt prohlížet. Abych byla docela upřímná, vlastně jsem ho prohledávala. Proto jsem si nechala na rukou rukavice, aby tam po mně nezůstaly otisky prstů. Otevřela jsem dveře od spížky na alkohol. Vlastně jsem jenom otočila klikou. Sotva jsem ale za ni vzala a cvakl zámek, dveře se rozletěly dokořán. Tělo se muselo zevnitř o dveře opírat.

Bylo to příšerné, hrůza. Bylo –“

„Tím teď nezdržujte. Bylo tělo ztuhlé? Nastoupila už posmrtná ztuhlost?“

„Já – já nevím jistě. Myslím, že paže měl zvednuté, ohnuté v loktech a naprosto ztuhlé – ale zdá se mi, že nohy byly tak nějak vláčné. Na zádech měl jakousi modřinu, těsně nad tílkem. Pane Masone, nikdo se nesmí dozvědět, že mám ten sekáček na led.“

„A kde je teď?“

„Vyzvednu si ho. Není lepší, abyste některé věci nevěděl? Já už zařídím, co je nutné.“

„Tak moment. Kam se teď chystáte?“ zeptal se Mason, když Sylvia Atwoodová vstala a sebrala si kabelku.

Už měla odpověď na jazyku, ale potom si to rozmyslela a upřela na Masona nevinný pohled doširoka otevřených očí.

„Domů samozřejmě, kam jinam,“ odpověděla. „Tam je teď moje místo, po boku Hattie.“

Spěchala ke dveřím.

„Počkejte přece chvilku,“ volal za ní Mason.

„Mám naspěch,“ odsekla mu a otevřela prudce dveře.

KAPITOLA 11

Paul Drake zavolal Masona asi ve tři hodiny.

„Už jsi slyšel ty novinky, Perry?“

„Jaké?“

„Cituju – z nejmenovaného, ale hodnověrného pramene, – konec citátu, se policie dozvěděla, že nemocný Ned Bain minulou noc vstal ze svého lůžka a odebral se na půlnoční schůzku s panem J. J. Fritchem. Je pravděpodobné, že ho zavraždil, aby získal originál magnetofonového záznamu, který pan Fritch zneužíval se záměrem vylákat na Bainovi vydíráním velkou částku peněz.“

„Tak to oznámili médiím?“

„Přesně tak. Právě to vysílali v rozhlasových zprávách.“

„Odkud tu informaci mají?“ vyptával se Mason.

„Cituji – z nejmenovaného pramene – konec citátu. Byls to ty?“

„Ne.“

„Je to fikaný nápad udělat z mrtvého člověka vraha. Tím by se živí dostali z bryndy.“

„Já to nebyl,“ ujistil ho Mason. „Ještě něco, Paule?“

„Policie získala dotyčný magnetofonový záznam, cituju – usilovnou promyšlenou prací – konec citátu. Z řady sledovaných stop nabyla přesvědčení, že se magnetofonový záznam nalézá v držbě, cituju – známého advokáta ve městě –, konec citátu.

Policie si obstarala povolení k prohlídce a vešla do kanceláře řečeného advokáta. Přistihla ho, jak se svou půvabnou sekretářkou poslouchají v soukromé advokátově kanceláři dotyčný magnetofonový záznam, který je důležitým důkazním materiálem v tomto případu.“

„Advokátovo jméno neuvedli?“ zeptal se Mason.

„Ne, neuvedli,“ odpověděl Drake.

„Ale hlasatel dodal, že jeho iniciály jsou P. M.“

„To je pěkné nadělení,“ povzdechl si Mason. „Díky za zavolání.“

Mason zavěsil a řekl Delle Streetové: „A máme to pěkně zavařené, teď vědí skoro všechno. Uvidíme, co se bude dít dál.“

„Policii to řekla ona?“ zeptala se Della Streetová.

„Policie oznámila, že se informaci doslechla z nejmenovaného pramene.“

„Zahájili vyšetřování?“ Mason přikývl.

„Sylvia Atwoodová mohla mít aspoň tolik slušnosti, aby nám řekla, k čemu se chystá,“ rozhořčovala se Della Streetová.

„Sylvia Atwoodová,“ poznamenal Mason, který vstal od psacího stolu a začal rázovat sem a tam, „dospěla k názoru, že je moudřejší než její advokát.“

„Ne než její advokát,“ opravila ho Della Streetová. „Než advokát její rodiny.“

Mason se zazubil. „Máte pravdu.“

Přecházel dál z rohu do rohu.

„Vás tím ale vytáhne z bryndy,“ usoudila Della Streetová, „nebo si to nemyslíte, šéfe?“

„Snad, jestli jí ovšem policie uvěří.“

„A myslíte, že jí uvěří?“

„Podle mého názoru je tu šance jen asi tak jedna ku deseti,“ uvažoval Mason. „Budou si myslet, že si to všechno vycucala z prstu, aby dostala z ošemetné situace sebe a taky mě. Veřejnost ponese s nelibostí, že shodila tak snaživě vraždu na mrtvého otce, ještě než jeho tělo pořádně vychladlo.

Na popularitě jí to rozhodně mezi lidmi nepřidá, Dello.“

„To bych prosila,“ vzplanula Della Streetová. „A až ji vyfotografují s těma jejíma studenýma očima a až se ještě ke všemu ukáže, že se nejspíš pokusila udělat z otce obětního

beránka, jakmile se dozvěděla, že je po smrti – no uznejte, šéfe, když se nad tím takhle zamyslíte, nezdá se vám, že to všechno do sebe pěkně zapadá?“

Mason mrzutě přisvědčil.

„Měla přece ten magnetofonový záznam,“ uvažovala Della Streetová.

„Chcete říct, že jsem ho měl já.“

„Přece vám ho dala ona.“

„Obávám se, že právě tohle nemůžeme přiznat, Dello.“

„A proč ne?“

„Je naší klientkou.“

„Ale můžete aspoň vysvětlit, jak jste k tomu magnetofonovému záznamu přišel.“

„To nejde. Je tu samozřejmě ještě Edison Doyle. Ten pravděpodobně policii poví, kde záznam našel. Jenže policie už zveřejnila, že magnetofonový záznam zajistila díky promyšlené detektivní práci u mne a já že jsem ho odcizil z Fritchova bytu.

Kdyby se teď ukázalo, že jsem já ten magnetofonový záznam získal od někoho jiného, kdo ho sám našel, a policie měla od svého tvrzení ustoupit, propadla by se asi hanbou.

A seržant Holcomb se nerad propadá hanbou. Tragg zjistí fakta a vyrovná se s nimi. Holcomb bude dělat všechno možné, aby každého přesvědčil, že jsem se do toho bytu vloupal a dotyčnou pásku odcizil.“

„A do jakého světla vás to staví?“ zeptala se Della Streetová.

Mason se zaculil. „Do prekérního, jako vždycky, ale klienty musíme chránit, Dello, ať to stojí, co to stojí.“

„Myslíte, že Brogan měl opravdu magnetofonový záznam našeho rozhovoru před jeho bytem?“

„Určitě,“ přisvědčil Mason. „Tragg by nebyl mohl opakovat naši konverzaci s takovou přesností, pokud by ten magnetofonový záznam neexistoval.“

Na Dellině psacím stole zabzučel telefon.

Mason upozornil: „Povězte Gertie, že tu dnes pro žádné klienty nejsem. Ať sem přepojuje jen důležité telefonáty. Řekněte jí, že jsem zaneprázdněný hrozně důležitou prací, která nesnese odkladu.“

Della Streetová přikývla, zvedla telefon a spustila: „Gertie, pan Mason je… Cože?… Kdo?… Počkejte chvilku.“

Otočila se k Masonovi.

„Je tam Jarrett Bain. Prý vás musí nutně vidět a prý přímo soptí.“

„Je sám?“

„Ano, je.“

„Sem s ním,“ rozhodl Mason. „Jděte pro něj, Dello, a uveďte ho sem.“

Přikývla a prošla svižně dveřmi do přední místnosti.

Jarrett Bain se hrnul za Dellou do Masonovy kanceláře energickým krokem a z jeho chování čišela roztrpčenost.

„Dobré odpoledne, pane Baine,“ uvítal ho Mason. „Posaďte se a povězte mi, co máte na srdci.“

Bain se neposadil, ale čněl do výše nad Masonovým psacím stolem a shlížel dolů na advokáta planoucím rozezleným zrakem.

„Co má tohle všechno znamenat, jak to, že chtějí shodit Fritchovu vraždu na otce?“

„Já nevím,“ odpověděl mu Mason. „Právě před chvilkou mi telefonovali z Drakeovy detektivní agentury, že policie podle svého prohlášení dostala údajně hlášku, cituji – z nejmenovaného, ale důvěryhodného pramene, – konec citátu.“

„Nebyl jste tím nejmenovaným pramenem vy?“ zeptal se Bain.

Mason zavrtěl hlavou.

Bain si ho chvilku nasupeně měřil a potom se sebral a šel se posadit do křesla pro klienty, jako by z něho bylo trochu zlosti a hodně energie vyprchalo.

„Mělo mě to hned napadnout,“ pronesl znechuceně.

„Co vás mělo napadnout?“ vyptával se Mason.

„Přece Sylvia,“ utrousil Jarrett hluboce pohrdavým tónem.

„Myslíte, že to policii ohlásila ona?“

„Že váháte,“ odpověděl Jarrett. „Buďto udělala ona sama, nebo vaším prostřednictvím. Teprve asi před hodinou jsem se dozvěděl, že se ten magnetofonový záznam našel v zásuvce Hattiina prádelníku. Škoda, že mě o tom nikdo neinformoval.

Lidé si o mně většinou myslí, že dovedu jen teoretizovat, pane Masone. Přiznám se, že mi často všechny ty bláboly a řečičky jdou jedním uchem tam a druhým ven, ale můj ty bože, kdyby jen byla se mnou ztratila slůvko.“

„A co by se tím bylo změnilo?“ zajímal se Mason.

„Do háje,“ rozčiloval se Bain. „Tatínek včera v noci nikam nešel. To jsou všechno žvásty.“

„Jak víte, že nikam nešel?“

„Protože jsem u něho seděl,“ odpověděl Bain.

„Cože!“ vykřikl Mason. „Myslel jsem, že jste přijel domů až někdy po čtvrté dnes ráno a že jste otce živého už neviděl.“

„To si mysleli všichni,“ vysvětloval Bain, „protože se nikdo nenamáhal na něco se mě zeptat. Sylvia to vzala jako hotovou věc a Hattie dostala injekci.“

„Takže vy jste ho viděl?“

„Samozřejmě že jsem ho viděl. Proto jsem přece přijel domů. Sylvia mi vysvětlila v mezistátním rozhovoru, že to s otcem vypadá dost bledě. Řekla mi taky, že nám hrozí ta druhá záležitost, a kdyby se o ní otec dozvěděl, mohlo by pro něho takové leknutí být osudné. Samozřejmě, že jsem přijel domů. Choval by se snad nějaký syn za podobných okolností jinak?“

„A co bylo dál?“ zajímal se Mason.

„Když jsem dojel domů,“ pokračoval Jarrett, „odemkl jsem si svým patentním klíčem. Nechtěl jsem samozřejmě rovnou otce

přepadnout, a tak jsem se rozhlížel, jestli neuvidím některé z děvčat.“

„A dál?“ povzbuzoval ho Mason s očima přimhouřenýma zaujetím.

„Ani jednu z holek jsem neobjevil,“ pokračoval Jarrett Bain. „Nikdo tam nebyl. Řekl jsem si v duchu, zeje to opravdu podivná péče o člověka s nemocným srdcem.“

Mason s Dellou Streetovou si vyměnili pohledy.

„Tak pokračujte přece,“ pobízel ho Mason. „Řekněte nám, co jste přesně dělal. Popište nám své počínání pokud možno do všech podrobností.“

„Je to velký dům se spoustou místností a s několika hostinskými pokoji. Dotáhl jsem svoje saky paky nahoru do prvního hostinského pokoje a snažil jsem se chovat tiše jako myška. Ihned jsem ovšem zjistil, že se tam už usadila Sylvia. Rozložila si nějaké věci na prádelníku. Byl tam její necesér s krémy a podobnými serepetičkami a v nohách postele ležela noční košile.

Vešel jsem tedy do dalšího hostinského pokoje a tam jsem si odložil své věci. Potom jsem se vrátil dolů a řekl jsem si, že bych asi měl vzbudit Hattii, abych ji upozornil, že už jsem doma. Věděl jsem, kde spí.

Přišel jsem ke dveřím jejího pokoje. Byly dokořán. Tiše jsem zaklepal, ale nikdo se neozýval. Chvíli jsem poslouchal, a když jsem neslyšel nikoho dýchat, vešel jsem dovnitř a rozsvítil jsem si. Hattie tam nebyla.“

„A co jste udělal potom?“

„Potom jsem dostal strach, co je s otcem. Prošel jsem po špičkách chodbou k jeho pokoji, pootevřel jsem dveře a nahlédl dovnitř.“

„A váš otec tam byl?“

„Tatínek byl vzhůru a četl si,“ řekl Jarrett. „Slyšel vrznout

dveře, a když se k nim podíval a zahlédl mě v nich, zeptal se mě zkoprnělý úžasem: ‚Co tu proboha děláš ty, Jarrette?‘“

„Nečekal vás?“

„Zřejmě ne,“ odpověděl Bain. „Zřejmě mě nečekala ani živá duše. Poslal jsem sice telegram, že přiletím letadlem ve čtyři ráno, jenže ten došel teprve druhý den dopoledne.“

„Ale vy jste se dostal domů už před čtvrtou?“ vyzvídal Mason.

„Náhodou se mi poštěstilo chytit dřívější letadlo. Tím že jsem letěl z New Orleansu do Dallasu místní linkou, podařilo se mi dostat se do letadla, které mělo v Dallasu jen mezipřistání, a tak jsem přiletěl dřív, než kdybych byl čekal v New Orleansu na přímé letadlo, v němž jsem měl rezervaci.“

„A dál,“ vyptával se Mason. „Co se stalo pak?“

„Chvíli jsme si s tatínkem povídali a – poznal jsem na něm, jak strašně je utrápený. Nemohl pořádně spát. Dostal sice od doktora nějaký lék na uklidnění nervů, ale sotva prý usne, hned se zase probudí a je jako na jehlách. Neměl zřejmě ani ponětí, že je v domě sám. Stačí prý, aby zazvonil, a jedna z děvčat mu přinese, co právě potřebuje, ale nic prý se neděje. Má všechno přímo u ruky a jen se mu zachtělo trochu si v sedě číst.“

„A co se stalo potom?“

„Věděl jsem, že bych neměl tatínka dlouho unavovat, ale seděl jsem tam a povídali jsme si asi tak půl až tři čtvrtě hodiny. Vyhýbal jsem se pečlivě jakékoli zmínce o tom vyděračství, protože jsem si myslel, že o něm otec nemá ani tušení, ale začal o něm sám a pověděl mi o Fritchových telefonických výhrůžkách, jak jste se na scéně objevil vy a tak vůbec.“

„A co bylo pak?“ zajímal se Mason.

„Přiměl jsem otce, aby si vzal další tabletku na uklidnění nervů a řekl jsem, že se uvidíme ráno. Nejevil sice sebemenší známky ospalosti, ale říkal jsem si, že by se zejména po léku, který jsem mu dal, měl snažit zklidnit, a tak jsem předstíral sám únavu a řekl

jsem mu, že jdu spát.“

„A pak?“

„Šel jsem od něho do kuchyně, a právě když jsem si chystal sendvič se sklenicí mléka, objevil se Edison Doyle.“

„Už jste se s Edisonem Doylem někdy dřív setkal?“

„Ne, nesetkal. Nebyl jsem doma a – samozřejmě že jsem o Edisonu Doylovi slyšel a věděl jsem, kdo to je, a že má zájem o Hattii.“

„A co se dělo dál?“

„Edison Doyle mi vysvětloval, že se holky trochu strachovaly o tatínka, a proto usoudily, že je třeba, aby byl celou noc pod dohledem a aby se na něho každou hodinu nebo tak někdo zašel mrknout. Edison se domníval, jak jsem vyrozuměl, že když jsem se vrátil domů, převzal jsem dozor nad otcem já, zatímco děvčata spala.“

„Řekl jste mu, že nejsou doma?“

Jarrett zavrtěl hlavou. „Ne, nebyla to jeho věc. Neřekl jsem prostě nic tak ani tak.“

„A co bylo potom?“

„Seznámili jsme se s Edisonem a on mi vysvětloval, že přišel pomáhat s hlídáním otce, prozatím prý seděl v kanceláři a pracoval, protože potřeboval do rána něco dodělat. Měl zarudlé a unavené oči, jak si je namáhal nad kreslícím prknem při přípravě nějakých předběžných skic a plánů. Poslal jsem ho tedy nahoru spát.“

„Kam?“

„Do třetího hostinského pokoje.“

„A šel?“

„To bych řekl, nemusel jsem ho pobízet dvakrát.“

„A pak?“

„Když odešel Edison do postele,“ pokračoval Jarrett, „šel jsem po špičkách chodbou a pootevřel jsem dveře k otci, abych se na

něho podíval. Lampičku na čtení už zhasl, svítilo tam jen noční světýlko a otec klidně spal. Vrátil jsem se zase po špičkách, chvilku jsem tam ještě okouněl, ale potom se mi taky začaly klížit oči, a tak jsem si řekl, že nemá cenu, aby někdo otce dál hlídal. Nepochyboval jsem, že děvčata stejně každou chvilku musí být zpátky, a tak jsem šel nahoru na kutě. Řekl jsem si, že než zalezu do postele, nastavím si ještě budík, abych se probudil za půldruhé hodiny. Chtěl jsem se potom jít na otce podívat a přesvědčit se, že se za tu dobu nic nestalo.“

„A co bylo potom?“

„Právě jsem začal stoupat po schodech, když jsem uslyšel otevírat dveře od zadního vchodu. Zůstal jsem stát na schodech, protože jsem byl zvědavý, kdo přišel, a uviděl jsem Hattii.“

„Poznal jste jí bezpečně?“

„Ano.“

„Co měla na sobě?“

„Kostkovanou sukni. To si pamatuju přesně. Ale určitě musela mít i kabát. Než mi totiž vstoupila do zorného pole, slyšel jsem, jak otevírá dveře od vestavěné skříně v předsíni.“

„A co dělala? Mluvil jste s ní?“

„Zašla do svého pokoje. Vůbec jsem s ní nemluvil. Uvědomil jsem si v té chvíli, jak hrozně jsem unavený. Letěl jsem letadlem, celou noc jsem ponocoval, povídal jsem si s tatínkem a věděl jsem, že by na mě Hattie spustila vodopád výřečnosti o senzačním Edisonu Doylovi, svém štěstí a své starosti o otce, a rozhodl jsem se, že je na to času dost. Mám Hattii rád, ale nepotrpím si na citové výlevy a všechny ty bláboly o lásce mladých lidí si radši odpustím. Hattie se vrátila v pořádku a všechno, co měla na srdci, mohlo počkat do rána.“

„A co bylo potom?“

„Stoupal jsem dál po schodech, nahoře jsem se svlékl a vlezl jsem si pod horkou sprchu. A právě když jsem zhasl a posadil se

na postel, uslyšel jsem před domem bouchnout dvířka od auta. Šel jsem ze zvědavosti k oknu a vykoukl jsem ven. Byl to Sylviin vůz. Spěchala po cestičce k domu. Teď už mi opravdu připadalo všechno pod kontrolou. Vyrozuměl jsem, že Sylvia pomáhá dohlížet na otce, a tak jsem usoudil, že mohu svůj budík klidně zaklapnout. Vlezl jsem si do postele a hned jsem usnul.“

„Jak dlouho jste spal?“

„Dost dlouho. Byl jsem unavený, a tak jsem vstal až okolo desáté ráno.“

„A co se dělo pak?“

„Mezitím už pošta doručila můj telegram, kterým jsem ohlašoval, že přiletím letadlem ve čtyři hodiny ráno. Každý si zřejmě myslel, že jsem prostě přijel v ohlášenou dobu, otevřel si a šel spát.“

„Ale Edison přece věděl, kdy jste přišel.“

„Edison Doyle věděl, že jsem tam byl, když přišel on, a to bylo myslím někdy okolo jedné, možná o něco později. Ale rozumějte, Doyle vstával ráno ve tři čtvrtě na osm a spěchal do kanceláře, kde se měl setkat s tím svým klientem. Aspoň to měl podle řeči v úmyslu.

Doyle mi vysvětlil, že k nám přišel, aby děvčatům pomohl, kdyby se situace zhoršila. Tvrdil, že Sylvia se prý dovede vzbudit a hned zase usnout a měla prý slíbit, že si bude nařizovat budíka v určitých časových rozmezích a chodit otce kontrolovat. Ostatní měla vzbudit, teprve kdyby jí připadalo, že u něho má někdo stále sedět. Vstal jsem v deset hodin ráno, oholil jsem se a šel jsem si dolů dát něco k snídani. Hattii jsem samozřejmě viděl a prohodil jsem s ní pár slov, ale měla v domě plné ruce práce a mě v té chvíli ani ve snu nenapadlo, co jsem zjistil až dodatečně, že totiž konečně dostala můj telegram a předpokládala tedy, že jsem přiletěl letadlem ve čtyři hodiny ráno. Hlásila mi, že otec ještě spí. Musel jsem si vyřídit nějaké telefonáty a ona měla napilno s domácností a

s chystáním tatínkovy snídaně. A když pak – nejspíš asi tak před jedenáctou – vešla k otci se snídaní, zjistila, že zemřel.

Potom samozřejmě bylo všechno vzhůru nohama. Zmateně jsme pobíhali, pokoušeli jsme se dostihnout doktora Flashera, a když doktor Flasher konečně přišel, hemžilo se najednou podle mne v domě spousta lidí. Byl jste tam vy a slečna Streetová – nevím přesně, kdy ta se objevila. Sylvia jela ven na nějakou schůzku v devět hodin a vrátila se právě uprostřed všeho toho zmatku. Taky se rychle přihnal Edison, kterému někdo zatelefonoval. Dr. Flasher dal Hattii injekci, aby usnula – a to už asi bude všechno.“

Mason přikývl.

„Teď tedy,“ pokračoval Jarrett Bain, „si už dovedu dát dvě a dvě dohromady a chápu, co se stalo. Hattie někam šla. V tu noční hodinu byla pěkná zima, a tak si možná natáhla otcův kabát. Sylvia se buď mohla opravdu domnívat, že sleduje otce, nebo taky ne. Je možné, že nakoukla do jeho pokoje, právě když byl v koupelně, to nevím. Ale jedno vím jistě – otec z domu nevyšel, nezavraždil Fritche a ten kdo tvrdí opak, je lhář.“

„A co ten magnetofonový záznam?“ zeptal se Mason. „Ten, který byl údajně pod jeho polštářem?“ Mason přikývl.

„Nemyslím, že ho měl pod polštářem, když jsem byl u něho já,“ řekl Bain. „Mohl mu ho tam někdo později podstrčit, to nevím. Ale jedno vám povím, pane Masone. Sylvia je rozená intrikánka. Má vždycky dojem, že ostatní přechytračí a je mistr v pletichaření. Manipuluje všechno po svém, a kdo jí dá volnou ruku, ten musí počítat s pořádným malérem. Nestěžujte si, že jsem vás nevaroval.

Nikdy ji ani ve snu nenapadne, že by taky někdo jiný mohl něco vědět. Je to fikaná všetečka, která si libuje ve svých pletichách, a proto klidně jakýkoli důkaz překroutí či zkomolí nebo podstrčí falešný, a to všechno jen proto, aby bylo za každou cenu po jejím. O právu toho mnoho nevím, ale zato vím hodně o

Sylvii a dovedu si živě představit, že její prohnané nápady, jak zkomolit fakta a podstrčit falešné důkazy, mohou v případu vraždy způsobit hotovou pohromu.

Nemám pravdu?“

Mason se zaculil. „Pravdu pravdoucí.“

Na chvíli se rozhostilo ticho rušené jen Masonovými prsty poklepávajícími na psací stůl, ale potom Mason navrhl: „Pokusme se stanovit pokud možno co nejpřesněji časovou posloupnost.“

„Dobře. Moje letadlo přiletělo ve tři čtvrtě na dvanáct. Chvíli jsem čekal na zavazadla. Najal jsem si z půjčovny vůz, který jsem měl přistavený na letišti. Domů jsem přijel kolem půl jedné.“

„Pamatujete si, že byste se byl podíval někdy v té době na hodinky?“

„Vím, že jsem byl u tatínka asi tak kolem jedné. Vzpomínám si, že když jsme si spolu chvíli povídali, usoudil jsem, že by už měl spát, a tak jsem na oko zívl a utrousil jsem, jak jsem unavený.“

„A jak dlouho jste tam potom ještě zůstal? Myslím tím v pokoji u otce.“

„Už moc dlouho ne, snad několik minut.“

„A když jste potom v kuchyni jedl sendvič a pil sklenici mléka, přijel Edison Doyle?“

„Správně.“

„Edison Doyle měl klíč?“

„Hattie mu prý řekla, že mu nechají klíč k zadnímu vchodu pod rohožkou vzadu. Asi ho tam našel. Já se tam nedíval. Každopádně si otevřel zadní dveře a vešel dovnitř. Pamatuju si, že za sebou zamykal. Je to pérový zámek a odmyká se a zamyká patentním klíčem.“

Zachmuřený Mason upíral zadumaně zrak na psací stůl. Znovu na něj začal v zamyšlení bubnovat konečky prstů.

„Co teď?“ zajímal se Jarrett Bain. „Co máme dělat? Vypadá

to, jako by se Sylvia pokoušela všechno pořádně zamotat. Ale teď dala do pohybu pěkný kolotoč. Osobně mám dojem, že uvolnila lavinu, kterou už nezastaví.“

„Musíme myslet na Hattii,“ odpověděl Mason. „A taky na Sylvii.“

„Se Sylvií si nelamte hlavu,“ radil mu Bain. „Ta se o sebe umí postarat. Právě se jí podařilo namočit pořádně Hattii a očernit dokonale otcovu památku. Mám ji jako sestru rád, ale někdy by mě z těch jejích nápadů trefil šlak.

Teď vyrukovala s překroucenou báchorkou, ale policie rychle zjistí, že jde o pouhý výmysl, stačí, aby vyslechli mě.“

Mason si ho zamyšleně prohlížel. „Asi jim vůbec nenapadne, aby vás vyslýchali. Třebas se vás ani nemusejí na nic vyptávat.“

Jarrett Bain zavrtěl hlavou. „To nemá smysl, pane Masone. Lituju, ale já jsem špatný lhář. Kromě toho jsem pevně rozhodnutý povědět pravdu. Musím se vyrovnat se svým svědomím.“

„Vy tedy chcete opravdu svoji verzi ventilovat?“

„Samozřejmě. Kromě toho cítím povinnost chránit otcovu památku. Ale rozhodl jsem se alespoň, že vy budete první, komu to povím.“

„A kdo bude další?“ zajímal se Mason.

„Mám schůzku s nějakým chlápkem na policejním ředitelství. Počkejte, jak se vlastně jmenuje?“

Jarrett vytáhl z kapsy vizitku, podíval se na ni a řekl: „Nějaký poručík Tragg z oddělení vražd. Znáte ho?“

Mason se s unaveným povzdechem opřel o židli a odpověděl:

„Ano, znám.“

„Právě za ním jdu,“ oznámil Jarrett Bain a pomalu vstal. „Nevšiml jsem si, že už je tak pozdě. Nerad bych ho nechal čekat. Mějte se pěkně, pane Masone.“

„Vy taky,“ opáčil Mason, když Jarrett zamířil ke dveřím.

Mason s Dellou Streetovou tiše sledovali odcházejícího

archeologa, dokud za ním nezaklaply dveře.

Della Streetová si utrápeně povzdychla: „Všechno se to na nás najednou sesypalo, šéfe, nejradši bych se rozbrečela.“

„Nápodobně,“ přitakal jí Mason se zatrpklým úsměvem.

KAPITOLA 12

Na dveře k Masonově soukromé kanceláři zabubnovaly z chodby nervózně až hystericky něčí klouby.

Mason se podíval na Dellu Streetovou. „To bude nejspíš Sylvia. Jestli ano, tak ji sem pusťte.“

Della Streetová dveře trochu pootevřela, ale hned nato je rozevřela dokořán a ustoupila stranou se slovy: „Pojďte dál, paní Atwoodová.“

Oči Sylvie Atwoodové prozrazovaly, že plakala. Neměla daleko k hysterii, když spustila: „Bohudík, že jsem vás zastihla, pane Masone. Díky bohu, volala jsem a volala, ale nikdo telefon nebral –“

„Ústředna je po páté vypnutá, protože končí úřední hodiny,“ vysvětloval Mason.

„Jiné číslo mi nechtěli dát. Říkali, že prý je tajné. Pane Masone, provedla jsem strašlivou věc, něco příšerného!“

„Jen klid,“ chlácholil ji Mason. „Tak povídejte, co tak hrozného jste provedla.“

„Nejspíš jsem se v jedné věci zmýlila, pane Masone. K Broganovi do bytu mohla jít taky Hattie. Jestli to byla Hattie, měla na sobě otcův kabát. Když ta osoba sjížděla dolů výtahem a já čekala na schodech, abych zjistila, kdo to je – víte, teď jsem si skoro jistá, že šlo o ženu.“

„Pořád ještě byla v kabátě?“

„Ne, v té chvíli ho měla přehozený přes ruku.“

„A potom jste šla nahoru vy?“

„Šla jsem nahoru a čekala jsem před Broganovým bytem.“

„Jak dlouho?“

„Nějakou dobu, jak jsem vám už pověděla. Potom jsem si byla

jistá, – no usoudila jsem, že postava, která vyšla ven, nemohl být určitě nikdo jiný než tatínek. Pochopte, pane Masone, celou dobu jsem skálopevně věřila, že sleduju otce.“

„Nejdřív ze všeho se teď musíme dozvědět Hattiinu verzi.“

Sylvia zavrtěla hlavou. „Obávám se, že to nepůjde, aspoň dokud se nedomluvíme, jak postupovat dál.“

„Proč to nepůjde?“

„Máji policie.“

„Policie?“ vykřikl Mason. „Doktor přece říkal –“

„Vzbudili ji, potom ji zatkli a odvlekli, ještě než si chudák holka uvědomila, co se děje.“

„Ale byla přece pod silnými hypnotiky,“ namítl Mason. „Na něco takového neměli právo. Kdo to udělal?“

„Seržant Holcomb.“

„Pokračujte,“ vyzval ji Mason.

„Oni totiž – oni totiž našli sekáček na led.“

„Jaký sekáček na led?“

„Ten, kterým byl zavražděný Fritch.“

„A kde ho našli?“

„V zásuvce Hattiina prádelníku, pod jejími kapesníky – ve stejné zásuvce, kam jsem schovala cívku s páskou, jenže sekáček byl pod kapesníky. Cívku jsem položila navrch.“

„Velice zajímavé, opravdu,“ poznamenal Mason suše.

Sylvia řekla: „Vím, co si o mně myslíte, pane Masone. Asi si říkáte, že jsem ten nejidiotštější zmatkář pod sluncem, jenže teď když už v tom lítáme, budeme muset držet při sobě.“

Otevřela kabelku a vyndala z ní šekovou knížku. „Dala jsem vám jako zálohu šek na pět set dolarů,“ řekla. „Dám vám ještě další na patnáct set, pane Masone. Ráda bych, abyste – abyste zastupoval Hattii.“

Mason pozoroval, jak vyplňuje šek.

„A prosím vás, pane Masone, udělejte to tak, jak jsem vám

řekla,“ pokračovala. „Vzpomeňte si na moje slova – nechci ničím pošpinit otcovu památku, ale Fritch byl koneckonců vyděrač a smrt si zasloužil. Podle svého morálního kodexu by byl mohl otec Fritche zabít naprosto oprávněně.

Kdyby se to bylo stalo před lety v Texasu, nebyl by se otec sebeméně zdráhal vytáhnout na Fritche zbraň a na místě ho zastřelit a žádná porota by ho nebyla odsoudila.“

„Jenže tohle se nestalo před lety a nejsme v Texasu,“ namítl Mason. „A vaše domněnky, že váš otec zabil Fritche, se ukázaly jako naprosto falešné.“

„Já vím, ale – tatínek je přece teď mrtvý. Nemohou ho nijak potrestat a skvrna na jeho památce je lepší řešení, než aby jedna z nás, teď myslím na Hattii, byla v nepředstavitelném průšvihu.

Pokouším se vám povědět, pane Masone, že když už jsem řekla o otci, co jsem řekla – nikdo přece nezná všechny podrobnosti.

Jarrett to ovšem pořádné zamotal. Ale kdyby mu někdo poslal fingovaný telegram, že se v džungli přišlo na archeologické objevy, Jarrett by se tam hnal a na nic by nečekal. Ani na pohřeb ne. Viděl tolik mrtvých civilizací, že na smrt jednotlivce pohlíží jen –“

„Tak teď mě pěkně poslouchejte,“ přerušil ji Mason. „Už jste natropila dost zmatků. Ne aby vás napadlo posílat Jarrettovi nějaké fingované telegramy.“

„Ale pane Masone! To bych přece neudělala. Ráda bych, abyste vzal teď všechno do rukou vy sám.“

Mason se zeptal: „Co vlastně chcete, abych udělal? Za co má být tenhle šek?“

„Chtěla bych, abyste obhajoval Hattii.“

Mason řekl Delle Streetové: „Poznamenejte, Dello, na rubu šeku, že je vystavený na obhajobu Hattie Bainové a že mohu postupovat v celém případu podle svého nejlepšího uvážení, a

když se mi naskytne příležitost, že mám právo odhalit vraha, ať jím je kdokoli. Slova ať jím je kdokoli podtrhněte.“

Mason se podíval na Sylvii Atwoodovou: „Souhlasíte?“ zeptal se.

Zelené oči bez uhýbání pohlížely do jeho: „Ale samozřejmě, pane Masone,“ odpověděla. „Proč bych neměla?“

Mason se jí také díval upřeně do očí. „Lítáme v tom teď všichni,“ řekl. „Taky trochu díky vaší touze hrát si – cituju vašeho bratra – na fikanou všetečku. Ne abyste se pokoušela posílat nějaký fingovaný telegram nebo zkomplikovala něčím jiným situaci.“

„Ale stejně mi připadáte strašně konzervativní, pane Masone. Kdyby tu Jarrett nebyl, aby dosvědčil, že otce viděl, nemohla by policie prokázat, že do toho bytu nešel otec. Já mohu čestně a bona fide dosvědčit, že jsem sledovala otce.“

Mason se na ni zazubil. „Díky za kompliment.“

„Jaký kompliment?“

„Že mě považujete za příliš konzervativního. Nezapomeňte se o tom někdy zmínit před policií, prosím vás.“

„Teď si ze mě utahujete.“

„Ne, neutahuju. Mám spíš strach z toho, co provedete. Chci vás poprosit jen o jedno. Držte jazyk za zuby a nestrkejte do všeho nos.“

„Jste hrozný. Věříte Jarrettovi. Ale jen počkejte, ještě než všechno tohle skončí, budete mít důvod ocenit, že jsem myslela dopředu a zařídila leccos, na co byste si vy při svém zkostnatělém smyslu pro profesionální etiku ani netroufl pomyslet, tím méně to uskutečnit!“

A pak vyplula z kanceláře se vztyčenou hlavou a vypjatou hrudí.

„Pomoz nám bůh, jestli se ještě o něco pokusí!“ bědoval Mason.

„Chcete se vsadit?“ zeptala se Della.
„Pro boha živého, jen to ne!“ zaúpěl Mason.

KAPITOLA 13

Perry Mason seděl ve vězeňské návštěvní místnosti proti Hattii Bainové a díval se na ni.

Oddělovala je od sebe přepážka ze silného tabulového skla. Na každé straně byl mikrofon a miniaturní reproduktor, což umožňovalo, aby bylo hlasy přes přehradu slyšet. Nebýt toho, byly by si obě strany tak vzdálené, jako kdyby byl každý z nich v jiné zemi.

V Hatthině zpustošené tváři se odrážel smutek nad otcovým skonem, nervové vypětí, kterému byla vystavená, i otřes z uvěznění.

„Jak je vám?“ zeptal se Mason.

„Dost mizerně. Vypadám asi hrozně?“

„Ještě to ujde.“

„Ty fotky v novinách byly příšerné.“

„Byla jste přece ještě pod vlivem hypnotik.“

„Nedali mi sebemenší možnost se bránit.“

„Mluvila jste s nimi?“

„Samozřejmě, odpověděla jsem jim na jejich otázky,“ řekla prostě.

„Co abyste mi vylíčila, jak to bylo. Šla jste v noc vraždy navštívit Fritche?“

„Ano.“

„Kdy?“

„Když byl už všude v domě klid. Počkala jsem, až tatínek usne a až si půjde Sylvia lehnout.“

„Proč jste tam šla, Hattie?“

„Doufala jsem, že se s Fritchem nějak dohodnu.“

„A dohodla jste se?“

„Ne.“

„Kde jste se s ním sešla, v bytě u Brogana?“

„Ne, v jeho bytě. Choval se ke mně hnusně a urážel tatínka. Byl to naprosto odporný chlap.“

„Tohle všechno jste řekla policii?“

„Samozřejmě.“

„Dobrá, tak mi teď pěkně povězte, jak to bylo.“

„Jela jsem k tomu jeho činžáku. Potom jsem šla nahoru k bytu se jmenovkou Frank Reedy, tedy k bytu, kde ve skutečnosti bydlel Fritch.“

„Vy jste Fritche znala?“

„Ano, jistě, znala jsem ho už léta ještě z dob, kdy s tatínkem měli nějaké společné obchody.“

„Pokračujte,“ pobízel ji Mason.

„Zazvonila jsem u dveří,“ řekla. „Musela jsem zvonit několikrát než –“

„A šlo opravdu o Reedův byt?“ ověřoval si Mason.

„Ano.“

„A co byt naproti přes chodbu, ten, v němž bydlí George Brogan?“

„Tam mě potom Fritch zavedl. Chtěl mě zřejmě vystrnadit ze svého bytu. Myslím, že nebyl sám, že v bytě někoho měl. Doslova mě přes chodbu do toho druhého bytu postrkoval.“

„Rád bych, abyste teď dobře přemýšlela,“ řekl Mason. „Nevšimla jste si na dveřích k tomu bytu nějakého vzkazu? Nebylo na nich něco přišpendleno?“

Chvilku uvažovala a potom odpověděla: „Stoprocentně jistá si nejsem, pane Masone. Přemýšlela jsem o – ale řekla bych, že tam něco bylo.“

„Ale s jistotou to tvrdit nemůžete?“

„Ne, to ne.“

„Dobrá, a co jste dělali, když jste přišli do Broganova bytu?“

„Spustila jsem na Fritche,“ řekla, „a pověděla jsem mu od plic,“ řekla, „že si třebas může mít ten svůj magnetofonový záznam, ale že vy mu při své šikovnosti a chytrosti dokážete, jaký je vyděrač, a taky že ten jeho magnetofonový záznam je padělek.

Vylíčila jsem mu, že svým počínáním tatínka zabíjí, aniž sám sobě nějak prospěje, a požádala jsem ho, aby se choval jako chlap, a ne jako nějaký zbabělý vyděračský práskač.“

„A co se stalo pak?“

„Začal mě urážet.“

„A potom?“

„Potom mě doslovně vyhodil. Řekl, že když vás nepustíme k vodě, budeme litovat.“

„A pak?“

„Pak jsem jela domů a šla jsem spát.“

„Měla jste na sobě otcův kabát?“

„Ano, měla. Už jsem byla na cestě, když jsem si uvědomila, že jsem si s sebou zapomněla vzít plášť, a tak jsem otevřela vestavěnou skříň a popadla jsem první kabát, který byl po ruce.“

„A to všechno jste řekla policii?“

„Jistě. Vyšetřovat je přece jejich práce. Jejich povinností je vyslýchat, povinností dobrého občana je s nimi spolupracovat.“

Mason chvíli zamyšleně mlčel. Tmavé oči Hattie Bainové se zahleděly upřeně do jeho.

„Pověděla jsem vám čistou pravdu,“ řekla.

„A tohle všechno jste uvedla před policií?“

Přikývla.

Mason si povzdechl. „Na podkladě toho, že jste byla pod vlivem silných hypnotik, se nám snad podaří, aby se vaše přiznání nedostalo do usvědčujícího materiálu.“

„Já nechci, aby se nedostalo do usvědčujícího materiálu,“ protestovala. „Ráda bych, aby vyšla najevo skutečná pravda.“

„A v kolik hodin to bylo?“ zeptal se Mason.

„Někdy mezi půlnocí a – vrátila jsem se asi v půl druhé nebo ve dvě ráno. Nedívala jsem se na hodinky.“

„V kolik hodin jste odešla od Fritche?“

„Přesný čas nevím.“

Mason řekl: „Teď mě dobře poslouchejte. Nepřeju si, abyste ještě někomu odpovídala na otázky. Pokusím se zařídit, aby vás ihned vyslechl soud. Pokusím se alespoň trochu vyjasnit fakta, abychom věděli, na čem jsme. Ale doufám, že mi nelžete, jen abyste chránila svého otce?“

Zavrtěla hlavou.

„Dobrá, uděláme, co bude v našich silách.“

Namítla: „Já ale nemám peníze, abych vám zaplatila, pane Masone, leda že byste počkal na pozůstalost po otci.“

Mason jí vysvětlil: „Najala mě vaše sestra, abych vás zastupoval.“

Na chvíli se jí v očích objevil jakýsi podivný výraz. „Vy se při mé obhajobě budete řídit Sylviinými pokyny? Dopustíte, aby ji fakticky vedla ona?“

„Budu vás obhajovat, jak nejlépe dovedu,“ ujišťoval ji Mason. „Budu pracovat pro vás a jen pro vás. Podívejte se na mě, slečno Bainová. Podívejte se mi do očí. Je vám jasné, co říkám?“

„Ano.“

„Je vám jasné, že to myslím vážné? Že myslím vážně každičké své slovo?“

„Ano.“

„Tak dobře,“ řekl Mason. „Mějte to stále na paměti. Mojí klientkou jste vy a já jsem váš právník. Nezastupuju nikoho jiného kromě vás.“

„Děkuju vám, pane Masone.“

KAPITOLA 14

Soudní síň byla nabitá diváky, kteří dobře věděli, na jakou důležitou právnickou bitvu se mohou těšit.

Soudce Kaylor vyšel ze svých úředních místností a zaujal místo za předsednickým stolem. Soudní úředník zaklepal kladívkem, aby nastolil v soudní síni pořádek.

„Případ Stát versus Harrieta Bainová," pronesl soudce Kaylor.

„Obžaloba je připravena," odpověděl Delbert Moon, náměstek okresního státního zástupce.

„Obhajoba také," oznámil Mason.

„Toto je předběžné slyšení v obvinění z vraždy prvního stupně," řekl soudce Kaylor.

Delbert Moon, uhlazený, bystrý a pohotový právník, jeden z novějších a šikovnějších náměstků v trestních procesech v reorganizovaném úřadu okresního státního zástupce, vyskočil.

„Jestli soud dovolí," ozval se, „povolám jako svého prvního svědka pana George Brogana."

George Brogan předstoupil a složil přísahu. Udal zapisovateli své jméno a adresu a jako své povolání uvedl soukromý vyšetřovatel.

„Znal jste člověka, který před vámi za svého života vystupoval jako J. J. Fritch?" zeptal se Moon.

„Ano, pane."

„Kde je?"

„Je mrtev."

„Jak víte, že je mrtev?"

„Viděl jsem jeho mrtvé tělo."

„Děkuji, to je všechno."

Brogan už odcházel ze svědecké lavice.

„Ještě moment,“ ozval se Mason. „Chci položit několik dotazů v křížovém výslechu.“

„Když soud připustí,“ zasáhl Moon. „Formuloval jsem úmyslně své otázky tak, aby tento svědek, který bude později znovu povolán jako hlavní svědek obžaloby, dosvědčil pouze jednu fázi důkazního předmětu. Trvám na tom, aby se obhájce při křížovém výslechu omezil na tuto část případu.“

Mason se ohradil: „Nedomnívám se, že je třeba, aby mi obžaloba poskytovala rady, jak mám vést křížový výslech. Navrhuji, aby volila obvyklý postup, to znamená, aby vyslechla mé otázky a protestovala proti kterékoli z nich, o níž se bude domnívat, že není náležitým křížovým výslechem.“

„Prosím, pokračujte,“ řekl soudce Kaylor s mírným úsměvem.

„Tvrdíte, že jste viděl tělo J. J. Fritche?“ zeptal se Mason.

„Ano, viděl.“

„Kde jste je viděl?“

„Viděl jsem je v márnici.“

„Kdo tam byl s vámi?“

„Seržant Holcomb z oddělení vražd a patolog doktor Hanover.“

„Znal jste pana Fritche během jeho života?“

„Ano, pane.“

„Jak asi dlouho?“

„Dobrých pár let.“

„Můžete určit, jak dlouho to bylo?“

„Ne, pane, to nemůžu.“

„Proč?“

„Bylo to hodně dlouho.“

„Pět let?“

„To ano.“

„Deset let?“

„Snad.“

„Patnáct let?“

„Nevím.“

„Déle než deset let?“

„Nedokážu to přesně určit.“

„Nemůžete nám povědět, kdy jste se s panem Fritchem setkal poprvé?“

„Ne, pane, nevzpomínám si.“

„Udáváte, že jste viděl tělo pana Fritche v márnici?“

„Ano, pane.“

„Bylo to poprvé, kdy jste viděl mrtvé tělo pana Fritche?“

„Vaše ctihodnosti,“ zasáhl Moon. „Námitka. Svědek byl povolán pouze k potvrzení skutečnosti, že pana Fritche za jeho života znal a že je pan Fritch mrtev. Jako dalšího svědka povoláme pana doktora Hanovera, patologa, který prokáže, že pan Fritch zemřel násilnou smrtí způsobenou třetí osobou. Potom budeme moci postupovat běžným způsobem a spojit obžalovanou se smrtí pana Fritche. Tato otázka proto není v této chvíli náležitým křížovým výslechem. Bude pravděpodobně případná později, až bude tento svědek povolán a podá podrobné své svědectví týkající se dalších etap případu.“

„Tato otázka je teď naprosto případná,“ ohradil se Mason. „Ptal jste se svědka, jestli viděl Fritchovo tělo, a já se ho ptám, kdy tělo viděl a kdy je viděl poprvé.“

„Námitka se zamítá,“ rozhodl soudce Kaylor.

„Kdy jste spatřil tělo poprvé?“ opakoval svoji otázku Mason.

Brogan přešlápl z nohy na nohu, zhluboka se nadechl, pohlédl přes Masonovu hlavu kamsi dozadu do soudní síně a potom stočil oči před sebe na podlahu.

„Nemůžete na moji otázku odpovědět?“ ptal se Mason.

„Snažím se srovnat si v hlavě, jak to vlastně bylo.“

„Dobrá, nespěchejte,“ souhlasil Mason. „Dejte si podle libosti na čas.“

Brogan chvilku váhal, podíval se na náměstka okresního státního zástupce, ale potom očima zase uhnul a řekl:

„Bylo to asi tak pět minut po deváté sedmého ráno tohoto měsíce, lépe to upřesnit nedokážu.“

„Kde bylo mrtvé tělo?“

„Leželo na podlaze v mém bytě před dveřmi do vestavěné spížky, kde mám svoji zásobu alkoholu.“

„V jakém bylo tělo stavu?“

„Jestli soud, prosím, připustí,“ ozval se Moon, „podávám opět námitku. Všechny tyhle záležitosti je možné projednat, až bude pan Brogan povolán jako svědek v další etapě našeho případu. V současné chvíli nejsou náležité.“

Mason řekl: „Při přímém výslechu byla svědkovi položena otázka, zda pana Fritche znal a zda viděl jeho tělo. Já nyní žádám, aby tělo popsal. To právo mi jistě přísluší.“

„Myslím, že ano,“ řekl soudce Kaylor. „Námitka se zamítá. Odpovězte na otázku.“

„Tak prosím,“ řekl Mason, „odpovězte na otázku.“

„Horní část těla byla ztuhlá. Tělo bylo mírně ohnuté, to znamená lokty byly ohnuté a přitisknuté po stranách k tělu. Tělo bylo oblečeno pouze ve spodním prádle.“

„Napadá vás ještě něco v souvislosti s mrtvolou?“

„Měla několik malých bodných ran.“

„Těch jste si povšiml v té chvíli?“

„Ne, pane. Nepovšiml jsem si jich, ale povšiml jsem si skvrnek od zaschlé krve na nátělníku.“

„Jaký nátělník to byl?“

„Sportovní vroubkované spodní tričko bez rukávů.“

„Co nám můžete říct k barvě těla?“

„Fakticky nic. Mělo takovou sinalou, mrtvolnou barvu.“

„A co záda? Všiml jste si nějakého zabarvení na zádech?“

„Byla tam – teď když jste se o tom zmínil, myslím, že na

zádech byla modřina – pod krkem – mezi lopatkami.“

„A ta byla vidět pod tričkem?“

„Ano, pane. Tělo sice leželo na zádech, ale mělo trochu stočenou hlavu.“

„Mluvíte teď o době, kdy jste viděl tělo poprvé?“

„Ano, pane.“

„Přejděme teď k době, kdy jste viděl tělo znovu, kdy to bylo?“

„Když už leželo v márnici.“

„V jakém stavu bylo tenkrát?“

„Bylo natažené.“

„Mohl jste rozeznat rysy obličeje?“

„Ano, pane.“

„Bylo to před pitvou, nebo po ní?“

„Těsně před pitvou.“

„A teď, pane Brogane,“ řekl Mason. „Když jsem se vás zeptal, kdy jste viděl tělo poprvé, zřetelně jste zaváhal. Pamatujete si nato?“

„Jestli soud připustí,“ spustil Moon. „Zdá se mi, že nejde o náležitý křížový výslech, a navíc si nemyslím, že svědek zaváhal.“

Mason odsekl: „Svědek samozřejmě zaváhal a navíc prohlásil, když jsem se ho ptal, proč váhá, že se snaží srovnat si v hlavě, jak to vlastně bylo.“

„Domnívám se, že pan obhájce má pravdu,“ rozhodl soudce Kaylor.

„Proč jste zaváhal?“ dotíral Mason.

„Snažil jsem se vyjasnit si to v mysli.“

„Vy jste snad v mysli neměl jasno?“

„Jde pouze o obrazné vyjádření.“

„Proč jste se zarazil a tak hluboce jste se zamyslel, když jste si měl vzpomenout, kdy jste spatřil mrtvé tělo poprvé?“

„Chtěl jsem si být jistý, že se nedopustím omylu.“

„Děkuji vám,“ řekl Mason. „Teď bych vám rád položil několik

otázek o vaší známosti s panem J. J. Fritchem. Můžete si vzpomenout, kdy jste se s ním setkal poprvé?“

„Ne, pane.“

„Vyřizoval jste pro pana Fritche nějakou obchodní transakci?“

„Vyřizoval – ale ne pro pana Fritche, to ne.“

„Obrátil se na vás pan Fritch nedlouho před svou smrtí v souvislosti s jistou obchodní transakcí?“

„Řekl bych to takhle, pane Masone. Vím, na co asi narážíte, a musím prohlásit –“

„Jen se nepokoušejte dedukovat, na co já narážím,“ přerušil ho Mason. „Položil jsem vám prostou otázku a žádám vás, abyste na ni odpověděl.“

„Prosím, pana J. J. Fitche jsem nezastupoval.“

„Koho jste zastupoval?“

„Fakticky nikoho.“

„Snažil jste se získat jako svoji klientku paní Sylvii Atwoodovou, sestru obžalované?“

„Ano, pane.“

„Za jakým účelem?“

„Chtěl jsem pro ni zajistit magnetofonový záznam, o kterém jsem se domníval, že by mohl její rodinu značně poškodit.“

„Kdo se na vás původně obrátil v této souvislosti?“

„Já jsem se obrátil na paní Atwoodovou.“

„A kdo se původně obrátil na vás?“

„Pan Fritch.“

„Co chtěl?“

„Domníval se, že by mohl od rodiny Bainových získat nějaké peníze výměnou za magnetofonový záznam.“

„Poslechl jste si ten magnetofonový záznam?“

„Ano, pane.“

„Věděl jste, že je oněch magnetofonových záznamů víc než jen jeden?“

„Rozhodně existoval původně – a domnívám se, že dosud existuje – jen jediný originál.“

„Ale věděl jste, že byla pořízena jedna kopie, a možná nejen jedna.“

Moon vyskočil: „Vaše ctihodnosti, jsem si jistý, že tento křížový výslech zašel příliš daleko. Pan obhájce se snaží opřít svoji obhajobu o křížový výslech mého svědka. Pan obhájce uslyší o tomto magnetofonovém záznamu brzy dost a dost, až bude povolán sám na lavici svědků, aby vysvětlil, jak se onen magnetofonový záznam dostal do jeho držby.“

Soudce Kaylor zasáhl: „Soud žádá pana žalobce, aby se vystříhal podobných nevhodných a sarkastických osobních výpadů. Námitce se vyhovuje.“

Mason se na ustaraného Brogana usmál.

„Děkuji vám, pane Brogane,“ řekl. „To mi stačí.“

„Nemám další otázky,“ řekl Moon. „Zavolejte doktora Hanovera.“

Doktor Hanover předstoupil, složil přísahu, udal své jméno, místo bydliště, zaměstnání a stručný souhrn svých profesionálních kvalifikací.

„Ptám se vás, pane doktore Hanovere,“ oslovil ho Moon, „zda jste byl přítomen, když pan George Brogan, svědek, který právě opustil svědeckou lavici, identifikoval mrtvé tělo.“

„Ano, pane.“

„Šlo o totéž tělo, o kterém nyní mluvil jako o tělu pana J. J. Fritche?“

„Ano, pane.“

„Kdy jste viděl, pane doktore, zmíněné tělo poprvé?“

„Asi ve třičtvrtě na deset sedmého dopoledne.“

„Udělal jste v té době předběžné testy ke zjištění doby smrti?“

„Ano, pane, udělal.“

„A co z těchto testů vyplynulo?“

„Že smrt nastala mezi půlnocí a třetí hodinou ranní téhož dne.“

„Podrobil jste později tělo pitvě?“

„Ano, pane.“

„Pane doktore, nežádám na vás odborný popis toho, co jste zjistil – chtěl bych, abyste soudu vysvětlil srozumitelným normálním jazykem, co jste určil jako příčinu smrti.“

„Příčinou smrti byla řada osmi bodných ran, které pronikly do hrudní dutiny. Ze čtyř z těchto ran, které byly vedeny zpředu, pronikly dvě do srdce. Čtyři z ran zasáhly záda a z těch pronikla jedna rána do srdce, dvě do plic a jedna nepronikla nikam, protože narazila na scapulu čili lopatku.“

„A tyto rány způsobily smrt?“

„Ano, pane.“

„Okamžitou smrt?“

„To záleží na tom, co rozumíte pod slovem okamžitý. Řekl bych, že okamžitým účinkem takových ran by mělo být, že by člověk padl dopředu a byl by bezmocný. Poté by následovala během poměrně krátké doby smrt.“

„Teď se vás zeptám,“ pokračoval Moon, „zda je vám znám fenomén nazývaný odborně mrtvolné skvrny.“

„Samozřejmě že ano, pane.“

„Byl byste tak laskav a vysvětlil nám, co to znamená?“

„Prosím, pane. Po smrti, když krev přestane cirkulovat v těle, má přirozeně, pokud je ještě v tekutém stavu, tendenci usazovat se v nejnižší partii těla. To způsobuje kumulaci krve v cévách ve spodní části těla a tím, že krev prodělává změny spojené s přerušením oběhu, že se vlastně zastaví, abych užil pochopitelnějšího příměru, dochází ke změně barvy nebo promodralosti v té partii těla, které se to týká. Nezasvěceným se může zdát, že jde o modřinu.“

„A kde se, pane doktore, tvoří tyto mrtvolné skvrny?“

„V těch partiích těla, kde se krev usazuje v souvislosti se

zemskou přitažlivostí.“

„Tím máte na mysli nejníže položené partie těla?“

„Správně. Myslím z hlediska polohy těla, ne z hlediska anatomické stavby. Jinými slovy, zůstane-li tělo ležet na zádech, objeví se mrtvolné skvrny podél zádových svalů, kromě těch míst, kde je pokožka přitisknuta k nějakému předmětu.“

„Bude-li tělo ležet na břiše, mrtvolné skvrny se neobjeví na zádech?“

„Ne, pane.“

„A kdyby bylo tělo podepřeno takovým způsobem, aby sedělo vzpřímeně, očekával byste, že najdete mrtvolné skvrny mezi rameny nebo vzadu podél krku?“

„Ne, pane.“

„Zjistil jste na těle pana J. J. Fritche nějaké mrtvolné skvrny?“

„Ano, pane, zjistil. Velice charakteristické mrtvolné skvrny.“

„A kde se objevily? Požádám vás, pane doktore, abyste se, prosím, vyhnul pokud možno anatomickým termínům a dané místo nám vyznačil a popsal nám ho obyčejnou řečí.“

Doktor Hanover si sáhl pravou rukou vzadu na krk a sjel s ní mezi lopatky se slovy: „Mrtvolné skvrny se objevily tady a asi na dvou nebo na třech místech podél zad.“

„Jste patolog, pane doktore, a s pitvou máte zkušenosti, řekněte nám, co vám ty posmrtné skvrny signalizovaly?“

„Že tělo leželo na zádech.“

„A co posmrtná ztuhlost?“

„Posmrtná ztuhlost už postoupila natolik, že postihla paže a ramena, ale do nohou ještě nepostoupila.“

„Mluvíte teď o době, kdy bylo tělo nalezeno?“

„Ano, pane.“

„Vraťme se nyní k mrtvolným skvrnám. Kdy se začnou tvořit, pane doktore?“

„Za převážné většiny okolností začne tato změna barvy být

patrná jednu až dvě hodiny po smrti.“

„A co nám můžete sdělit o tom, jak se vyvíjí posmrtná ztuhlost, pane doktore?“

„Posmrtná ztuhlost se nejprve projevuje v obličeji a v čelistech. V těchto oblastech nastupuje posmrtná ztuhlost obvykle po třech až pěti hodinách od chvíle smrti. Ztuhlost se postupně šíří směrem dolů, přes krk, hruď, paže, břicho a až nakonec zasahuje dolní končetiny. Celé tělo postihne asi osm až dvanáct hodin po smrti.

Posmrtná ztuhlost je ovšem velice variabilním faktorem. Závisí do určité míry na okolnostech, třebas i na teplotě.“

„Můžete, pane doktore, určit na základě svých celkových pozorování dobu smrti u daného mrtvého těla?“

„Ano, pane. Mohu ji určit v rozmezí tří hodin.“

„A které tři hodiny to jsou?“

„Od půlnoci do tří hodin ráno.“

„Začněte křížový výslech,“ obrátil se Moon na Masona.

„Určil jste dobu smrti výhradně podle vývoje posmrtné ztuhlosti?“ zeptal se Mason.

„Ne, pane. Neurčil.“

„Určil jste ji podle mrtvolných skvrn?“

„To rozhodně ne.“

„Předpokládejme, že tělo leží v určité poloze dost dlouho na to, aby se začaly tvořit mrtvolné skvrny. Potom někdo tělo přemístí. Změnily by se tím mrtvolné skvrny?“

„Ne, to rozhodně ne. Když se jednou krev usadí, začne se ve tkáních částečně srážet, a kdyby někdo tělem hnul poté, kdy k tomuto fenoménu došlo, zůstaly by skvrny na stejných místech jako původně.

Jedna význačná autorita píše ve své knize o tomto tématu, že jsou-li mrtvolné skvrny zjištěny u mrtvého v horní části těla, může si být vyšetřovatel jistý, že někdo tělo z původní polohy přemístil,

a to přinejmenším několik hodin poté, kdy nastala smrt. Ale jak už jsem upozornil, pane Masone, když mluvím o horní části těla, mám na mysli partii těla z hlediska jeho polohy po smrti, a ne z hlediska anatomického.“

„Chápu,“ řekl Mason. „Jak tomu rozumím, pane doktore, neopíráte se při svých závěrech o době smrti výhradně o mrtvolné skvrny?“

„Ne, pane. Je to jen jeden z faktorů a oba, jak mrtvolné skvrny, tak posmrtná ztuhlost, jsou faktory poněkud nespolehlivé. Při posmrtné ztuhlosti se setkáváme se značnými odchylkami v tom, za jak dlouho začíná nastupovat. Když nějaký člověk zemře po zápase nebo po extrémní svalové zátěži, může posmrtná ztuhlost nastupovat velmi rychle. Já osobně považuji za dost nebezpečné pokoušet se odvozovat závěry pro dobu smrti výhradně z posmrtné ztuhlosti.

To se samozřejmě týká určování doby smrti v úzkém rozpětí jedné, dvou nebo tří hodin. Ovšem jedná-li se o delší časový úsek, může si člověk troufnout na odhad, a to na celkem velmi přesný odhad, že smrt musela například nastat v rozmezí šesti hodin. Jestliže po čtyřiadvaceti hodinách jsou patrné určité charakteristické změny v posmrtné ztuhlosti, řekl bych, že by bylo možno dojít k závěru, v kterém šestihodinovém rozmezí musela smrt nastat.“

„Ale v tomto případě jste stanovil tříhodinové rozmezí?“

„Ano, pane.“

„Pane doktore, znáte pravděpodobně svoje myšlenkové pochody lépe než kdokoli jiný. Zeptám se vás tedy, jestli nejste předpojatý vůči obžalované v tomto případě?“

Doktor Hanover svraštil nad touto otázkou přemýšlivě čelo. „Mám samozřejmě svůj názor, pokud jde o vinu či nevinu obžalované.“

„Považujete ji za vinnou?“

„Ano.“

„Jste o tom do hloubi duše přesvědčen?“

„Ano, jsem.“

„Na základě svých vlastních zjištění?“

„Na základě svých vlastních zjištění i na základě zjištění, ke kterým dospěli druzí, jejichž závěry znám.“

„Jste tedy vůči obžalované předpojatý?“

„Nemyslím, že jsem vůči ní předpojatý. Mám jen svůj názor na její vinu či nevinu.“

„A jako občanovi by vám vadilo, kdyby někdo, kdo se provinil, unikl potrestání za svůj zločin?“

„Máte pravdu.“

„A jelikož se domníváte, že obžalovaná je vinná, byl byste rád, aby byla po zásluze potrestána.“

„Pravděpodobně máte pravdu.“

„Takže jste se při svém svědectví přirozeně snažil podat je takovým způsobem, abyste v případě obžalované vyvolal vůči ní co největší předpojatost?“

„Ne, pane, tak tomu rozhodně není.“

„Nemluvím přece, pane doktore, o žádném překrucování faktů. Mluvím jen o způsobu, jakým jste podal své svědectví.“

„Ano, pane.“

„Mohu se vás, pane doktore, zeptat, jaké faktory jste vlastně bral v úvahu, když jste stanovil, že doba smrti spadá právě do rozmezí oněch tří hodin?“

„Dva faktory,“ odpověděl doktor Hanover. „Časový prvek související s požitím jídla, za které jsem samozřejmě považoval běžnou večeři, a tělesnou teplotu. Faktor teploty považuji za nejdůležitějšího ukazatele.“

„Ale o ničem z toho jste se při přímém výslechu nezmínil, pane doktore?“

„Nebyl jsem na nic z toho tázán.“

„Byl jste tázán, zda jste určil dobu smrti?“

„Ano, to jsem byl, a taky jsem ji určil.“

„Věděl jste, pane doktore, že nebudete při přímém výslechu tázán na tyto druhé dva faktory?“

„Ale vaše ctihodnosti,“ vykřikoval Moon. „Toto není podle mého názoru legitimní křížový výslech. To je obtěžování svědka, hašteření se s ním. To je hnidopišství a zavlékání naprosto irelevantních otázek do případu.“

„Ne, není,“ ohradil se Mason. „Je tu otázka předpojatosti svědka.“

„Už přece dosvědčil, že je podle jeho názoru obžalovaná vinna a že by ji rád viděl odsouzenou,“ rozčiloval se Moon.

„Právě,“ odsekl Mason. „Ale zavázal se také pod přísahou, že tato předpojatost žádným způsobem neovlivní způsob, jakým podá svoji svědeckou výpověď.“

„O co vám jde, pane Masone?“ zajímal se soudce Kaylor.

„Hodlám prokázat,“ odpověděl Mason, „že se pan doktor Hanover při přímém výslechu úmyslně vyhnul jakékoli výpovědi o faktorech, kterými určil dobu smrti, neboť se dohodl se žalobcem, že se při přímém výslechu pečlivě zdrží jakékoli zmínky o těchto dvou faktorech, a tím mě přiměje, abych se na časový prvek vyptával až při křížovém výslechu já. Připadalo mu, že v křížovém výslechu získá lepší strategickou pozici, jak poškodit případ obžalované, než v přímém výslechu.“

„Námitka se zamítá,“ rozhodl soudce Kaylor.

„Můžete na moji otázku odpovědět, pane doktore?“ zeptal se Mason.

Doktor Hanover byl najednou celý nesvůj.

„Je přece samozřejmé,“ ohradil se, „že jsem svoje svědectví probíral s úředními místy.“

„Úředními místy máte na mysli náměstka okresního státního zástupce?“

„A policii.“

„Ale také náměstka okresního státního zástupce?“

„Taky, pane.“

„A naznačila vám policie, jakým způsobem máte svědčit?“

Doktor Hanover se nechal ihned nachytat: „Vůbec ne, pane. Ani v nejmenším. Nic takového neudělala. Takové nařčení nemá sebemenší opodstatnění.“

„A náměstek okresního státního zástupce?“

Doktor Hanover upadl najednou do rozpaků. „Dalo by se říci, že jsme spolu v obecných rysech projednali, až kam moje svědectví půjde.“

„A neprojednali jste výslovně, že se při přímém výslechu vědomě nezmíníte o tom, jakými prostředky jste určil dobu smrti, a uvedete pouze svůj názor, že k smrti došlo mezi půlnocí a třetí hodinou ranní, aniž se šíře rozhovoříte o důvodech tohoto názoru, a to proto, abyste mě doběhl, až vás podrobím křížovému výslechu?“

„Nemyslím, že padl výslovně výraz ´doběhl´.“

„Ale nějakého podobného ekvivalentu bylo použito?“

„Dalo by se říci, že jsem byl instruován – ne, instruován není to pravé slovo. Teď mě nenapadá přiléhavý výraz. Dohodli jsme se, že neposkytnu svědectví o podrobnostech, dokud na ně nebudu dotazován při křížovém výslechu.“

„A tak jste mě měl nalákat, abych si nedal pozor na jazyk?“ zeptal se Mason.

Doktor Hanover se usmál: „Tohoto hovorového výrazu užito nebylo.“

„Dobrá, tak jakého hovorového výrazu bylo použito?“ nedal se odradit Mason.

Doktor Hanover v té chvíli uhnul očima a mlčel.

„Ale vaše ctihodnosti,“ zasáhl Moon. „Domnívám se, že přesná slova jsou irelevantní. Doktor Hanover už zajisté panu

obhájci v hlavních rysech potvrdil jeho domněnku, ke které se pan obhájce tak pracně dobíral!“

„Já bych ale rád slyšel přesná slova,“ trval na svém Mason. „Domnívám se, že na to mám právo. Domnívám se, že mají přímý vztah k postoji tohoto svědka.“

„Námitka se zamítá.“

„Jakého hovorového výrazu bylo přesně užito?“

„Přibít vás na pranýř,“ vyhrkl doktor Hanover.

„Takže když jste se trochu povýšeně usmál a tvrdil jste, že nebylo použito slova doběhnout, těžil jste vlastně z pouhého slovíčkaření.“

„Protestuji, otázka je argumentativní,“ zasáhl Moon.

„Vyhovuje se,“ rozhodl soudce Kaylor. „Fakta mluví sama za sebe.“

„Prohlásil jste, že bezprostředním důsledkem bodných ran nebyla okamžitá smrt, ale to, že Fritch padl dopředu a byl bezmocný,“ změnil náhle Mason taktiku.

„Domnívám se, že v tomto duchu mé svědectví vyznělo. Ano, pane.“

„Svůj názor jste nezměnil?“

„Ne, pane.“

„A padl dopředu?“ ptal se Mason.

„Ano, pane.“

„Proč předpokládáte, že padl spíše dopředu než dozadu?“

„Protože předpokládám, že první čtyři bodné rány, které ho zasáhly zpředu, byly vedeny jako první, a teprve když padl dopředu na obličej a zůstal ležet, dostal další čtyři rány.“

„A na čem se zakládá váš předpoklad?“

„Zdá se mi – prostě se mi to zdá přirozené.“

„Proč se vám to zdá přirozené?“

„Abych pravdu řekl, žádná z ran mi neposkytuje vodítko, na základě kterého bych mohl určit, v jakém pořadí pana Fritche

zasáhly. Všechny jsou přibližně ze stejné chvíle, to znamená, že k nim podle mého názoru došlo v rychlém sledu, ale jestliže byla oběť zasažena do srdce a padla dopředu, nebylo možné vést další rány zpředu, a tak by šly čtyři zbývající rány do zad.“

„Pokud ovšem,“ namítl Mason, „by ji první čtyři rány nezasáhly do zad a oběť by nepadla dozadu, pak by zbylé čtyři rány šly zpředu.“

„Prosím, ať je po vašem.“

„Já nechci, aby bylo po mém,“ odporoval Mason. „Rád bych se jen dobral skutečnosti, že kromě dohadů a předpokladů nevíte o pořadí zásahů ran nic, právě tak jako nevíte nic o tom, zda přišly rány zpředu jako první a rány zezadu jako druhé.“

„Předpokládal jsem, že jako první zasáhly oběť rány zpředu, ale přiznávám, pane Masone, že to dosvědčit nemohu.“

„A přece jste právě dosvědčil, že mrtvolné skvrny naznačovaly, že tělo leželo na zádech?“

„Ano, když zůstalo nakonec v klidu.“

„A ze způsobu smrti se to dá postulovat?“

„Domnívám se, že ano.“

„Takže vývody, ke kterým jste dospěl svým šetřením, indikují, že první čtyři rány zasáhly záda?“

„Ano, mohlo to tak být.“

„Ptám se vás, zda důkazy, ke kterým jste dospěl svým šetřením, indikují tuto skutečnost, či neindikují?“

„Domnívám se, že indikují.“

„Nedomnívejte se, pane doktore. Odpovězte ano, či ne?“

„Ano, ale nejsou to postačující důkazy, aby byly rozhodující.“

„Takže nevíte, v jaké pozici oběť zemřela?“

„Ne, pane, nevím.“

„Ale předpokládáte, že s tělem po smrti bylo hnuto?“

„Ne, to rozhodně nepředpokládám. Nemyslím, že s ním bylo hnuto.“

„Potom musel přijít útok zezadu.“

„Nebudu se o tento bod přít, pane Masone.“

„Nemáte se přít, ale odpovědět.“

„Abych pravdu řekl, nevím.“

„Nevíte tedy, jestli oběť nepadla dopředu?“

„Ne, nevím,“

„Zkoumal jste, zda tělo neobsahuje nějaký jed?“

„Zkoumal jsem tělo, abych zjistil příčinu smrti. Zjistil jsem, že příčinou smrti byla řada už zmíněných bodných ran.“

„Byly podle vašeho zjištění postačující příčinou smrti?“

„Ano, pane.“

„Můžete potvrdit z vlastních poznatků, že ke smrti nepřispěla žádná vedlejší příčina, například jed?“

„Ne, pane. Vím, že rány oběť zasáhly, dokud ještě žila. Jsem si jist, že tyto rány nemohly vést k ničemu jinému než k smrti. Proto jsem dospěl k závěru, že byly příčinou smrti. Nevím o žádných dalších symptomech způsobených jiným faktorem, ale vím, že příčinou smrti byly ony bodné rány. Na ty jsem byl dotázán a o nich jsem se měl svědecky vyjádřit.“

„Dobu smrti jste, pane doktore, určil podle svých předpokladů na časový úsek mezi půlnocí a třetí hodinou sedmého ráno.“

„Ano, pane.“

„Je vaše určení přesné?“

„Pochopte, pane Masone, že nemohu určit naprosto exaktně, kdy ke smrti došlo, ale mohu stanovit rozmezí, kdy muselo nezbytně ke smrti dojít. Jsem ochoten prohlásit, že smrt nenastala před půlnocí a že nenastala po třetí hodině ranní sedmého. Považoval bych za pravděpodobné, že k ní došlo kolem jedné hodiny ráno, ale abych se vyhnul riziku, stanovil jsem tříhodinové rozmezí a jsem ochoten prohlásit, že smrt nastala někdy v průběhu těchto tří hodin.“

„Jak to víte?“ zeptal se Mason.

„Především z měření tělesné teploty a jejím porovnáním s určitými statistickými informacemi, které máme k dispozici o tom, jak rychle tělo chladne.“

„A právě o této části vašeho svědectví,“ usmál se Mason, „jste se s úřadem žalobce dohodli, že bude nejlépe, aby přišla na pořad až při křížovém výslechu?“

„Vlastně ano.“

„Takže se do ní teď pusťme. Co nám můžete povědět o tom, jak rychle tělo chladne?“

„Dá se předpokládat, že průměrná normální tělesná teplota ve chvíli úmrtí je 36,2 °C, zejména v případech násilné smrti. Tělo chladne přibližně o necelé dva až dva a půl stupně C za hodinu, to závisí na okolních podmínkách, alespoň v prvních dvanácti hodinách.“

„Proč říkáte v případech vraždy?“

„Protože v případech přirozené smrti může mít člověk vysokou teplotu. Kdyby měl například teplotu ke čtyřicítce, byla by tělesná teplota mrtvého jiná, a to by se muselo brát v úvahu při odhadech o době smrti. Je-li naproti tomu člověk naprosto zdravý, můžeme celkem bezpečně předpokládat, že měl v době smrti způsobené násilím teplotu kolem 36,2 °C.“

„Takže jste určil v tomto případě dobu smrti podle tělesné teploty?“

„Především podle ní. Bral jsem v úvahu také vývoj posmrtné ztuhlosti, stav potravy v zažívacím traktu a výskyt mrtvolných skvrn.“

„Bral jste v úvahu, že tělo bylo svlečené?“

„Ano, pane. Vzal jsem v úvahu rozličné prvky ovlivňující teplotu. Jinými slovy, jak teplotu okolního vzduchu, tak fakt, že bylo tělo svlečené.“

„Ale bylo tělo svlečené v době smrti?“ zeptal se Mason.

„Předpokládám, že ano.“

„Je to podobný předpoklad jako ten, který jste nám předložil o sledu ran, pane doktore, a který vychází pouze z toho, co se vám samotnému jeví jako nejpřirozenější?“

„Ne, pane. Prohlédli jsme zevrubně všechny oděvy, které visely ve vestavěné skříni v bytě zesnulého.“

„Jde o byt přímo naproti bytu obývanému panem Georgem Broganem?“

„Ano.“

„Prohlédli jste oděvy opravdu zevrubné?“

„Ano, pane, všechny.“

„Co jste hledali?“

„Stopy po bodných ranách a skvrny od krve.“

„A nic z toho jste nenašli?“

„Ne, pane.“

„Takže jste ochoten prohlásit, že ve chvíli své smrti se pan J. J. Fritch procházel po bytě pana George Brogana pouze v tričku a spodkách?“

„Ne, pane, to nejsem.“

„Domníval jsem se, že v tom je podstata vaší svědecké výpovědi.“

„Nemohu tvrdit, že se procházel. Mohu ale s jistotou prohlásit, pane Masone, že i kdyby byla oběť oblečená a kdyby byla svlečená někdy brzy po smrti, určení doby smrti na základě měření teploty by se tím nijak nezměnilo. Tříhodinové časové rozmezí umožňuje dost velkou toleranci, takže mohu s klidem tvrdit, že smrt nenastala před půlnocí a nenastala po třetí hodině ranní.“

„Je toto časové rozmezí stoprocentně spolehlivé?“ zeptal se Mason.

„Ano, pane, stoprocentně.“

„Jste si jistý, že bylo fyzicky vyloučeno, aby smrt nastala před půlnocí?“

„Ano.“

„Nebo po třetí hodině ranní?“

„Ano, pane.“

„Jste ochoten zaručit se za to svou profesionální pověstí, pane doktore?“

„Máte mé svědectví.“

„Děkuji vám,“ řekl Mason. „To mi stačí.“

Moon zasáhl: „Ještě moment, pane doktore, rád bych vám položil několik dodatečných otázek v dalším přímém výslechu, a to k bodům, které vyvstaly nově teprve při křížovém výslechu vedeném panem Masonem. Pane doktore, kde leželo tělo, když jste je viděl poprvé?“

„Leželo na zemi v bytě pana George Brogana.“

„Kde v bytě?“

„Přímo před vestavěnou spížkou na alkohol a mohu prohlásit, že osoba, která tvrdí, že tělo objevila, tvrdí taky, že bylo v této spížce a vypadlo odtud při otevření dveří.“

„Moment, prosím,“ ozval se Mason. „Navrhuji škrtnout poslední část svědectví, protože je z druhé ruky.“

„Námitce se vyhovuje. Návrh se uznává. Tato část svědectví se škrtá,“ rozhodl soudce Kaylor.

Dopálenému Moonovi bylo ovšem jasné, že z právního hlediska jeho postup neobstojí, a proto přijal porážku s co nejokázalejším šarmem a zeptal se: „Bylo by, pane doktore, podle vašeho mínění možné, že bylo tělo umístěno ve vestavěné spížce na alkohol a že odtud vypadlo, když se otevřely dveře?“

„Ne, pane.“

„Proč ne?“

„Vezmeme-li v úvahu všechny nejrůznější faktory, které jsem vyčíslil, je takový předpoklad naprosto vyloučený.“

„Proč?“

„Především tomu odporuje poloha paží. Posmrtná ztuhlost se vyvíjela tak, že paže ztuhly v určité poloze. Lokty byly po stranách

přimknuté k tělu a ruce byly u brady. A přece jsem neobjevil sebemenší známky, že by byly paže něčím svázané.“

„A co z toho vyplývá, pane doktore?“

„Že tělo v žádném případě nemohlo být hned po smrti podepřené ve spížce na alkohol a fakticky ani nikde jinde. V takovém případě by ruce i paže visely dolů, a až by začala působit rigor mortis, ztuhly by paže v této svislé poloze. Skutečnost, že byly ruce zdvižené a lokty přitisknuté po stranách, spíš naznačuje, že tělo muselo ležet na zádech, a ne být podepřené. Podle mého názoru jen tak bylo možné, aby byly ruce v této poloze, když začala působit posmrtná ztuhlost.“

„Máte ještě nějaké jiné důvody?“

„Ano, pane, vývoj mrtvolných skvrn.“

„Děkuji, pane doktore, to mi stačí.“

„Malý moment,“ ozval se Mason. „Rád bych panu doktorovi položil v této věci ještě několik otázek.“

„Prosím, jak je libo,“ souhlasil Moon.

„Toto své svědectví jste předběžně projednával s panem žalobcem?“

„Ano, pane.“

„A dohodli jste se, že s ním vyrukujete v případě nutnosti až při dalším přímém výslechu, zatímco při křížovém výslechu jste se měl pokusit jen tak mimochodem utrousit něco v tom smyslu, že podle tvrzení osoby, která objevila tělo, mělo tělo vypadnout ze spížky na alkohol?“

„Tak to ale bylo. Sám jsem tu výpověď slyšel.“

„Při objevení těla?“

„Ne, později. Sám jsem svědkyni kladl otázky.“

„Ale měl jste se podle dohody pokusit jen tak mimochodem něco v tom smyslu utrousit při křížovém výslechu?“

„Pochopitelně jsem zdůraznil, že toto svědecké tvrzení se nepochybně nezakládá na pravdě, a pan Moon navrhl, abych tento

fakt zdůraznil při svědecké výpovědi, bude-li k tomu příležitost.“

„A navrhl vám, abyste se o tomto tvrzení ve vhodné chvíli jen tak mimochodem zmínil?“

„Ale vaše ctihodnosti, domnívám se, že už se o tom namluvilo dost,“ protestoval Moon. „Považujeme za prokázané, že je tento svědek nakloněn obžalobě.“

„V takovém případě,“ ozval se Mason, „na odpovědi netrvám. Žádám jen soud, aby si uvědomil, že veškeré výpovědi tohoto svědka jsou podbarveny předpojatostí, která nahrává obžalobě.“

„Nic takového jsem neřekl,“ protestoval Moon.

„Vy ne, ale říkám to já,“ odbyl ho Mason. „A jestli je o tom jakákoli pochybnost, nedám svědkovi tak dlouho pokoj, dokud to neprokážu nad veškerou pochybnost.“

„Jen pokračujte, ať už máme celý případ z krku,“ ustoupil Moon. „Nejde o nic tak světoborného, aby mi na tom tolik sešlo.“

„Nebylo by možné,“ vyptával se Mason dál, „že kdyby bylo tělo umístěno do spížky na alkohol se zvednutýma rukama, byly by potom ruce udržovány v dané pozici zavřenými dveřmi?“

„Nemohl byste udržet ruce v dané pozici a dveře přitom zavírat, aniž byste si něčím nevypomohl a nepřivázal ruce nahoru,“ vysvětloval doktor Hanover. „Ale ani v tom případě by se nemohly mrtvolné skvrny tvořit tam, kde jsem je našel. Když si tedy dáme dvě a dvě dohromady, není nejmenších pochyb, že tělo leželo po smrti na zádech přibližně ve stejné poloze, v jaké je nalezla policie.“

„Zkoumal jste, zda na koberci nebyly žádné stopy krve?“

„Myslíte před spížkou na alkohol?“

„Tam kde tělo leželo.“

„Ano, pane, zkoumal.“

„Našel jste tam nějaké takové stopy?“

„Ne.“

„Děkuji, pane doktore, to je všechno.“

„Ještě moment,“ ozval se Moon. „Byl byste očekával, pane doktore, že tam takové stopy najdete?“

„Ne bezpodmínečně. Krvácení mohlo být jen minimální, vzhledem k tomu, že šlo o velice malé bodné rány, které se takřka ihned uzavřely. Nastalo určité vnitřní krvácení, ale vnějšího bylo velmi málo. Dá se celkem předpokládat, že veškeré viditelné stopy po krvi do sebe vsáklo tričko.“

„Děkuji, to je všechno.“

„Mám ještě jednu další otázku,“ pronesl s úsměvem Mason. „Jestli se nemýlím, pane doktore, máte k dispozici nějaké velice jemné testovací možnosti, jak bezpečně zjistit přítomnost krve.“

„Ano, pane.“

„Těmito testy se dá zjistit i velice nepatrné, mikroskopické množství krve?“

„Nejsou určené výhradně k prokazování přítomnosti krve, ale také k tomu. Testy prokazují několik faktorů a jedním z nich je krev.“

„Použili jste tyto testy k prozkoumání onoho koberce?“

„Ne, pane, pouze jsme si koberec prohlédli a nenašli jsme na něm žádné známky krve.“

„Proč jste koberec nepodrobili těmto testům?“

„Otevřeně se přiznám, že nás to v té chvíli nenapadlo, pane Masone. Když policie uviděla tělo poprvé, předpokládalo se, že svědecká výpověď, podle které mělo tělo vypadnout při otevření dveří ze spížky na alkohol, je pravdivá. Teprve později při pitvě se jasně ukázalo, že toto tvrzení nemohlo být pravdivé. V té době už po koberci dlouho kdekdo dupal, a tak už nebyly ani stejné podmínky jako při objevení těla. Kanceláři žalobce proto připadalo, že by jakékoli důkazy, které bychom se snad pokoušeli shromáždit, byly dubiózní – když se totiž po koberci tolik chodilo a nezůstal v původním stavu.“

„Děkuji, to je všechno,“ řekl Mason.

„To je všechno, pane doktore,“ přidal se Moon.

Doktor Hanover opouštěl svědeckou lavici se zřejmou úlevou, že už má to martýrium za sebou.

Delbert Moon požádal: „Zavolejte jako dalšího svědka obžaloby paní Ermu Lortonovou.“

Paní Lortonová, vysoká a kostnatá osoba s očima trochu blízko u sebe a s ústy odhodlaně stisknutými do úzké linky, si to mašírovala k svědecké lavici.

Udala své jméno a jako svou adresu Mandonovy činžovní domy.

„To je tentýž činžovní dům, ve kterém mají byty pan Brogan a zesnulý pan Fritch?“

„Ano, pane.“

„Zaměřím teď vaši pozornost, paní Lortonová, na časné ranní hodiny sedmého.“ Moon při těchto slovech povstal, urovnal si sako, přihladil vlasy a rozhlédl se po obecenstvu s plným vědomím toho, že teď vytáhne z rukávu bombu, která dramaticky vybuchne.

„Ano, pane.“

„Co jste dělala sedmého ráno, asi tak půl hodiny po půlnoci?“

„Byla jsem ve svém bytě.“

„A můžete specifikovat, co jste dělala?“

„Byla jsem vzhůru a čekala jsem.“

„Na co jste čekala?“

„Čekala jsem, až se vrátí moje sousedka.“

„Koho míníte tou sousedkou?“

„Ženu, která bydlí ve vedlejším bytě.“

„Jaké číslo má váš byt?“

„607.“

„A v jakém čísle bydlí vaše sousedka?“

„V čísle 609.“

„Kdo je ta sousedka?“

„Jedna mladá žena.“

„Vaše přítelkyně?“

„Ano.“

„Nebudu se vás vyptávat na žádné podrobnosti, položím vám jen obecnou otázku, abych vysvětlil, proč jste se o tuto mladou ženu zajímala. Svěřila se vám s něčím? Můžete odpovědět pouze ano nebo ne.“

„Ano, svěřila.“

„A svěřila se vám s něčím takovým, co mohlo vzbudit váš přirozený a samozřejmý zájem o to, kdy se tu noc vrátí domů?“

„Ano.“

„A vy jste zůstala vzhůru a čekala jste, až se vrátí?“

„Ano.“

„A zpozorovala jste něco, a pokud ano, tak co to bylo?“

„Měla jsem v půl jedné a pět minut po půlnoci malinko pootevřené dveře. Čekala jsem, jestli neuslyším přijíždět výtah.“

„A slyšela jste ho přijíždět?“

„Ano, pane. Slyšela.“

„A co se stalo dál?“

„Když jsem uslyšela klapnout dveře od výtahu a kroky na chodbě, předpokládala jsem, že je to moje přítelkyně. Chtěla jsem ji upozornit, že jsem ještě vzhůru, kdyby náhodou potřebovala nějakou pomoc. Pootevřela jsem dveře, abych jí dala znamení.“

„A co se stalo potom?“

„Zjistila jsem, že kroky nejdou k mému bytu, ale že někdo stojí před výtahem a prohlíží si čísla bytů.“

„Můžete tu osobu identifikovat?“

„Ano, pane. Je to obžalovaná z tohoto činu.“

„Ta, která nyní sedí vedle pana Perryho Masona?“

„Ano, pane.“

„Když soud připustí, požádám teď obžalovanou Harrietu Bainovou, aby povstala.“

„Stoupněte si, prosím,“ vybídl Hattii soudce. Harrieta Bainová

se postavila.

„Je to tato žena?“ zeptal se Moon.

„Ano, pane, to je ona.“

„A všimla jste si, co dělala tato žena potom, kam šla?“

„Ano, pane, pozorovala jsem ji dál.“

„Řekněte soudu, co se stalo, kam šla?“

„Šla až na samý konec chodby k bytu, kde bydlel pan Frank Reedy.“

„Tím myslíte muže, kterého jste tehdy znala jako pana Franka Reedyho?“

„Ano, pane.“

„A znáte jeho pravé jméno?“

„Ano, pane.“

„Jaké to je jméno?“

„J. J. Fritch.“

„Teď vám ukážu fotografii mrtvého pana J. J. Fritche a zeptám se vás, jestli je to tentýž muž, kterého jste za jeho života znala jako Franka Reedyho?“

„Ano, je to on.“

„Je to jeho fotografie?“

„Ano, je.“

„Prosím, aby byl snímek zaregistrován, vaše ctihodnosti.“

„Tak soud přikazuje.“

„A teď se vás ptám, paní Lortonová, co obžalovaná dělala?“

„Zazvonila.“

„U udaného bytu?“

„Ano.“

„A co se stalo pak?“

„Pan Reedy, vlastně pan Fritch, otevřel dveře a pustil ji dovnitř.“

„Viděla jste ji z bytu odcházet?“

„Ne, pane.“

„Neviděla jste ji vycházet?“

„Ne, pane.“

„Sledovala jste ještě dál, co se dělo?“

„Ano, pane.“

„Jak dlouho?“

„Deset minut.“

„A co se stalo pak?“

„Otevřely se dveře od výtahu, přítelkyně se u mě zastavila a prohodily jsme spolu pár slov. Řekla jsem jí, že jsem ještě nešla spát a že jestli má chuť si popovídat, ráda jí vyhovím. Odpověděla mi, že se všechno urovnalo k její spokojenosti, a tak jsem šla spát.“

„Můžete začít s křížovým výslechem,“ řekl Moon.

Mason se na svědkyni usmál.

„Určila jste totožnost obžalované bez problémů?“

„Ano, pane.“

„Máte výjimečně dobrý zrak?“

„Ano, pane, vidím velice dobře.“

„Nosíte brýle?“

„Ne, pane.“

„Nenosíte nikdy brýle?“

„Ano, nosím, někdy na čtení.“

„Nosíte je vždycky na čtení?“

„Ano, vlastně ano.“

„Vidíte bez brýlí?“

„Ano, pane.“

„Ale nemůžete bez brýlí číst?“

„Ne, pane.“

„Na čtení potřebujete brýle?“

„Ano, potřebuji, jak jsem vám už řekla,“ odsekla nahněvaně.

„A teď brýle nemáte?“

„Ne, pane.“

„A identifikovala jste obžalovanou bez potíží, když si

stoupla?“

„Ano, pane.“

„Je to od sedmého tohoto měsíce poprvé, kdy vidíte obžalovanou?“

„Ne, pane.“

„Viděla jste ji ve vězení?“

„Ano, pane.“

„Měla jste ji identifikovat mezi řadou jiných lidí?“

„Ne, pane.“

„Byla sama?“

„Ano, pane.“

„Označili vám ji přímo?“

„Ano, pane.“

„Kdo vám ji označil?“

„Seržant Holcomb.“

„A co vám seržant Holcomb při tom řekl?“

„Jestli soud připustí, vznáším námitku, tady nejde o náležitý křížový výslech, nýbrž o svědectví z druhé ruky,“ bránil se Moon.

„Zamítá se,“ rozhodl soudce Kaylor.

„Označil vám někdo v té době obžalovanou?“

„Já jsem ji označila.“

„Řekla jste, že tou osobou je obžalovaná?“

„Ano, pane.“

„Ale kdo obrátil původně na obžalovanou vaši pozornost?“

„Policie chtěla samozřejmě vědět, jestli ji mohu identifikovat. Odvedli mě do vězení, aby si to ověřili.“

Soudní síň se mírně rozšuměla potlačovaným smíchem.

„Takže policie vám nejdřív označila obžalovanou a potom jste označila obžalovanou policii vy?“

„Souhlasila jsem prostě s tím, že to je osoba, kterou jsem viděla.“

„Byla to jediná osoba, kterou vám ukázali?“

„Ano, pane.“

„Také vás asi při té příležitosti informovali, že jde o Harrietu Bainovou, kterou zatkli pro vraždu pana J. J. Fritche, nemám pravdu?“

„Ano, pane, máte.“

„Jestliže potřebujete na čtení brýle,“ pokračoval Mason, „jak je možné, že jste mohla bez brýlí určit na fotografii totožnost pana J. J. Fritche?“

„Já jsem – prostě jsem ho viděla.“

„A viděla jste ho dost jasně, abyste mohla určit jeho totožnost?“

„Ano, pane.“

Mason vzal ze stolu jednu z právnických knih, odnesl ji k svědkyni a podal jí ji s prosbou: „Přečtěte, prosím, jeden libovolný odstavec na této stránce, čtěte bez brýlí.“

Svědkyně přimhouřila oči, držela knihu nejprve co nejdál před sebou, potom si ji dávala čím dál tím blíž před oči a pak zase co nejdál.

„Nemůžu to přečíst,“ prohlásila. „Nevidím to dost jasně, abych to mohla dobře přečíst.“

„Ale fotografii jste také nemohla vidět jasněji?“

„Věděla jsem, čí fotografie to je,“ triumfovala svědkyně.

„Jak to, že jste to věděla?“

„Náměstek okresního státního zástupce, pan Moon, mi řekl, že mi podává fotografii pana J. J. Fritche,“ prohlásila ctnostně.

„Děkuji,“ řekl Mason s úsměvem. „To je všechno.“

Moon, který nedokázal ovládnout svoji zlost, se na svědkyni obořil: „Přestože jste neměla brýle, viděla jste snad fotografii dost zřetelně, abyste rozeznala snímek člověka, kterého jste znala jako Franka Reedyho, nebo ne?“

„Námitka,“ zareagoval Mason. „Otázka je navádějící a sugestivní.“

„Jde o další přímý výslech, vaše ctihodnosti,“ hájil se Moon.

„Je lhostejné, o jaký výslech jde,“ spustil Mason. „Nemůžete vkládat slova do úst vlastnímu svědkovi.“

„Měl byste otázku přeformulovat,“ navrhl soudce Kaylor.

„Ale vaše ctihodnosti, v dalším přímém výslechu je přece nutné zaměřit svědkovu pozornost na tu vyhraněnou část svědectví, která vyplynula z křížového výslechu a kterou chceme vyvrátit.“

„Stačí, když položíte svědkyni otázku a nebudete jí vkládat slova do úst,“ namítl Mason.

„Od vás žádné rozhodnutí nepřijímám,“ zlobil se Moon.

„Zdá se, že je nepřijímáte ani od soudu,“ odsekl Mason. „Soud už rozhodl.“

„Ale, ale, pánové,“ ozval se soudce Kaylor. „Nechte těch osobních invektiv. Soud rozhodl, že námitka byla opodstatněná. Přeformulujte svoji otázku, pane náměstku státního zástupce.“

„Viděla jste tu fotografii?“

„Ano, pane.“

„A poznala jste ji?“

„Ano, pane.“

„To je všechno.“

„Ještě moment,“ zasáhl Mason. „Jak jste ji poznala?“

„Viděla jsem přece, že to je fotografie.“

„Mohla jste na ní rozeznat rysy jasněji, než když jste měla číst tisk v knize, kterou jsem vám podal?“

„Věděla jsem přece, že to je ta fotografie, když mě pan Moon poučil, že budu předvolaná, abych ověřila na téhle fotografii totožnost.“

„A vy jste se klidně spolehla na jeho slovo?“

„Samozřejmě.“

„A nebylo to obdobné a nespolehla jste se snad taky jen na slova policistů, když vám označili obžalovanou v této kauze a

poučili vás, že je to právě ona, koho jste viděla v noci v chodbě?“ zajímal se Mason.

„Nejde o stejný případ, pokud jde o obžalovanou, nemám sebemenší pochybnosti.“

„Takže pokud šlo o muže na fotografii, tam jste si jistá nebyla?“

„Mohla jsem mít určité pochybnosti. Spolehla jsem se na slovo pana Moona. Ukazoval mi tutéž fotografii už předtím dvakrát a já jsem na ní totožnost určila.“

„A jak víte, že to byla tatáž fotografie?“ usmál se Mason.

Zlostně na něho vyjela: „Ráda bych věděla, proč bych měla pochybovat o slovech okresního státního zástupce!“

„A totéž nepochybně platí o slovech policejního seržanta?“

„Jistě.“

„Děkuji, to mi stačí.“

„Mně taky,“ spustil Moon podrážděně. „Však ono se hned leccos vyjasní. Zavolejte pana Franka Haswella.“

Frank Haswell, vysoký, štíhlý člověk s línými pohyby a dobromyslným chováním, se usadil na lavici svědků, jako by měl v úmyslu vytrvat tam delší čas v co největším pohodlí.

Úvodní dotazy ukázaly, že byl jako expert na otisky prstů požádán, aby sňal latentní otisky prstů v bytě obývaném Georgem Broganem a že při pátrání po nich podrobil celý byt důkladné prohlídce. Našel pěknou řádku otisků prstů, které ofotografoval.

Vysoký štíhlý Moon s širokými rameny, úzkým pasem a s bohatou kšticí vlnitých vlasů sčesaných z čela si znovu stoupl, aby na sebe upoutal pozornost publika, pro které neklamně pózoval a neklamně se před ním natřásal, značně pyšný na svůj vzhled.

„Podařilo se vám identifikovat některé z oněch latentních otisků prstů, které jste sejmul, pane Haswelle?“ zeptal se.

„Ano, pane, podařilo.“

„Našel jste otisky prstů některé osoby, která je nyní v této

soudní síni?“

„Ano, pane.“

„Čí?“

Haswell odpověděl: „Našel jsem otisky prstů pana Perryho Masona.“

Soudní síň se otřásala smíchem a nic nepomáhaly pokusy soudního úředníka zjednat pořádek. Dokonce ani soudce Kaylor se neubránil úsměvu.

„Kde jste objevil tyto otisky?“

„Na třech místech.“

„Kde?“

„Zespodu na desce stolu v obývacím pokoji, na čepeli kuchyňského nože a na spodní straně magnetického držáku na nože nad kuchyňským dřezem.“

„Podle čeho jste určil, komu otisky patří?“

„Pan Mason dal před časem své otisky k dispozici našemu oddělení v souvislosti s jiným případem vraždy.“

„Jaké jiné otisky prstů jste našel?“

„Otisky Harriety Bainové.“

„Osoby obžalované v tomto případě?“

„Ano, pane.“

„Jak jste si ověřil její otisky prstů?“

„Přímým porovnáním s originálními otisky sejmutými z jejích prstů.“

„Kde jste objevil její otisky?“

„To bych mohl nejlépe demonstrovat na fotografii obývacího pokoje a místnosti, kde bylo nalezeno tělo. Na této fotografii jsou vyznačena určitá místa malými bílými kroužky. Ty udávají přibližně polohu míst, kde jsem našel otisky obžalované.“

„Rádi bychom nabídli tuto fotografii jako předmět doličný. Ukážu ji panu obhájci –“

„Není třeba,“ přerušil ho Mason. „Velice ochotně podpořím

návrh, aby tato fotografie byla nabídnuta jako předmět doličný.“

„Svědek je váš,“ vyštěkl Moon.

„Našel jste pouze tři mé otisky prstů?“ zeptal se Mason nevěřícně.

„Ano, pane.“

„Proč jste jich nenašel víc? Byl jsem v tom bytě delší čas.“

„Abyste rozuměl, pane Masone, najít latentní otisky prstů je skoro stejné jako hledat v lese zvěř. I když tam může být spousta zvěře, nemusí být vůbec lehké ji najít.

U otisků je za prvé třeba, aby byly na takovém povrchu, kde se latentní otisk uchová, a za druhé je nutné sejmout je v určitém časovém limitu.“

„O jak dlouhý limit jde?“

„Tady se ovšem setkáváme s faktorem závislým na řadě variabilit,“ vysvětloval svědek. „Závisí na povětrnostních podmínkách, na stupni vlhkosti, na povaze materiálu, na němž se latentní otisk prstu vyznačil. V tomto případě bych nejspíš předpokládal, pane Masone, že otisky, které jsem našel, se tam objevily někdy v průběhu sedmdesáti dvou hodin.“

„Ne dříve?“

„Nemyslím, pane Masone. Je to ovšem jenom můj odhad, ale za daných okolností bych řekl v průběhu sedmdesáti dvou hodin.“

„Z vašeho zkoumání tedy vyplývá, že obžalovaná byla v onom bytě někdy v průběhu sedmdesáti dvou hodin před vaší prohlídkou?“

„Ano, pane.“

„Že jsem tam byl já v průběhu sedmdesáti dvou hodin před vaší prohlídkou?“

„Ano, pane.“

„Našel jste otisky prstů paní Sylvie Atwoodové, sestry obžalované?“

„Ano, pane.“

„Takže ona byla v bytě někdy v průběhu sedmdesáti dvou hodin před vaším snímáním otisků prstů?“

„Ano, pane.“

„Našel jste otisky zesnulého pana J. J. Fritche?“

„Ano, pane.“

„Ve velkém množství?“

„Poměrně ano.“

„Takže také on byl v bytě v průběhu sedmdesáti dvou hodin před vaším zkoumáním?“

„Ano, pane.“

„A našel jste otisky prstů pana George Brogana?“

„Pochopitelně.“

„Byl tedy v bytě v průběhu sedmdesáti dvou hodin před vaší prohlídkou?“

„Ano, pane.“

„A teď nám laskavě řekněte,“ pokračoval Mason, „zda jste v bytě našel otisky prstů seržanta Holcomba z oddělení vražd?“

Haswell se zazubil. „Náhodou našel,“ odpověděl.

„Takže seržant Holcomb byl v tomto bytě v průběhu sedmdesáti dvou hodin před vaší prohlídkou?“

„Ano, pane.“

„A řekněte nám laskavě,“ zajímal se Mason, „zda něco z vašeho zkoumání naznačovalo, že seržant Holcomb byl v onom bytě v době před vraždou?“

„Ne, pane. Vím pouze, že jsem našel jeho otisky prstů.“

„Víte, zda byla obžalovaná v bytě v době před vraždou?“

„Ne, pane. Vím jen, že jsem našel její otisky prstů.“

„Víte, zda jsem já byl v bytě v době před vraždou?“

„Vím jen, že jsem našel vaše otisky prstů.“

„Takže pokud jde o vaše svědectví,“ pokračoval Mason, „a abych byl naprosto korektní, mluvím teď výhradně o svědectví vašem, není o nic větší důvod domnívat se, že vraždu spáchala

obviněná v této věci, než že jsem ji spáchal já, nebo že ji spáchal seržant Holcomb?“

„Samozřejmě že já nemohu –“ začal svědek.

„Musím vznést námitku,“ zasáhl Moon. „Otázka je argumentativní. Nejde o náležitý křížový výslech.“

„Je samozřejmě poněkud argumentativní,“ souhlasil soudce. „Obhájce se ale pouze snaží položit důraz na otázku aplikace časového prvku. Domnívám se, že to mu umožním.“

„Jak mi odpovíte?“ zeptal se Mason.

„Odpovídám ne, není,“ řekl svědek. „Nemohu určit, kdy tam kdo otisky prstů zanechal. Vím pouze, že v průběhu určité doby, po kterou se otisky prstů zachovají, byla obžalovaná v bytě.“

„A že jsem v bytě byl já?“

„Ano, pane.“

„A že byl v bytě seržant Holcomb?“

„Ano, pane.“

„A z výsledků vašeho šetření je možné vyvodit se stejným úspěchem, že v onom bytě byl seržant Holcomb a spáchal vraždu, jako že v něm byla obžalovaná a spáchala vraždu, nemám pravdu?“

„Vím ovšem, že seržant Holcomb byl v bytě po vraždě,“ namítl svědek.

„A víte, jestli tam nebyl dříve, než došlo k vraždě?“

„Ne, nevím, pane.“

„Víte, jestli byla obžalovaná v bytě poté, kdy došlo k vraždě?“

„Vyrozuměl jsem, že – ale ne, počkejte, když mám na vaši otázku odpovědět poctivě, musím přiznat, že nevím.“

„Děkuji vám,“ řekl Mason. „To je všechno.“

Moon zaváhal, jako by uvažoval, jestli nemá položit ještě nějakou otázku, ale potom si to rozmyslel a připojil také své: „To je všechno.“

„A teď, vaše ctihodnosti,“ pokračoval Moon, „bych rád

předvolal ještě jednou pana George Brogana, tentokrát abych zaměřil jeho svědectví na zcela odlišnou stránku případu. Když soud připustí, zdůvodním nabídnutí cívky s magnetofonovým záznamem jako předmětu doličného. Policie ji už podrobila zkoumání, když ji nalezla při domovní prohlídce.“

Brogan se loudal znovu ke svědecké lavici. Z jeho chování bylo patrné, že si je jasně vědom, jaká navýsost nepříjemná zkouška ho čeká.

„A teď, pane Brogane,“ pustil se do vyslýchání Moon, „se vás zeptám, zda jste měl příležitost mluvit s panem Perry Masonem před sedmým tohoto měsíce?“

„Ano, pane, měl.“

„A kde k té rozmluvě došlo?“

„V mém bytě.“

„Měl váš rozhovor něco společného s někým z rodiny Bainových?“

„Ano, měl, pane. Týkal se určitých majetkových práv, která byla ve svých důsledcích důležitá pro každého člena rodiny, to znamená potencionálně důležitá.“

„A měly tyto rozhovory něco společného s aktivitami pana J. J. Fritche, muže, který byl zavražděn?“

„Ano, pane, měly.“

„Můžete nám tyto aktivity v obecných rysech vysvětlit? Do podrobností zacházet nemusíte, ale řekněte nám, čeho se obecně tento rozhovor a vyjednávání týkaly.“

Brogan se hluboce nadechl, neklidně si poposedl a váhal, jaká nejlépe zvolit slova.

Soudce Kaylor se podíval na Masona a potom se otočil k Moonovi. „Nezabíháme trochu daleko?“

„Ne, vaše ctihodnosti. Chceme tím prokázat motiv činu a odůvodnit nabídnutí už dříve zmíněného předmětu doličného, totiž cívky s nahranou páskou, kterou policie objevila v držbě pana

Perryho Masona.“

„Jsou nějaké námitky?“ zeptal se soudce Kaylor s pohledem na Masona, který seděl naprosto uvolněně a přejížděl palcem a ukazováčkem nahoru a dolů po lakovaných stranách tužky.

„Ne, vůbec žádné,“ odvětil Mason s přívětivým úsměvem.

„Dobrá, tak tedy pokračujte,“ vyzval Moona soudce Kaylor. „Navrhoval bych ale co nejstručnější postup. Myslím, že když si pan žalobce přeje prokázat motivaci vraždy, může svědek vypovídat pouze obecně o faktech obchodního jednání a nezacházet do přílišných podrobností.“

„Slyšel jste pokyn soudu,“ řekl Moon svědkovi. „Buďte stručný. Povězte nám v obecných rysech, čeho se rozmluva týkala.“

Brogan spustil: „Čirou náhodou jsem narazil na něco, v čem měl pan Fritch prsty a co s úspěchem skrýval mnoho let. Tvrdil, že mezi ním a panem Nedem Bainem, otcem obžalované, existoval jakýsi svazek. Kdyby se tento svazek potvrdil, bylo by to mohlo způsobit rodině Bainových značnou majetkovou újmu.“

„Co jste tedy udělal?“

„Domníval jsem se, že bych mohl být Bainovým prospěšný, a nabídl jsem jim své služby.“

„Všem Bainovým?“

„Ne, zástupci jejich rodiny.“

„Komu?“

„Paní Sylvii Atwoodové.“

„Paní Sylvií Atwoodovou myslíte sestru obžalované?“

„Ano, pane.“

„A co bylo dál?“

„Paní Atwoodová si najala pana Masona. Pan Mason mě zavolal a já jsem se mu snažil vysvětlit jasně své stanovisko, že totiž za daných okolností mohu jednat jen jako jakýsi prostředník a k něčemu takovému jsem ovšem ochoten, jen když bude naprosto

jasné, že jednám v zájmu rodiny Bainových a nikoho jiného, protože nechci za žádných okolností být spojován s panem Fritchem.“

„Mohu se zeptat, proč jste zastával toto stanovisko?“

„Z etických důvodů. Nechtěl jsem slevit ze své profesionální etiky.“

„Postupoval snad pan Fritch v něčem neeticky?“

„Připadalo mi, že ano.“

„Co se vám zdálo neetické?“

„Po pravdě řečeno měl jsem dojem, že jde o jasné vydírání.“

„A s tím jste nechtěl mít nic společného?“

„Pochopitelně.“

„Ale na paní Atwoodovou jste se obrátil?“

„Ano, pane.“

„A ona se potom domluvila s panem Masonem?“

„Ano, pane.“

„Šlo při tomto jednání o určitou cívku s magnetofonovým záznamem?“

„Ano, pane.“

„Čeho to byl záznam?“

„Měla to být nahrávka rozhovoru pana Fritche s panem Nedem Bainem, otcem obžalované.“

„A co se stalo dál?“

„Pan Mason a paní Atwoodová přišli ke mně do bytu. Chtěli si poslechnout záznam rozhovoru, a já jsem jim ho přehrál.“

„Jak to, že jste ho měl u sebe vy?“

„Pan Fritch mi ho poskytl k zmíněnému účelu. Domníval se, že jeho zájmům nejlépe prospěje, když se pan Mason a paní Atwoodová seznámí s podrobnostmi jeho požadavku, a sotva se dozvěděl, že si paní Atwoodová najala pana Masona, věděl, že bude muset mít v rukou silnou kartu, když bude chtít dostat nějaké peníze. Věděl, že musí vyrukovat se všemi trumfy.“

„A co bylo dál?“

„Dal jsem sice panu Fritchovi jasně na srozuměnou, že jeho rozhodně zastupovat nehodlám, ale zaručil jsem se mu zároveň svým dobrým jménem, že se magnetofonovému záznamu nic nestane.“

„A stalo se mu něco?“

„Ano.“

„Co?“

„Byl zničen.“

„Jak?“

„Nevím jak, dal bych ovšem hodně za to, kdybych to věděl. Předpokládám, že pan Mason nějakým šikovným trikem dosáhl dálkové magnetické polarizace.“

„Jakým způsobem?“

Soudce Kaylor se podíval po Masonovi a poznamenal: „Teď už ale rozhodně vstupujeme na pole hypotéz a zabýváme se něčím, co mi připadá značně vzdálené od hlavních otázek tohoto případu.“

„Když soud připustí, chceme tak prokázat, jaká byla motivace činu,“ vysvětloval Moon, „a taky odůvodnit nabídnutí této cívky s magnetofonovým záznamem jako doličného předmětu.“

„Zdá se, že nejsou námitky,“ povzdechl si soudce Kaylor. „Pokračujte, prosím. Odpovězte na položenou otázku.“

„Nevím, jak to pan Mason dokázal,“ řekl Brogan. „Měl s sebou nějaké zařízení, o kterém předstíral, že to je naslouchátko. Nevím, co to bylo. Předpokládám, že to byla nějaká pomůcka k polarizaci, která mu umožnila, aby v průběhu přehrávání smazal záznam na pásce.“

„A co bylo dál?“

„Pan Mason mě požádal, abych mu přehrál pásku ještě jednou. Když jsem se o to pokusil, nebylo na pásce vůbec nic, byla úplně čistá.“

„A co jste udělal?“

„Ujistil jsem samozřejmě pana Masona, že jde nepochybně o nějakou poruchu na magnetofonu a že potřebuju čas, abych nechal přístroj spravit.“

„Proč jste tvrdil, že jde o poruchu na magnetofonu?“

„Prostě jsem si nechtěl vůbec připustit, že se něco mohlo stát pásce a že budu muset předstoupit před pana Fritche a přiznat se mu, jak jsem se nechal napálit. Byl jsem přesvědčený, že se pan Fritch s takovým vysvětlením nespokojí a že bude hrozně zuřit.“

„Domníval jste se v té době, že tato nahraná páska byla jediným magnetofonovým záznamem onoho rozhovoru?“

„Ano, pane, domníval.“

„Změnilo něco váš názor?“

„Ano, pane.“

„A co?“

„Nezbývalo mi, než oznámit panu Fritchovi, co se stalo.

Při té příležitosti jsem zjistil, že magnetofonový záznam, který jsem měl já a o kterém jsem se domníval, že to je původní originál, a o kterém mě také pan Fritch opakovaně ujišťoval, že to opravdu je originál a jediný magnetofonový záznam, byla ve skutečnosti kopie pořízená z jiné originální pásky.“

„A kde se nacházel onen původní originální magnetofonový záznam?“

„V držbě pana Fritche.“

„A co vám o něm pan Fritch řekl, pokud vám vůbec něco řekl?“

„Stalo se tak v přítomnosti obžalované nebo v přítomnosti pana Masona, obhájce obžalované?“ informoval se soudce Kaylor.

„Ne, vaše ctihodnosti. Snažím se jen ukázat –“

„Nemám námitky, vaše ctihodnosti. Nemám vůbec žádné námitky,“ ujistil Mason soudce. „Jen ať se do tohoto problému pan žalobce po libosti zakousne.“

„Když ovšem nejsou žádné námitky, soud obvykle povoluje, aby se ve svědecké výpovědi pokračovalo. Předpokládám, že jsou panu žalobci známá fakta, která soud nezná, a že tu nejspíš existují nějaké skryté vazby, ale zdá se mi, že je trochu od věci, když čekáme od obžalované, že se bude cítit vázána konverzací, kterou vedl pan Fritch s tímto svědkem a o níž pravděpodobně neměla ani tušení.“

„Nic proti tomu nemám,“ ozval se Mason.

„Dobrá,“ podvolil se soudce Kaylor. „Odpovězte na otázku, pane svědku.“

Brogan vysvětloval: „Pan Fritch prý předvídal, aspoň mi to tvrdil, že by se něco mohlo stát autentickému záznamu konverzace, který měl u sebe, a proto mi prý pořídil kopii, abych mohl paní Atwoodové jasně vysvětlit, v jaké se ocitla situaci, ale vlastní originál si ponechal pro jistotu z bezpečnostních důvodů u sebe. Navrhl, že mi pořídí novou kopii.“

„Jak jste na to reagoval?“

„Byl jsem v trapné situaci, protože jsem jak pana Masona, tak paní Atwoodovou ujistil, že nahrávka, kterou mám u sebe, je původní originál a jiná nahrávka že neexistuje, o čemž mě pan Fritch ubezpečil.“

„Pan Fritch vám tedy sám řekl, že má ještě jinou originální nahrávku?“

„Ano, pane.“

„Měl jste možnost prohlédnout si ji?“

„Ano, pane, měl.“

„Bylo na ní něco charakteristického?“

„Ano, pane, bylo.“

„A co?“

„Vlastní páska byla na několika místech slepovaná, jako by byly slepené dohromady dva nebo i více kusů pásky.“

„A okopíroval pro vás pan Fritch další duplikát tohoto

originálu?“

„Ano, pane.“

„A co jste dělal vy?“

„Byl jsem ve velkých rozpacích, protože jsem si uvědomil, že jsem se nechal vmanévrovat do velmi ošemetné situace.“

„Do jaké?“

„Kdyby se byl některý člen rodiny Bainových nějakým způsobem dohodl s panem Fritchem, aby získal tu přehranou kopii, byl by pro něho onen původní originál představoval pořád stále stejně velkou hrozbu.“

„Předpokládám, že zaznamenaný rozhovor obsahoval něco, co by si podle vašeho mínění rodina Bainových nepřála zveřejňovat?“

„Ano, pane.“

„A viděl jste šestého tohoto měsíce u pana Fritche na vlastní oči původní originál, o kterém jste se vyjádřil, že byl slepovaný a že na něm bylo slepování jasně patrné?“

„Ano, pane.“

„A kde to bylo?“

„V jeho bytě.“

„Na jakém místě v bytě tuto pásku schovával?“

„To nevím. Šel někam a přinesl mi ji ukázat. Ukázal mi taky magnetofon, na němž mohl pořizovat kopie.“

„Měl jste schůzku s panem Masonem sedmého v devět ráno?“

„Ano, pane.“

„A také s paní Atwoodovou?“

„Ano, pane.“

„Byl jste v devět hodin ve svém bytě?“

„Ne, v devět jsem tam nebyl, pane.“

„Řekněte laskavě soudu, čím jste se zabýval?“

„Velmi mě zajímaly reakce pana Masona a paní Atwoodové, a proto jsem se pokusil si je ověřit. Především jsem se ovšem snažil přijít na kloub tomu, jak se panu Masonovi podařilo, aby rozhovor

z magnetofonového záznamu jako zázrakem zmizel, aniž se pan Mason sebeméně dotkl cívky s nahranou magnetofonovou páskou.“

„A co jste tedy udělal?“

„Měl jsem na šestého večer domluvenou partičku pokeru. Naplánoval jsem si úmyslně, že od pokeru nevstanu celou noc a že se vrátím do bytu s pětiminutovým až desetiminutovým zpožděním.“

„Proč jste si to tak naplánoval?“

„Chtěl jsem zjistit, co si pan Mason s paní Atwoodovou budou povídat o tom magnetofonovém záznamu. Chtěl jsem vědět, jak budou reagovat. Chtěl jsem zjistit, co si o něm v skrytu duše myslí.“

„A udělal jste něco, a pokud ano, tak co to bylo?“

„Vědomě jsem si naplánoval, že z bytu zmizím. Nezamkl jsem a připíchl na dveře vzkaz v obálce adresované panu Perrymu Masonovi. Ve vzkazu jsem mu oznamoval, že hraju poker, a kdybych se náhodou zdržel, aby šel do bytu a počkal tam na mě.“

„Co jste ještě udělal?“

„Nastražil jsem tam magnetofon se skrytým mikrofonem.“

„Kam jste ho nastražil?“

„Na místo, kde by zaznamenával jakýkoliv rozhovor jak před dveřmi bytu, tak v samotném bytě.“

„A zajistil jste si nějak, aby byl mikrofon zapnutý?“

„Ano, pane, zajistil.“

„Jakým způsobem?“

„Použil jsem k tomu elektrické hodiny.“

„Můžete nám poskytnout podrobnější vysvětlení?“

„Existují hodiny poháněné elektřinou. Jdou naprosto přesně. K těmto hodinám můžete mít přídavné zařízení, které se podobá budíku. Když přijde čas, na který jste předem přídavné zařízení nastavil, zapojí se elektrický proud a uvede v činnost libovolný

mechanismus. Nastavil jsem tyto hodiny na osm padesát, aby automaticky spustily za deset minut devět magnetofon a uvedly ho do chodu. Nechal jsem na cívce třicetiminutovou pásku, protože jsem se chtěl dozvědět co nejvíc z toho, o čem si budou povídat osoby, které budou stát před mými dveřmi, nebo které vejdou do bytu. Nechal jsem otevřený překlad nad dveřmi a mikrofon jsem umístil na strop místnosti právě uvnitř překladu.“

„A jak dlouho by to zaznamenávací zařízení bylo pracovalo?“

„Až do za deset minut půl desáté. Zapnulo se v osm padesát. Byla to třicetiminutová cívka. Předpokládal jsem, že přijdu dřív než v osm padesát. Chtěl jsem jim dopřát pět nebo deset minut na nerušenou konverzaci, než se objevím.“

„Takže jste se nedostavil včas úmyslně?“

„Ano, pane.“

„Ale nakonec jste přišel?“

„Ano, pane.“

„Kdy?“

„Asi v devět hodin a pět minut.“

„A zjistil jste, že tam Mason už je?“

„Pan Mason, paní Atwoodová a tajemnice pana Masona, myslím, že se jmenuje slečna Streetová.“

„A vešli jste do bytu?“

„Ano, pane.“

„A co se stalo?“

„Potom jsem právě objevil tělo pana Fritche.“

„A pustil jste si později magnetofon, abyste si poslechl, o čem si povídali?“

„Ano, pane, pustil.“

„Zeptám se vás teď, jestli v onom rozhovoru padla nějaká zmínka o tom, že tělo pana Fritche bylo objeveno už dřív?“

„Ano, pane, padla.“

„A komentoval pan Mason nějak tento objev?“

„Ano, pane.“

„Uděloval nějaké rady?“

„Ano, pane.“

„Řekl také pan Mason něco v tom smyslu, že půjde hledat cívku s originálním magnetofonovým záznamem k panu Fritchovi, který ji podle jeho přesvědčení musel mít u sebe v bytě?“

„Ano, pane.“

„Máte zde s sebou ten magnetofonový záznam?“

„Ano, pane.“

„Dají se na něm rozeznat hlasy?“

„Ano, pane, dají.“

„Když soud připustí,“ obrátil se Moon na soudce. „Rád bych nyní nabídl tento magnetofonový záznam soudu. Mám s sebou přístroj, na kterém si můžeme záznam přehrát, a jsem přesvědčen, že si ho soud se zájmem vyslechne.“

„Nějaká námitka?“ zeptal se soudce Kaylor.

„Spousta námitek,“ spustil Mason. „Tohle všechno nemá s naším trestným činem nic společného. Pro obžalovanou Hattii Bainovou to rozhodně nemůže být závazné. Ona tam v té době nebyla. Neslyšela, co se říkalo, a proto to pro ni nemůže být zavazující.“

„Měla tam svého právního zástupce,“ protestoval Moon.

„V té době jsem jejím právním zástupcem nebyl,“ zdůraznil Mason. „Nemůže pro ni být zavazující něco, co jsem řekl, ještě než jsem byl požádán, abych ji zastupoval. To byste se mohl taky odvolávat na něco, co jsem pronesl před deseti lety.“

„Myslím, že máme právo nabídnout tuto pásku jako předmět doličný. Považujeme to za velice důležité,“ odporoval Moon.

„Můžete ji nabídnout jako předmět doličný jen za určitých okolností,“ nedal se Mason. „Musel byste se jedné z přítomných osob zeptat, zda došlo k jistému rozhovoru. Pokud by tato osoba přiznala, že k rozhovoru došlo, je věc vyřízená. Potom tento svůj

magnetofonový záznam nemůžete nabídnout. Kdyby ona osoba rozhovor popřela, potom byste byl v situaci, že byste mohl magnetofonový záznam nabídnout, abyste uvedl v pochybnost důvěryhodnost dané osoby, ovšem za předpokladu, že byste mohl dokázat, že hodiny fungovaly, že magnetofonový záznam byl skutečně pořízen v době mezi osmi hodinami padesáti minutami a devíti hodinami dvaceti minutami, a kromě toho, že jeden z hlasů na magnetofonovém záznamu může někdo identifikovat jako hlas toho člověka, jehož důvěryhodnost se pokoušíte uvést v pochybnost. Dokonce i potom by mohla nahrávka sloužit jen jako důkaz ke zpochybnění určitých okolností, a ne jako důkaz faktu.“

„Myslím, že tak zní litera zákona,“ souhlasil soudce Kaylor.

„Ale když soud připustí,“ rozčiloval se Moon „hodlám tímto magnetofonovým záznamem doložit, že sám pan Mason postupoval nezákonně, když po zprávě, že je pan Fritch mrtev, vnikl svévolně do Fritchova bytu z jednoznačného důvodu, aby tam pátral neoprávněně a nezákonně po onom slepovaném magnetofonovém záznamu.“

„A proto si myslíte, že jsem já zavraždil pana Fritche?“ zeptal se Mason.

„Ale mohl byste být dodatečně označen za spoluviníka,“ vyjel na Masona Moon.

„Který magnetofonový záznam vlastně chcete soudu nabídnout?“ zajímal se soudce Kaylor.

„Teď právě ten, který byl pořízen před Broganovým bytem, na němž se mluví o objevení těla a na němž se pan Mason rozhodne provést neoprávněně prohlídku.“

„Námitka proti tomu se přijímá,“ rozhodl soudce Kaylor. „Žádný z účastníků tohoto rozhovoru není souzen v našem případu a ani nikdo neprokazoval, že k rozhovoru došlo v přítomnosti obžalované.“

„Chci také nabídnout magnetofonový záznam, o kterém se pan

Brogan dozvěděl, že to je Fritchův původní originální magnetofonový záznam.“

„Bez předchozího odůvodnění nemůžete.“

„Domníval jsem se, že už k odůvodnění došlo, vaše ctihodnosti.“

„Svědek pouze udal, že takový magnetofonový záznam existuje. Neidentifikoval ho ovšem.“

„Jestli si soud záznam poslechne, nebude pochybovat, že tento magnetofonový záznam přináší sám důkaz své autenticity a je sám sobě důkazem.“

Soudce Kaylor zavrtěl hlavou. „Nějaký svědek musí záznam identifikovat.“

„Pan Brogan může přece prohlásit, že se tato nahrávka podobá té, kterou měl pan Fritch.“

„Podívejte se ven z okna,“ odporoval Mason. „Uvidíte tam na parkovací ploše tisíc automobilů. Všechny jsou si navzájem ´podobné´. Najdete mezi nimi ale také identické modely. Budete-li chtít nějaký z nich identifikovat, budete se muset spíš zabývat individuálními charakteristickými znaky než povšechnými skupinovými charakteristikami.“

„Od vás se právnickému umění učit nepotřebuju!“ vztekal se Moon.

„Ale od někoho byste měl,“ odpověděl lakonicky Mason a posadil se.

Soudce Kaylor zasáhl: „To už stačilo, pane obhájce. Soud si nepřeje, aby mezi obhájcem a žalobcem docházelo k sarkastickým osobním výpadům.“

„Oplácím jen stejnou mincí,“ řekl Mason.

„Nepřeji si, aby si pan obhájce a pan žalobce opláceli nadále stejnou mincí. Přeji si, aby toto slyšení probíhalo řádným způsobem. A teď, pánové, poslouchal jsem trpělivě tento směr svědeckých výpovědí. Domnívám se, že má-li být soudu

magnetofonový záznam předložen, je nutné, aby ho nějaký svědek identifikoval. Navrhuji proto, abyste pro tuto chvíli přeskočili danou fázi případu.“

„To je prozatím všechno, pane Brogane,“ řekl Moon. „Zavolám vás znovu, až si poslechneme onen magnetofonový záznam.“

Brogan vstal a chystal se opustit místo pro svědky.

Mason ho zastavil: „Rád bych svědka podrobil křížovému výslechu.“

„Prosím, pane Masone,“ souhlasil soudce Kaylor.

Perry Mason vstal se židle a vydal se kolem stolů pro obžalobu a obhajobu, postavil se před Brogana a čekal, až se na něho Brogan podívá.

Brogan na okamžik vzhlédl, ale když se setkal s tvrdým Masonovým pohledem ve tváři, jejíž rysy mohly být vytesány z křemene, rychle očima uhnul.

Protahované mlčení bylo výmluvné.

„Začněte s výslechem,“ zasáhl soudce.

„Věděl jste, že pan Fritch oloupil banku?“ zeptal se Mason.

„Domyslil jsem si, že to není vyloučené.“

„Znal jste ho v době, kdy došlo k oné bankovní loupeži?“

„Já – ano, myslím, že ano.“

„Věděl jste, kolik pan Fritch požadoval za své mlčení o podrobnostech této bankovní loupeže?“

„Vím, že požadoval značnou peněžní částku.“

„Byl jste ochoten vystupovat jako prostředník a jednat o zaplacení této částky?“

„Ne v tom smyslu, jaký vaše otázka implikuje.“

„Jak tedy?“

„Chtěl jsem být co nejprospěšnější panu Bainovi – a rodině Bainových.“

„Znal jste se s Bainovými?“

„Osobně ne.“

„Proč jste jim tedy chtěl tolik pomáhat?“

„Protože jsem si myslel, že jsou – prostě jsem se domníval, že potřebují –“

„Nakousl jste větu, že jste si myslel, že jsou Bainovi vystaveni vydírání, nemám pravdu?“

„Ano.“

„A byli vystaveni vydírání?“

„To je těžká věc. Když se to vezme kolem a kolem, šlo o dosti prekérní situaci.“

„A vy jste byl ochoten se na tom vyděračství podílet?“

„Ne, pane.“

„Byl jste ochoten vybrat od nich peníze a předat je panu Fritchovi?“

„Takové ostré tvrzení nebere v úvahu mé motivy, které byly podle mého názoru poměrně chvályhodné.“

„Odpovězte pouze na moji otázku,“ přerušil ho Mason. „Byl jste ochoten převzít od nich peníze a předat je panu Fritchovi?“

„Když stavíte otázku takto, pak ano.“

„Přestože šlo o vyděračský požadavek?“

„Že jde o vydírání, byla pouze moje domněnka.“

„Domyslil jste si tedy, že okolnosti Fritchovi umožňují, aby poskytl bance určitou informaci, z níž by se dalo vyvodit, že pan Bain použil peněz ukradených bance ke koupi pozemků, které posléze velmi stouply v ceně, když se na nich začala těžit nafta. Pan Bain měl navíc použít těchto peněz s plným vědomím, že jde o kořist z bankovní loupeže. Říkám to správně?“

„V podstatě ano.“

„Té noci, kdy došlo k vraždě, jste tedy nebyl ve svém bytě?“

„Ne, nebyl.“

„Znal jste pana Fritche velmi dobře?“

„V určitém směru jsem s ním spolupracoval. Pan Fritch

potřeboval peníze. Domníval se, že právě já mám možnost mu je opatřit.“

„A vy jste se snažil mu je opatřit?“

„Snažil jsem se celou tu záležitost urovnat.“

„Když říkáte urovnat, máte na mysli vytáhnout z Bainových dost peněz, abyste Fritchovi zaplatil za jeho mlčení?“

„Prostě urovnat.“

„Pan Fritch bydlel v bytě přímo naproti vám?“

„Ano, pane.“

„Kdo mu ten byt opatřil?“

„Já.“

„Pan Fritch čekal, že se bude muset na delší čas někam ztratit, nemám pravdu?“

„Těžko vám řeknu, co se honilo v hlavě panu Fritchovi.“

„Nikdy se vám o tom nezmínil?“

Svědek váhavě připustil: „Zdá se mi, že se jednou o něčem takovém zmínil.“

„Chodíval jste čas od času k Fritchovi do bytu?“

„Ano, pane.“

„A on chodíval do bytu k vám?“

„Ano, pane.“

„Měl klíč od vašeho bytu?“

„Vlastně –“

„Tak měl nebo neměl?“

„Vlastně ano, měl.“

„A měl jste vy klíč od jeho bytu?“

„Požádal mě, abych –“

„Měl jste klíč od jeho bytu?“

„Ano, pane.“

„Chodíval jste k němu občas?“

„Ano, pane.“

„Věděl jste, že se připravuje na to, aby se mohl v případě

potřeby ukrývat na jednom místě?“

„Co tím myslíte?“

„Stručně řečeno, byl jste obeznámen se skutečností, že si pan Fritch koupil ohromný mrazák, který naplnil zásobami všech možných druhů potravin, aby si v případě potřeby nemusel nic obstarávat venku a nikdo ho neviděl na veřejnosti, na ulici, dokonce ani ve výtahu vašeho činžáku?“

„Ano, pane.“

„Víte, kolik ten mrazák stál?“

„Myslím, že přibližně sedm set dolarů.“

„A byl nacpaný zásobami, které musely stát taky dost peněz?“

„Asi ano.“

„Víc než sto dolarů?“

„Asi ano.“

„Víc než dvě stě dolarů?“

„Myslím, že přibližně – asi tak tři sta až tři sta dvacet pět dolarů.“

„Kdo mu na to poskytl peníze?“

Brogan se ošíval. „Pochopte, byl jsem v ošemetné situaci a –“

„Poskytl jste mu peníze na zakoupení mrazáku a všech potravin v něm?“

„Půjčil jsem panu Fritchovi určitou finanční částku.“

„Kolik celkem?“

„Dva tisíce dolarů.“

„A jste si vědom, že tyto peníze, nebo alespoň jejich značnou část, vynaložil pan Fritch na uhrazení výloh za stěhování do tohoto bytu, za instalaci televize a za koupi mrazáku a zásob v něm?“

„Předpokládám, že tomu tak bylo. Ano, pane.“

„Když tedy pomineme všechnu vaši rétoriku o bezúhonnosti, s kterou jste tak snaživě opřádal svoji osobu, zůstává skutečnost, že jste financoval Fritchovy vyděračské aktivity, nemám pravdu?“

„Já to tak nevidím.“

„Jel jste s ním na holport?“

„Já to tak nevidím.“

„Ale já ano.“

„Na svůj názor máte stejné právo, jako mám já na svůj,“ odsekl Brogan.

„Té noci, kdy došlo k vraždě, jste se úmyslně nezdržoval doma?“

„Ano, pane.“

„Hrál jste poker?“

„Ano, pane.“

„Můžete prokázat minutu po minutě, kde jste byl?“

„Naprosto přesně minutu po minutě po celou tu dobu, až asi do osmi hodin dvaceti minut.“

„Kde jste byl po osmé hodině dvaceti minutách?“

„Zastavil jsem se na něco k jídlu. V které restauraci to bylo, si ale opravdu nevzpomínám. Padla mi do oka v nějaké ulici, kterou jsem projížděl. Náhodou tam měli otevřeno, a když jsem nakoukl dovnitř, zjistil jsem, že jsou tam volné stoly a že tam lelkuje docela schopně vyhlížející číšnice, která zřejmě nemá co na práci. Řekl jsem si, že bych tam bez velké ztráty času mohl posnídat. Zastavil jsem se tam tedy na kávu a na něco k snědku.“

„Hrál jste poker celou noc, to znamená celou noc ze šestého na sedmého až do rána do osmi hodin dvaceti minut?“

„Ano, pane.“

„S kolika lidmi?“

„Hrálo nás sedm a všichni mi jistě ochotně potvrdí, že jsem tam strávil celou noc.“

„Domluvil jste si tu partii úmyslné?“

„Ne, pane. Vlastně – tak trochu jsem k její domluvě přispěl.“

„Udělal jste to tedy úmyslně, abyste měl logickou výmluvu, proč nejste doma, a abyste nechal na dveřích vzkaz a nastražil onen magnetofon, a tak se dozvěděl, o čem si budu s paní

Atwoodovou povídat?“

„Možná. Ale nemusel to být můj jediný důvod.“

„Ale byl to jeden z nich?“

„Ano.“

„Chtěl jste se především dozvědět, jestli panu Fritchovi za nahrávku zaplatíme?“

„Zajímalo mě především, jak se vám podařilo smazat z té pásky nahrávku hlasu, aniž jste se k pásce přiblížil.“

„Ale postaral jste se vědomě o to, abyste zmizel na dobu, kdy došlo údajně k vraždě?“

„Ano, pane. Ne, počkejte chvilku, počkejte! Tak jsem to nemyslel.“

„Proč jste to tedy řekl?“

„To jste řekl vy. Vložil jste mi slova do úst.“

„Opatřil jste si alibi nebo ne?“

„Mé alibi je nevyvratitelné, pane Masone. Do téhle vraždy mě v žádném případě i přes sebevětší snahu nezatáhnete.“

„Proč ne?“

„Protože k ní došlo, když jsem seděl v přítomnosti sedmi svědků.“

„Odskočil jste si od pokeru pro nějaké peníze, nemám pravdu?“

„Ano, to máte.“

„Kdy to bylo?“

„Přibližně v pět ráno. Byl jsem pryč asi dvacet minut.“

„Kam jste šel?“

„Za jedním přítelem.“

„Za jakým přítelem?“

„Na to nebudu odpovídat.“

„Proč ne?“

„Abych ho nekompromitoval.“

„Co jste dělal?“

„Vyzvedl jsem si tisíc pět set dolarů.“

„V kolik to bylo hodin?“

„V pět ráno, pane Masone,“ odpověděl Brogan nazlobeně. „Dvě hodiny po nejzašší hranici, kterou doktor uvádí jako možnou dobu Fritchova zavraždění.“

„Jak daleko od vašeho bytu bylo místo, kde jste hráli poker?“

„Přibližně – nevím přesně, asi tak pět bloků.“

„To se dalo autem stačit za pět minut.“

„Pravděpodobně ano, pokud bych se nedostal do dopravní zácpy.“

„V pět hodin ráno by vás asi sotva zdržela dopravní zácpa, nemyslíte?“

„Jistěže ne,“ odsekl Brogan sarkasticky. „Mohl jsem si klidně zajet v pět hodin ráno od partie pokeru domů a byl bych na místě v pět hodin a pět minut. Zdržet jsem se tam mohl do čtvrt na šest a za deset minut půl šesté jsem mohl už zase sedět u pokeru. Vysvětlete mi jen, pane Masone, jak jsem asi mohl spáchat vraždu, ke které došlo, mezi půlnocí a třetí hodinou ranní, když jsem od pokeru odešel v pět hodin. Otočit ručičky času zpátky se mi ještě nikdy nepodařilo.“

Soudce Kaylor trochu znechuceně zasáhl: „Svědek nebude klást panu obhájci otázky, nebude ho k ničemu vyzývat, svědek se omezí na odpovídání na dotazy.“

Mason se ozval: „Vaše ctihodnosti, když bude mít soud strpení, já fakticky tuto otázku velice vítám. Rád bych na ni odpověděl.“

Soudce Kaylor se podíval na Masona, jako by nemohl uvěřit vlastním uším.

„Ve skutečnosti,“ spustil Mason, „je rozluštění velice prosté. Svědkovi stačilo, aby zajel domů, kde ubodal pana Fritche sekáčkem na led, potom vyhodil všechny zmrzlé potraviny z mrazáku, položil tam místo nich na záda Fritchovo tělo s ohnutými

koleny a lokty, zavřel poklop a vrátil se ke své partii pokeru, kde vytrval až do osmi hodin dvaceti minut. Potom se přiřítil domů, vytáhl pana Fritche z mrazáku, strčil ho do spížky na alkohol, naházel jídlo zpátky do zásobníku na potraviny a obešel blok, aby počkal do devíti hodin, kdy pak přispěchal do svého bytu s tvrzením, že se zdržel na snídani. Přesně takhle by fakta odpovídala těm faktům, jak je známe z našeho případu. Tělesná teplota by byla tak zproblematizovaná, že mohl být patolog lehko uveden v omyl a nabýt přesvědčení, že k smrti došlo někdy kolem jedné hodiny ranní místo o čtyři hodiny později.“

Mason zamířil zpátky ke stolu pro obhajobu, kde se s úsměvem usadil a pohodlně se opřel ve své otáčecí židli.

Soudce Kaylor s očima na stopkách se naklonil kupředu a klouzal pohledem ze svědka k Masonovi a potom k náměstkovi okresního státního zástupce.

„To je lež!“ vykřikl George Brogan. „Nic takového jsem neudělal!“

„Námitka. Tvrzení pana obhájce není založeno na důkazech. Dokonce postrádá i logiku,“ ječel Moon na soudce.

„Ukažte mi, v čem postrádá logiku,“ odporoval Mason.

V soudní síni vypukla taková vřava, že musel soudní úředník několik vteřin bušit svým kladívkem, než zjednal opět aspoň jakési zdání ticha.

„Máte sebemenší důkaz pro své ohromující obvinění, pane Masone?“

„To není obvinění,“ odporoval Mason. „Svědek mi prostě položil otázku. Vyzval mě, abych vysvětlil, jak by byl asi mohl vraždu spáchat, a já jsem jeho výzvě vyhověl.“

„Tak se to seběhnout nemohlo,“ ujišťoval Moon soud.

„Proč ne?“

„Podobný trik by doktora nemohl oklamat.“

„Povolejte ho znovu na svědeckou lavici a zeptejte se ho,“

navrhl Mason.

Následovala chvíle trapného ticha.

„Chce ještě někdo svědkovi položit nějakou otázku?“ zeptal se soudce Kaylor poněkud neslaně nemastné.

„Já bych měl ještě jednu nebo dvě otázky,“ ozval se Mason.

„Dobrá, pokračujte, prosím,“ rozhodl sice soudce Kaylor, ale bylo jasné, že je myšlenkami úplně jinde.

Mason začal: „Víte, pane svědku, že pan Fritch vyloupil před několika lety banku?“

„Vím o určitém podezření, že to udělal.“

„A že ukořistil přibližně dvě stě tisíc dolarů?“

„Říká se to.“

„Spáchal Fritch tu loupež sám?“

„To nevím.“

„Ale zprávy o ní tvrdí, že nebyl sám, to asi víte?“

„Slyšel jsem. Měl prý jednoho nebo dva spolupachatele. Já nevím.“

A potom se Mason zeptal úplně nenápadně, dokonce natolik nenápadně, že publiku zpočátku vůbec nedošel plný význam jeho otázky: „A nebyl jste jedním z účastníků oné loupeže vy sám, pane Brogane?“

Brogan se už zvedal ze svědecké lavice, ale teď na ni klesl zpátky.

V soudní síni se nadlouho rozhostilo ticho.

„Jestli soud připustí,“ vzpamatoval se nakonec Moon, „tato otázka je urážlivá. Nemá jakékoli opodstatnění. Je to prostě rána naslepo. Pan obhájce položil tuto otázku za jediným účelem, přivést svědka do rozpaků a pokořit ho.“

„Tak ho nechte odpovědět,“ protestoval Mason.

„Jen ať prohlásí pod přísahou, že nebyl jedním z té lupičské bandy. Je to už promlčený trestný čin, ale když teď pod přísahou vypoví, že nebyl členem té bandy, může být souzen za křivé

svědectví.“

Znovu se rozhostilo ticho.

„Podávám proti otázce námitku,“ spustil Moon. „Je to –“

„Námitka se zamítá,“ odsekl soudce Kaylor.

Soudce si měřil nešťastného svědka. „Slyšel jste otázku?“ zeptal se.

„Ano, pane.“

„Rozuměl jste otázce?“

„Ano, pane.“

„Odpovězte na ni.“

Brogan si trochu poposedl a s pohledem na strop utrousil: „Nemyslím, že mám zájem na ni odpovědět.“

„Soud vám přikazuje, abyste na ni odpověděl.“

Brogan zavrtěl hlavou. „Já na ni neodpovím.“

„Z jakého důvodu?“ zeptal se s úsměvem Mason.

„Protože by mě mohla odpověď kompromitovat.“

Mason se zazubil na naprosto konsternovaného náměstka okresního státního návladního a pak se obrátil zpět k Broganovi.

„Vy jste při tom pokeru prohrával, pane Brogane?“ zeptal se Mason.

„Už jsem vám řekl, že ano.“

„A v pět hodin jste se sebral, abyste si zašel pro nějaké peníze?“

„Ano, pane.“

„A přivezl jste si zpátky značnou hotovost?“

„Ano, pane.“

„A nemůžete nám prozradit, kde jste k těm penězům přišel?“

„Řekl jsem vám, že jsem si je vyzvedl u přítele.“

„A odmítáte nám prozradit jméno svého přítele?“

„Ano.“

„Proč?“

„Protože se domnívám, že nemusím.“

„Tohle je podle mého nekompetentní, irelevantní a zbytečné, nejde o náležitý křížový výslech,“ rozčiloval se Moon.

Mason se zeširoka usmál a navrhl soudci Kaylorovi: „Nařiďte mu, aby na otázku odpověděl, a uvidíte, že i na tu odmítne odpověď z téhož důvodu, že by ho totiž kompromitovala.“

„Námitka,“ spustil znovu Moon. „Nemyslím, že je to náležitý křížový výslech.“

Soudce Kaylor, který sledoval pozorně svědka, rozhodl: „Námitku zamítám. Odpovězte na otázku.“

Brogan tvrdošíjně vrtěl hlavou.

„Odpovíte na otázku?“ zeptal se ho Mason.

„Ne, pane, neodpovím.“

„Proč ne?“

„Z důvodu, který jste sám uvedl, pane Masone, že by mě mohla odpověď kompromitovat.“

Mason pokračoval: „Ten přítel, který vám poskytl peníze, byl fakticky váš blízký intimní přítel, nemám pravdu?“

„Ano, pane.“

„Velice blízký přítel?“

„Ano, pane.“

„Možná nejbližší přítel, kterého máte?“

„Možná.“

„Jinými slovy,“ pronesl Mason, „vyzvedl jste si peníze sám od sebe. Vy jste ten přítel. Opustil jste partii pokeru, abyste si zajel do vlastního bytu a vzal si tam hotovost z tajného vestavěného sejfu, nebylo to tak?“

Brogan se ošíval.

„Odpovězte na otázku,“ obořil se na svědka soudce Kaylor.

Brogan se na soudce prosebně podíval: „Copak nevidíte, vaše ctihodnosti, že mě pan Mason tlačí do kouta, aby mi přišil za každou cenu tu vraždu? Proti něčemu takovému je těžké se bránit.“

„Ale můžete odpovídat na otázky,“ prohlásil soudce Kaylor.

„Jestliže jste si v tu dobu zašel pro peníze domů, proč nám to nepovíte?“

„Nemusím vám to povědět,“ bránil se Brogan. „Odmítám odpověď.“

„Z jakého důvodu?“

„Protože by mě odpověď mohla kompromitovat.“

Mason se zazubil. „To mi stačí,“ prohodil. „Nemám další otázky. To je všechno, pane Brogane.“

„To je všechno, pane Brogane. Opusťte svědeckou lavici,“ přikázal Broganovi Moon.

S obličejem rudým vztekem spustil: „Když soud připustí, nařknutí není ještě důkaz. Insinuace jistě nemohou mít váhu důkazu.

Vím samozřejmě, co má obhajoba za lubem, a ví to jistě i soud. Jsem rozhodnut překazit, aby se do tisku dostaly překroucené zprávy, na které podle mého přesvědčení spoléhá pan obhájce. Povolám na svědeckou lavici doktora Hanovera, abych učinil na místě a jednou provždy přítrž těmto pomluvám.“

„Velmi dobře, jen ho povolejte,“ souhlasil Mason.

Mason vstal a dal znamení Delle Streetové, která seděla v soudní síni skoro až vzadu.

Della vyšla ze soudní síně, ale vzápětí byla zpátky s plnou náručí knih. Položila je na stůl před Masona, znovu odešla ze soudní síně a vrátila se v mžiku s další náručí knih.

Doktor Hanover, který zaujal místo pro svědka, se podíval dolů na pestrou paletu knih, které Mason uspořádal tak, aby svědek mohl ze svého místa vidět zlaté tituly vytištěné na jejich hřbetu.

„Položím panu doktoru Hanoverovi otázku,“ zahájil Moon výslech. „Pane doktore, bylo by možné, aby faktory, které jste zjistil, když jste vyšetřoval tělo, byly ovlivněny uměle tím, že by tělo bylo uloženo v mrazícím zařízení! Jinými slovy je vůbec

možné, abyste dobu smrti určil na rozmezí mezi půlnocí a třetí hodinou ranní, kdyby byl pan J. J. Fritch zavražděn v pět hodin ráno a jeho tělo potom bylo po dobu nějakých dvou nebo tří hodin uloženo v mrazícím zařízení?“

„Ještě moment,“ zasáhl Mason. „Než odpovíte, pane doktore, hodlám vznést námitku, a to z důvodu, že nebyla otázka řádně odůvodněná.“

„Doktorovu kvalifikaci jsem už prokázal,“ bránil se Moon.

„Rád bych pana doktora nyní podrobil křížovému výslechu, a to právě ohledně jeho kvalifikace,“ ohlásil Mason.

„Dobře, na to máte právo,“ svolil soudce Kaylor.

Mason vzal do ruky jednu z knih. „Slyšel jste někdy, pane doktore, o knize Dr. LeMoynea Snydera s názvem Vyšetřování vraždy?“

„Ano, pane.“

„Jaké má ta kniha renomé?“

„Výborné.“

„Je to uznávaný pramen v oboru forenzní medicíny?“

„Ano, je.“

„Slyšel jste někdy o knize profesora Glaistera Forenzní medicína a toxikologie?“

„Samozřejmě že slyšel.“

„Jaké má renomé?“

„Výborné.“

„Je to uznávaný pramen v oboru forenzní medicíny?“

„Ano, je.“

Mason začal otvírat knihy na stránkách, které měl založené. Doktor Hanover sledoval fascinovaným zrakem advokátovo počínání, jak rozevírá a vrší jednu knihu na druhou, až jich před sebou nakupil impozantní sloupec.

„Nyní tedy vznáším námitku proti otázce položené panem žalobcem, a to proto, že nebyla řádně odůvodněna, že počítá s

fakty, která nejsou předložena jako důkazní materiál, a nezmiňuje se naopak o faktech, která jsou předložena jako důkazní materiál!“

„Jaká fakta jsem opominul?“ ohradil se Moon.

„Zejména fakt, že doktor Hanover založil své svědectví částečně na obsahu žaludku a stavu potravy, o které předpokládal, že ji oběť konzumovala v obvyklém čase k jídlu. Chci zdůraznit, že doktor Hanover nemůže vědět, kdy bylo jídlo konzumováno, takže se jeho svědectví opírá výhradně o tělesnou teplotu. Dále chci zdůraznit, že svědkyně paní Lortonová, vaše vlastní svědkyně, jejíž svědectví vás zavazuje, prohlásila výslovně, že když přišla obžalovaná k bytu pana J. J. Fritche, kterého ovšem svědkyně znala pod jménem Frank Reedy, otevřel obžalované dveře sám pan Fritch a pustil ji dovnitř. Neřekla ´nějaký muž´. Řekla, že jí otevřel dveře sám pan Fritch a pustil ji dovnitř. Je jasné, že v té době musel být pan Fritch kompletně oblečený. Jestliže ho svědkyně paní Lortonová viděla dostatečně zřetelně, aby si byla jistá, že právě on vpustil obžalovanou do bytu, nebylo by jí rozhodně uniklo, kdyby byl pan Fritch přišel ke dveřím pouze ve spodním prádle a vpustil v takovém ustrojení do bytu ženu. Je tedy nad slunce jasné, že jediné měřítko, které panu doktoru Hanoverovi zbývá k určení doby smrti, je tělesná teplota, a jestliže nyní ze svědectví vyplývá, že pan Fritch byl zřejmě kompletně oblečen v době, kdy ho navštívila slečna Bainová, zatímco v době své smrti měl na sobě pouze spodní prádlo, dovoluji si předložit k úvaze, aby svědkovi nebylo povoleno odpovědět na otázku, jak mu byla právě položena.“

„Dobrá, položím mu ji tedy jinak,“ vzdal se Moon. „Přejdu rovnou k věci a udělám jednou provždy jasno. Pane doktore Hanovere, když budeme brát v úvahu pouze fakta, která jsou vám samému známá, když budeme brát v úvahu, že neznáte přesný čas, kdy pan Fritch konzumoval jídlo, které jste nalezl v žaludku, když založíte svoji svědeckou výpovědi výhradně na tělesné teplotě, je,

nebo není možné, aby zesnulý zemřel později než ve tři hodiny ráno za předpokladu, že okolnosti teploty, jak jste je zjistil, mohly být ovlivněny uložením těla v prostoru mrazícího zařízení?“

„Poukažte ještě na skutečnost,“ vpadl mu do řeči Mason, „že právě tím by se dalo jasné vysvětlit, proč byly ruce v té poloze, v jaké byly v době, kdy začalo v pažích a ramenou docházet k posmrtné ztuhlosti.“

„Na nic takového ve své otázce poukazovat nemusím,“ ohradil se Moon podrážděně.

Mason se na něho zeširoka usmál: „Chci na to jen upozornit pana doktora, protože je zde v sázce jeho profesionální pověst, a rád bych také jak pana svědka, tak pana žalobce upozornil, že ještě před koncem tohoto slyšení hodláme prokázat, co se ve skutečnosti stalo.“

„Přestaňte svědkovi vyhrožovat,“ zuřil Moon.

„To nebylo míněno jako výhrůžka, ale jen jako varování,“ opáčil Mason a posadil se.

„Odpovězte na moji otázku,“ pobídl svědka Moon. Doktor Hanover si přejel rukou po pleši, mrkl ještě jednou na knihy, které si před sebou Mason rozevřel, a řekl náměstku okresního státního zástupce:

„To je ovšem složitá otázka.“

„Co je na ní složitého?“

„Původně jsem se vyjádřil v tom smyslu,“ zahájil doktor Hanover, „že při určování doby smrti na základě tělesné teploty je třeba brát v úvahu, nakolik je tělo oblečeno a jaká je teplota okolního prostředí. Když jsem určil dobu smrti na rozmezí mezi půlnocí a třetí hodinou ranní, bral jsem v úvahu, že tělo bylo prakticky nahé až na tílko bez rukávů a trenýrky. Bral jsem také v úvahu teplotu v bytě, kde se tělo našlo.“

Doktor se rozpačitě ošíval. „Musím ovšem přiznat, že změní-li se kterýkoli z těchto daných faktorů, nebo řekněme z faktorů, které

jsem považoval za dané, změní se samozřejmě i mé závěry.“

„Ale copak by se tím vaše závěry změnily tak pronikavě, aby byl časový rozdíl natolik podstatný?“ zapochyboval Moon.

Teď, když doktor Hanover náměstka okresního státního zástupce dostatečně znejistil, dodal už jen klidně: „Obávám se, pane Moone, že byste mi musel sdělit, jaká byla teplota uvnitř zásobníku na zmrazené potraviny.“

„To nevím,“ přiznal Moon.

„Potom na vaši otázku nejsem s to odpovědět,“ řekl doktor Hanover s přívětivým úsměvem, neboť si uvědomil, že tudy se mu otevřela zadní vrátka.

„To se ovšem dá zjistit,“ zasáhl Mason. „Když soud připustí, dávám návrh, aby se soud odebral přímo na místo, než bude mít ještě někdo možnost zmanipulovat důkazy důležité pro tento případ, aby soud odročil své jednání a prohlédl si neprodleně dotyčné mrazicí zařízení a aby svědek, pan doktor Hanover, byl vyzván, že se má prohlídky na místě zúčastnit s námi.“

„Soud by si rozhodně rád prohlédl ono místo,“ rozhodl soudce Kaylor. „Za daných okolností se to zdá rozumné.“

„Jen ještě moment, vaše ctihodnosti,“ ozval se Moon. „Připomínám, že veškerá tahle komedie je vypočítaná pouze na efekt a má posloužit jen k tomu, aby odvrátila osudnou chvíli, kdy se pan Perry Mason bude muset zodpovídat z toho, jak přišel k původnímu slepovanému záznamu, který je v pozadí této vraždy. Připomínám, že doposud jde pouze o samé zoufalé pokusy, jak odvést naši pozornost jiným směrem a zamezit, aby pan Mason nebyl podroben výslechu o tom, co pohledával ve Fritchově bytě, kam vešel sedmého v devět hodin ráno. Máme magnetofonový záznam, na kterém pan Mason vlastním hlasem sám přiznává, že půjde do Fritchova bytu, aby ho prohledal. Rád bych, aby si soud tuto nahrávku vyslechl ještě před odchodem na místo.“

Mason se zasmál: „Ta nahrávka je zhola nepřípustná,

irelevantní a nepodstatná. Pan žalobce ji může uplatnit, pouze bude-li chtít uvést v pochybnost moji důvěryhodnost. Moji důvěryhodnost nemůže uvést v pochybnost, dokud jsem nesvědčil o něčem, co je v rozporu s čímkoli na oné nahrávce.“

„Dobrá, dovolte tedy, abych vám položil otázku,“ spustil Moon. „Byl jste, či nebyl ve Fritchově bytě v devět hodin sedmého ráno?“

„Počkejte chvilku,“ opáčil Mason. „Jak dlouho to bylo po spáchané vraždě? Čtyři hodiny, nebo šest?“

„Bylo to minimálně šest hodin po nejzažším termínu, kdy mohlo k vraždě dojít,“ vykřikl Moon. „Tak to udal pan doktor Hanover a já se budu jeho svědectví držet, dokud je on sám nezmění.“

„Měl jsem dojem, že je už změnil,“ divil se Mason. „Vy se teď ovšem snažíte přitížit obžalované z titulu nějakého mého činu, k němuž došlo až šest hodin po vraždě, z níž je obviněna, a to ještě k tomu v době, kdy jsem obžalovanou v tomto případě nezastupoval, jak jsem vás ujistil. Snažíte se zpochybnit moji důvěryhodnost tím, že chcete nabídnout magnetofonový záznam rozhovoru, o kterém obžalovaná vůbec nevěděla a který se vedl v její nepřítomnosti.“

Soudce Kaylor pokýval hlavou. „Obávám se, pane Moone,“ pronesl, „že námitka je plně opodstatněná. Jestli si ovšem přejete uplatnit tento magnetofonový záznam na podporu nějakého obvinění z neprofesionálního chování nebo ze zatajování důkazů či ze spoluviny po činu nebo z čehokoli podobného, máte na to právo, ale v našem případě tento magnetofonový záznam uplatnit nemůžete, není-li to z důvodu, že uvádíte v pochybnost svědkovu důvěryhodnost. Důvěryhodnost svědkovy odpovědi můžete ovšem uvést v pochybnost, pouze jde-li o odpověď na relevantní otázku.“

Mason se zazubil a pobídl je: „Navrhuji, abychom se už vydali na prohlídku dotyčného místa.“

Soudce Kaylor přikývl. „Soud se odročuje a sejdeme se znovu

na udaném místě.“

Zabušení kladívka soudního úředníka bylo jako zmáčknutí spouště, které dalo průchod pravému pandemoniu, nepředstavitelné vřavě hlasů, kdy se lidé mezi sebou hádali a vykřikovali své názory na jednotlivé aktéry soudního líčení. Mnozí z nich se prodírali k Masonovi, aby mu pogratulovali. Hattie Bainová upírala na Masona poděšené, do široka rozevřené oči.

„Je to – co to všechno znamená – je to dobré, nebo špatné?“

„Mějte strpení,“ odpověděl jí Mason. „Teď ještě musíte zůstat pod dohledem dozorkyně.“

„Na jak dlouho ještě?“

Mason se na ni zazubil. „Jak to teď vypadá, tak rozhodně už ne na dlouho,“ ubezpečil ji.

KAPITOLA 15

Seržant Holcomb odemkl dveře Fritchova bytu. Byl v obličeji rudý vzteky.

Soudce Kaylor poznamenal: „V takových případech bývá zvykem podat všechny svědecké výpovědi u soudu a nepodávat svědectví v průběhu zkoumání místa. Ale protože v tomto případě jednáme bez poroty, nevidím důvod, proč bych na takovém pravidlu měl trvat. Zmiňoval jste se, pane Masone, o mrazáku."

Mason přikývl.

„Ukážete mi ho, seržante?" požádal soudce Kaylor.

Seržant Holcomb je zavedl k mrazicímu zařízení a zprudka otevřel poklop.

„Jestli tomu správně rozumím, pane Masone," informoval se soudce Kaylor, „vy tvrdíte, že bylo tělo umístěno v tomto mrazáku."

„Soud si jistě povšimne, že je to dost velký mrazák, aby se do něho vešel člověk," upozornil Mason.

„Totéž platí o tisíci dalších mrazáků v okruhu sto metrů," vyhrkl seržant Holcomb.

„To by stačilo, seržante," okřikl ho soudce Kaylor. „Chci slyšet vysvětlení pana Masona. Máte, pane Masone, nějaký důkaz, třebas sebemenší, který by potvrzoval, že bylo tělo uloženo právě tam? Příležitost by tu byla. Mrazák je dostatečně hluboký. Ale budete mi muset nabídnout víc než pouhou příležitost."

„Podívejme se nejprve na tohle," řekl Mason.

Popadl kartónovou krabici zmrzliny, která ležela v mrazáku navrchu, odklopil víko a odešel k příborníku, odkud si vzal ze zásuvky na jídelní příbory čajovou lžičku, kterou zabodl do zmrzliny.

„Vidíte, o co mi jde?“ zeptal se.

Soudce Kaylor se mračil. „Nejsem si jistý, že vám rozumím.“

„Tahle zmrzlina,“ pokračoval Mason, „roztála a potom znovu zmrzla. Vidíte, jak zmrzla do krystalků? Není hladká, jak by měla být, kdyby byla hned uskladněna v mrazničce, aniž roztála.“

„Rozumím, rozumím,“ řekl soudce Kaylor a jeho hlas prozrazoval velký zájem. „Ukažte, ať se sám podívám.“

Vzal lžičku a zapíchl ji do zmrzliny. Okraj lžičky zaskřípal o zmrzlé krystalky.

„Vidíte, že se objem zmrzliny zmenšil a že zmrzla, do vloček, a ne do hladké směsi,“ upozorňoval Mason.

„Seržante,“ spustil plně zaujatý soudce Kaylor vzrušeným hlasem. „Otevřete ještě některou z těch zmrzlinových krabic.“

Seržant Holcomb odklopil víko další z nich.

„Je to totéž,“ usoudil Mason. Soudce Kaylor si to ověřil lžičkou.

„Vyzkoušejte ještě další, seržante.“

Seržant Holcomb se opět ponořil pro další krabici a soudce Kaylor zapíchl lžičku do jejího obsahu a trochu si z něho nabral, aby si ho mohl důkladně prohlédnout.

„To je opravdu velice zajímavé,“ přiznal. „Je naprosto zřejmé, že tahle zmrzlina roztála a potom zase zmrzla.“

„Každý mrazák se může porouchat,“ poznamenal seržant Holcomb. „Nejsem si ani jistý, jestli jsme ho zavřeli, když jsme to tu prohledávali.“

„A zavřeli jste ho?“ zeptal se soudce Kaylor.

„Nejsem si jistý.“

„Ale měl byste si být jistý, že jste ho zavřeli,“ obořil se na seržanta soudce.

Potom se obrátil na Masona s novým zájmem v hlase: „Můžete mí poskytnout ještě nějaké důkazy, pane Masone?“

„Zajisté,“ přisvědčil Mason. „Vyndejte všechny balíčky a

prozkoumejte dno mrazicího zařízení, jestli tam nenajdete skvrny od krve.“

„Je to všechno jen komedie vypočítaná na efekt,“ rozčiloval se Moon. „Má se tím jen vzbudit zájem tisku a odvrátit pozornost od –“

„Seržante,“ zeptal se soudce Kaylor, „vyndávali jste potraviny z mrazáku, když jste byt prohlíželi?“

„Ne, ničeho jsme se tam ani nedotkli,“ řekl seržant Holcomb. „Nechali jsme všechno v původním stavu. Zajímali jsme se při prohlídce jen o otisky prstů, o nic jiného.“

„Vyndejte ty potraviny,“ nařídil soudce Kaylor.

„Ovšem, když je jednou vyndáme, začnou roztávat, a Perry Mason bude tvrdit –“

„Vyndejte je,“ nařídil znovu soudce Kaylor. „Ujistili jsme se právě, že přinejmenším zmrzlina byla venku dost dlouho, aby začala alespoň částečně tát. Teď vyndejte i všechny ostatní věci, ať se podíváme na dno mrazáku.“

Seržant Holcomb začal vyndávat jednotlivé balíčky. Odhazoval jeden za druhým na velkou hromadu na podlahu, kde smíchal dohromady bez ladu a skladu maso se zmrazenou zeleninou a zmrazeným ovocem. Měl se co držet, aby nedal své znechucení otevřeně najevo.

Když už se propracoval skoro až na samé dno mrazáku, soudce Kaylor se nad mrazákem naklonil, aby se do něho podíval. Ve chvíli, kdy bouchl o podlahu poslední balíček, řekl soudce Kaylor.

„Trvalo to dvě minuty a osmnáct vteřin, seržante – a podívejme se, copak to tu máme?“

„Na tom místě zřejmě prosáklo trochu šťávy z masa,“ usoudil Holcomb.

„Z hluboce zmrazeného masa žádná šťáva neprosakuje,“ usadil Holcomba soudce Kaylor. „Žádám – kde je pan doktor Hanover?“

„Je na cestě,“ řekl Moon. „On totiž –“

„Hned ho sežeňte,“ vyjel soudce Kaylor. „Žádám, aby byla přijata veškerá nezbytná opatření, že se oné skvrny nikdo ani nedotkne. Žádám, aby sem přišli policejní odborníci. Žádám, aby se zjistilo, zda nejde o lidskou krev. Jestliže je jí dost na určení krevní skupiny, žádám, aby byla porovnána s krevní skupinou oběti, s krví pana J. J. Fritche.“

Soudce Kaylor se obrátil k Masonovi: „Jak jste věděl, pane Masone, že tam bude ta skvrna?“ zeptal se ho.

„Nevěděl jsem to, vaše ctihodnosti. Jen jsem to předpokládal.“

„To jste tedy dost odvážně riskoval,“ usadil ho soudce a z jeho tónu čišela nedůvěra.

„Co jiného mi zbývalo než riskovat,“ zeptal se Mason se zářivým úsměvem.

Soudce Kaylor se nad tím chvilku zamyslel a potom pomalu zacukal úsměv i v koutku jeho přísných úst. „Na tom něco je, pane obhájce,“ řekl a měl se k odchodu.

Mason ukázal prstem na hromadu balíčků, které seržant Holcomb vyházel na podlahu, a upozornil soudce: „Všimněte si také těch krvavých šmouh na jednom z balíčků. Domnívám se, že když sem vaše ctihodnost povolá odborníka na otisky prstů, najde se možná v krvi na tom balíčku latentní otisk prstu.“

„To udělal jistě řezník při balení masa,“ pospíšil si s vysvětlením seržant Holcomb. „To je –“

„Ukažte, ukažte,“ projevil zájem soudce Kaylor. Naklonil se nad balíčkem, pozorně si ho prohlédl a potom se rychle vztyčil. „Všichni odtud ven,“ nařídil. „Žádám, aby z tohoto bytu všichni odešli a aby byl byt zapečetěn. Žádám, aby se sem dostavil odborník na otisky prstů a policejní patolog a potom jim povím od plic, jak by mělo vypadat pátrání po důkazech v tomto bytě.“

Soudce se zlostně kabonil na seržanta Holcomba, a když viděl arogantní výraz v jeho tváři, dodal rozzlobeně: „Můžete to považovat za důtku, seržante.“

KAPITOLA 16

Mason, Della Streetová a Paul Drake seděli v Drakeově kanceláři. Mason se každou chvíli podíval na hodinky na svém zápěstí. „K čertu, těm to ale trvá," řekl.

„Žádný strach," uklidňoval je Drake. „Tentokrát to vezmou pěkně od podlahy a nenechají kámen na kameni, na to můžete vzít jed. Soudce Kaylor je vzteky bez sebe."

Mason vstal ze židle a začal netrpělivě rázovat sem a tam po kanceláři.

„Nechápu, jak jsi to tak mohl vykoumat," divil se Drake.

„Já to nevykoumal," odpověděl Mason. „A právě to mi dělá starosti. Musel jsem to risknout. Uvědom si, že Sylvia Atwoodová je možná mazaná a vypočítavá potvůrka, ale přesto mohla mluvit pravdu, že mrtvola vypadla na zem ze spíže na alkohol. Sám jsem přece slyšel Sylvii zaječet, když tělo vypadlo ven a bouchlo o podlahu.

Mrtvolné skvrny se objevily na zádech. Tělo tedy nutně muselo ležet na zádech, a to nemohlo, kdyby bylo ve spížce na alkohol, jak tvrdila ona.

Proč by ale někdo tělem hýbal? Nenapadá mě jiný důvod, než že si někdo nepřál, aby bylo objeveno na místě, kde leželo v době, kdy se tvořily mrtvolné skvrny.

To znamená, že se někomu, nejspíš vrahovi, hodilo do krámu, aby bylo tělo nalezeno jinde, než kde leželo původně. Tělo bylo jen ve spodním prádle. V Broganově bytě se nenašlo žádné oblečení, které by patřilo Fritchovi. Dá se tedy odůvodněně předpokládat, že byl Fritch zabit ve vlastním bytě. Nejspíš se chystal právě do postele, nebo už možná ležel, když –"

„Ale postel byla přece ustlaná. Nikdo v ní nespal," odporoval

Masonovi Drake.

Mason se zazubil: „Postel snad umí ustlat každý.“

„Tak pokračuj,“ ustoupil Drake.

„Jestli tělem někdo hnul,“ uvažoval Mason dál, „a soudě podle jeho podivné pozice, muselo být tělo původně vtěsnáno do nějakého omezeného prostoru –“

„Ve spížce na alkohol by bylo taky vtěsnáno do omezeného prostoru,“ upozorňoval ho Drake.

„Jenže v tom případě by se mrtvolné skvrny objevily ve spodnějších partiích těla, a ne zezadu na krku, a paže by visely dolů.“

„Máš asi pravdu,“ souhlasil Drake.

„Právě to nás přivedlo k nezvratnému názoru,“ pokračoval Mason, „že někdo tělem hnul. Hattie Bainová hnout tělem nemohla, rozhodně ne sama. Ani Sylvia Atwoodová. Navíc by jim přemístění těla k ničemu nebylo, člověk, který tělo přemístil, k tomu musel mít nějaký důvod. A nenapadá mě jiný důvod, než že si chtěl zajistit alibi. Chtěl si je zajistit tím, že pozmění průměrnou rychlost, s jakou za normálních okolností chladne mrtvé tělo.“

„Myslíš, že měl Brogan dost času tohle všechno zmáknout?“ zajímal se Drake.

Mason odpověděl: „Dívejme se na to takhle, Paule. Někdo tělem hnul. Udělal to s určitým záměrem. Nejlogičtější předpoklad je, že si tím chtěl zajistit alibi. Hledejme proto někoho, kdo má alibi na dobu mezi půlnocí a druhou nebo třetí hodinou ranní, ale nemá alibi na pozdější dobu. Musí to být někdo dost silný, aby dokázal zvednout tělo a přemístit je. Musí to být někdo, koho by Fritch přijal ve spodním prádle. Víme taky, že někdo ustlal postel a dal do pořádku Fritchův byt, pravděpodobně aby to vypadalo, že Fritch zemřel, ještě než šel do postele.“

„Podle čeho to víme?“

„Protože tělo nejspíš někdo uložil do mrazáku,“ vysvětloval

Mason. „Chtěl tím zřejmě zmást patologa, který se měl domnívat, že k vraždě došlo dřív, než tomu bylo ve skutečnosti. Ale dokonce i patolog uvádí jako nejdřívější možnost půlnoc. Když jsem tam ráno vešel, hrála televize. Fritch by byl sotva pouštěl televizi ještě dlouho po půlnoci. V té době se totiž už nevysílá. To znamená, že bud Fritche někdo zabil před půlnocí, nebo někdo zfalšoval důkazy.“

Drake přikyvoval.

„A protože Hattie viděla Fritche živého po půlnoci, znamená to, že někdo zfalšoval důkazy.“

„Ano, to zní logicky,“ připustil Drake.

„Máme sice jednu osobu,“ pokračoval Mason, „která se hodí jako ulitá na našeho hypotetického vraha, a to George Brogana, jenže naše úvahy, které ho spojují s vraždou, mají jeden zásadní háček.“

„A jaký?“

„Brogan neměl sebemenší motiv.“

„Proč myslíš, že neměl sebemenší motiv. Copak se na něho Fritch nerozzuřil –“

„Proč by se na něho měl Fritch rozzuřit? Brogan přece lákal od Bainových pro Fritche peníze.“

„Nemohl třebas ukrást tu nahrávku a –“

„Ne,“ odporoval Mason. „Po Fritchově smrti totiž už majetku Bainových nic nehrozí. Magnetofonový záznam není žádný důkaz. Mohl posloužit pouze k podpoře Fritchova svědectví. Kdyby byl Fritch označil pana Baina za svého spolupachatele a kdyby tvrdil, že pan Bain věděl, že peníze, které vložil do naftových pozemků, pocházejí z té bankovní loupeže, to by byla jiná písnička. Potom mohl použít Fritch magnetofonový záznam k utvrzení svého svědectví, ale bez svědectví je magnetofonová páska k ničemu.“

„Na mou duši, máš pravdu!“ souhlasil Drake.

Vtom se rozdrnčel telefon.

Della Streetová popadla sluchátko, přiložila si je k uchu a ohlásila se: „Ano. Tady je kancelář pana Drakea… Moment prosím.“

„To je pro vás, Paule.“

Drake si od ní převzal sluchátko. „Haló. Ano… No tohle… Jste si jistý?… Dobrý otisk?… Stejná krevní skupina?… Tak fajn, díky. Hlaste se mi, ať jsem v obraze,“ halasil.

A když zavěsil, zazubil se na Masona se slovy: „Měl jsi z pekla štěstí, Perry.“

„Jak to?“

„Provedli rozbor krve z těch skvrn na dně mrazáku. Jde o lidskou krev. Je to stejná krevní skupina, jakou měl J. J. Fritch. A protože to je nezvyklá a vzácná skupina, je o to závažnější, že se shoduje s Fritchovou.

Našli taky perfektní latentní otisky prstů, které zůstaly v krvavých skvrnách na balíčkách potravy vyndaných z mrazáku. Jde zase o tutéž krevní skupinu, jakou měl J. J. Fritch. Pořídili sice snímky otisků na krvavých skvrnách, ale při porovnávání se jim tyhle otisky neshodují s otisky prstů nikoho, kdo je v této kauze zamotaný. Nepatří ani Sylvii Atwoodové, ani Hattii Bainové. Nepatří Nedu Bainovi, ani tobě. Nepatří ani Georgeovi Broganovi.“

Mason si s širokým úsměvem zapaloval cigaretu.

„Nenapadá tě něco, Perry?“ zeptal se Drake.

„Jasně že napadá, spousta věcí.“

„Jako například?“

Mason vysvětloval: „Jestliže své dedukce více usměrníme, Paule, je jisté, že hledáme někoho, kdo má alibi na dobu před spácháním vraždy, ale kdo nemohl už mít alibi na pozdější dobu. Potřebujeme někoho patřičně silného, aby unesl tělo J. J. Fritche. Navíc potřebujeme někoho s dostatečně exaktním myšlením, aby mu došlo, že patolog bude brát v úvahu tělesnou teplotu jako jeden

z faktorů pro určování doby úmrtí.

Kromě toho musíme brát v úvahu taky otázku motivace. Potřebujeme někoho, kdo měl prospěch z toho, že našel cívku s původní originální páskou. Potřebujeme někoho dostatečně tvrdého, aby bodl J. J. Fritche do zad, a především potřebujeme někoho, kdo měl u Bainových přístup k sekáčku na led.

Sama volba té zbraně je velmi pozoruhodná. Ukazuje, že vrah chtěl mít zbraň, která by se hodila ke splnění svého účelu, i když to nebyla právě ta nejvýkonnější zbraň pod sluncem. Prostě jakoukoli zbraň, která mu momentálně přišla pod ruku, řekněme přibližně někdy po půlnoci v den vraždy.

Potřebujeme někoho, kdo si mohl zajistit alibi na celý večer až asi do tří hodin v noci, kdo měl potom možnost jít zabít Fritche, nechat jeho tělo v mrazáku až asi do osmi hodin do rána a potom je nastrčit někam jinam. Když zjistil, že jsou dveře k Broganovu bytu nezamčené, naskytlo se mu samozřejmě ideální místo.

Takže náš vrah je silný, tvrdý, chladnokrevný, s exaktním myšlením, leží mu na srdci bohatství rodiny Bainových a měl přístup k sekáčku na led.“

„Pro boha svatého,“ vyhrkla Della Streetová, „je vám jasné, že fakticky strkáte do oprátky hlavu Jarretta Baina?“

Mason nad ní postával a shlížel do její tváře a do užaslého obličeje Paula Drakea.

„Na mou duši,“ zvolal Drake, „když se na to člověk dívá takhle, je to jediné možné řešení. Přišel domů a povídal si s otcem, od kterého se dozvěděl, že podle tvého názoru je magnetofonový záznam na slepované pásce pravděpodobně falzifikát. Edison Doyle mu mohl potvrdit alibi na dobu kolem druhé hodiny. Potom si šel podle svých slov Jarrett lehnout a spal prý až asi do deseti hodin. Na mou duši!“

Mason ho doplnil: „Mohl se odebrat úplně klidně kolem půl čtvrté v noci za Fritchem, zapíchnout mu sekáček na led do zad,

vyházet všechno z mrazáku, nacpat tam Fritche a potom se courat někde venku až asi do osmi ráno, kdy se vrátil, vytáhl Fritche a vrazil ho do spížky na alkohol v přesvědčení, že ho někdo rozhodně objeví, až tam přijdu se Sylvií na schůzku v devět hodin. Potom rychle naházel zásoby zpátky do mrazáku a –“

„Zaraz na chvilku,“ skočil mu do řeči Paul Drake. „Když se ti takhle krásně podařilo zúžit okruh podezřelých, co s Edisonem Doylem? Ten přece musel odejít a alibi má na dobu kolem půlnoci, ale –“

„Jen se podívej na jeho postavu,“ řekl Mason. „Dovedeš si ho představit, jak se ponořuje do mrazničky, aby odtud vytáhl Fritchovo tělo, jak je nese přes chodbu a podpírá je ve spížce na alkohol? Doyle je typ foxteriéra, zato ale Jarrett Bain je kus chlapa jako hora s širokánskými rameny a s šíjí hodnou buldoka. Klátí se sice jako svázaný, ale má v sobě onu specifickou chladnokrevnost tak typickou pro naprosto indiferentní přístup určitých vědeckých typů.“

„Co teď?“ zeptal se Drake.

Mason se obrátil k Delle Streetové: „Brnkněte k Bainovým a zjistěte, jestli nemůže Jarrett přijít k telefonu.“

Della Streetová k Bainovým zavolala a po chvilce na Masona vykulila udiveně oči.

„Copak se děje?“ zajímal se Mason.

„Jarrett tu nebude ani na pohřeb,“ oznamovala. „Nechal doma vzkaz, že je mu líto, ale mrtvým že pomoci nemůže. Pomáhat může prý pouze živým. Došel mu telegram o nějakých nových archeologických vykopávkách, a tak rovnou odletěl.“

Mason típnul cigaretu.

„Zdá se tedy, že už je v trapu. Víte, že najít ho by mohlo dát dost velkou fušku?“

Drake se tvářil znepokojeně. „Policie chce tu vraždu přišít Broganovi,“ upozornil. „Tvrdí, že ty otisky tam zanechal nějaký

jeho komplic a že všechno zosnoval Brogan.“

Mason se uculoval.

„Nedáte jim tip,“ zeptala se Della Streetová, „že mají pustit Brogana k vodě a chytit Jarretta Baina, než jim vezme roha někde v džungli?“

Mason se culil dál. „Existuje něco jako poetická spravedlnost.

Jen ať se Brogan trochu zapotí. Odsoudit ho na základě těch důkazů, které mají k dispozici, rozhodně nemohou. Mají dost důkazů, aby ho uvěznili, ale ne dost na to, aby ho odsoudili. A pokud jde o Jarretta Baina, nechme policii, ať si řeší své problémy sama. Naše povinnosti jsou zcela jasně dané a vymezené, Dello. Zastupovali jsme Hattii Bainovou, kterou už z vazby propustili.“

„Hattii Bainovou a její zelenookou sestřičku,“ poznamenala Della Streetová.

„Máte pravdu,“ usmíval se Mason, „její zelenookou sestřičku. Na tu rozhodně zapomenout nesmíme!“

„Můj ty smutku,“ vykřikla Della Streetová. „Ten telegram, který odvolal Jarretta do džungle k novým archeologickým objevům! Pamatujete si, jak řekla –“

Zmlkla a vykulila na Perryho Masona oči.

Právník si zapálil další cigaretu se slovy: „Ta malá fikaná všetečka.“